

HARLEQUIN®

Blaze

It's All
About
Attitude

ANYTHING
FOR YOU
Sarah Mayberry

celebrate
our 5 year
anniversary!

*Because sex really does
change everything*

Truyện được dịch và đăng tải miễn phí tại KITESVN.COM
và <http://kopicopass.wordpress.com>

Tất cả cho Em

Sarah
Mayberry

ANNIE
& Team

No pic No pass

Literature

Ebook và bản dịch được tạo ra với mục đích cá nhân nhằm mang đến cho các bạn một tác phẩm phương tây lãng mạn bằng ngôn ngữ tiếng Việt.

Bản dịch chưa xin phép tác giả, xin vui lòng không phát tán dưới bất kỳ hình thức thương mại nào.

Xin cảm ơn!

Team Nopic - NoPass, 18.02.2015

Ebook miễn phí tại : www.Sachvui.Com

[Chương 1](#) [Chương 2](#) [Chương 3](#)

[Chương 4](#) [Chương 5](#)

[Chương 6](#) [Chương 7](#) [Chương 8](#)

[Chương 9](#) [Chương 10](#)

[Chương 11](#) [Chương 12](#) [Chương 13](#)

[Chương 14](#) [Chương 15](#)

[Chương 16](#) [Chương 17](#) [Chương 18](#)

[Chương 19](#) [Chương 20](#)

[Chương 21](#) [Chương 22](#) [Chương 23](#)

[Chương 24](#)

[Chương cuối](#)

Chương 1

SAM KIRK ngồi chồm hồm và ngắm nghía lại tác phẩm của mình. Cũng không tệ, ngay cả anh cũng phải tự nhủ thầm điều này. Mỉm cười, anh đứng lên và chùi lớp bột phấn trên ngón tay vào quần jeans của mình. Nụ cười mỉm trở thành toé toét khi anh ngắm nhìn lại toàn bộ thành quả lao động của mình từ trên cao với vẻ vui sướng.

Nổi bật rõ trên tấm thảm công nghiệp màu xanh dương nằm ngay trước

mặt anh là một hiện trường vụ án kinh điển vẽ lại hình dạng đang nằm dài ra trong văn phòng của người-cộng-sự-khiêm-bạn-thân của mình. Thêm vào cho giống một cảnh trong phim CSI^[1], anh xới tung ngăn kéo hồ sơ của cô lên, lôi ra vài quyển sách trên giá, và để ngỏ tất cả các ngăn kéo bàn của cô. Cực kỳ hài lòng với bản thân, anh lùi về phía cửa và bắt đầu căng những dải băng của cảnh sát mà anh có được nhờ việc dỗ ngọt người bạn đang phục vụ trong ngành của mình. Buộc một đầu vào cánh cửa, anh kéo cuộn băng keo tới tận đầu bên kia và nhét nó vào đúng chỗ.

[1] CSI (Crime Scene Investigation) là một loạt phim truyền hình trinh thám, tâm lý tội phạm của Mỹ - Canada được dựng nên từ những ý tưởng của Anthony E. Zuiker.

“Delaney sẽ phát điên lên nếu cô ấy nhìn thấy máy thứ này.” Debbie – cô tiếp tân của bọn họ nói từ đằng sau anh.

“Tôi biết mà. Nhưng chuyện này sẽ rất tuyệt đấy.” Sam trả lời một cách đầy hứng thú.

Debbie nhìn anh với biểu hiện trên mặt cho anh biết rõ ràng cô ấy đã nghĩ anh thật kỳ quái. Cô ấy mới chỉ làm việc cho tạp chí thể thao mạo hiểm *X-Pro* của bọn họ khoảng chừng một tháng nay, vì vậy cô ấy chưa bắt kịp với nhịp làm việc của văn phòng. Khi nào cô ấy ở đây được lâu hơn, cô ấy sẽ hiểu rằng tổ chức những trò chơi khăm nhau thế này là cách bọn họ điều hành công việc. Mỗi năm, khi Delaney đi du lịch, anh sẽ có một vài trò thái quá như thế này để khiến cô ngạc nhiên khi trở về.

Năm ngoái, anh đã phỉnh phờ để in ra một bản xuất bản mới nhất của bọn họ ngược từ trong ra ngoài và ra về vô tình để nó lên bàn của Delaney trong ngày đầu tiên cô trở về. Cô ấy đã nổi cơn tam bành lên khi phát hiện ra điều này, và anh phải mất tới hai mươi phút để thuyết phục cô tin rằng 60,000 ấn bản của tạp chí đã được gửi đi cho những khách hàng đặt mua dài hạn không giống như quyển mẫu đặt trên bàn của cô. Lần khác anh còn dán keo tất cả những dụng cụ văn phòng của cô xuống bàn. Dập kim, dập lỗ, chuột máy tính. Quá đáng hơn là có lần anh còn đóng đinh chiếc ghế văn phòng có bánh xe của cô xuống thảm. Nhớ tới vẻ mặt bùng bùng tức giận của cô lại khiến anh nở một nụ cười.

Nhét tất cả những mẫu vụn từ việc trang trí hiện trường vào một chiếc túi, Sam nhìn vào đám nhân viên có tất cả năm người của mình.

“Nhớ lấy, về mặt thật nghiêm trọng vào. Cô ấy chỉ tin vào việc này khi không có ai mở miệng cười thôi.” Anh cảnh báo với bọn họ.

“Sam này, anh tự lừa mình đây à. Delaney sẽ biết là anh ngay khi cô ấy vừa nhìn thấy nó.” Rudy, người thiết kế thời trang của bọn họ nói.

“Nhưng cô ấy sẽ không chắc chắn. Tất cả những gì tôi muốn nhìn thấy là một giây phút nghi ngờ kia thôi.”

Kiểm tra đồng hồ mình, anh băng ngang qua văn phòng để nhìn qua cửa sổ xem Delaney đã đến chưa. Anh cau mày khi thấy chỗ đậu xe của cô vẫn còn để trống. Cô sống ở căn hộ phía dưới anh, và anh đã không nghe tiếng cô trở về nhà vào tối hôm qua. Nhưng anh tự nhủ với bản thân rằng,

không phải lúc nào anh cũng nghe thấy tiếng mở và đóng cửa của cô, và xe của cô chắc chắn là nằm ở chỗ đậu được chỉ định cho căn hộ của cô khi anh rời đi vào sáng nay, nóng lòng đến sớm và chuẩn bị món quà ngạc nhiên nhỏ của mình.

Đi làm muôn thế này không giống với Delaney lắm, đặc biệt là vào ngày trở về sau hai tuần lễ nghỉ việc. Thường thì cô sẽ sốt ruột muốn trở lại làm việc ngay. Đây là một điều tuyệt vời khi tự làm chủ doanh nghiệp của mình. Công việc sẽ không còn là gánh nặng hay trở ngại nữa – nó là một thứ mà họ yêu thích, ngay cả khi thỉnh thoảng nó sẽ gây căng thẳng hoặc chán ngắt.

Anh đã dừng lại ngay khi phát hiện mình sắp sửa gọi vào điện thoại di động của cô. Cảm thấy có chút ngu ngốc, anh thả người vào chiếc ghế sau mặt bàn. Anh đã xử sự như một con chó bị khóa trong nhà vài ngày liên tục, chờ đợi chủ nhân của mình quay về. Delaney mới chỉ đi xa có hai tuần, nhưng sự thực anh đã nhớ cô đến điên cuồng.

Ánh nhìn của anh rơi vào tấm hình đang nằm chễm chệ trên một góc bàn làm việc của mình. Trong ảnh là hình chụp hai thiếu niên – một cậu bé cao, mái tóc lờm chớm màu hạt dẻ, và một cô gái nhỏ nhắn với mái tóc nâu, một bên con mắt bầm đen nổi bật. Cả hai đều mặc chiếc áo lặn Lycra và chiếc quần đùi ống rộng, hai khuôn mặt đen nhẻm vì phơi nắng lâu ngày. Cậu bé cười ngoác hết cả miệng, tay vắt qua vai cô gái, trong khi cô gái trông có vẻ bực bội, cau kính và đầy quyết tâm. Tấm hình này được chụp khi cả hai bọn họ mười sáu tuổi. Mùa hè năm đó anh đã dạy cho Delaney chơi lướt sóng. Cô đã bị tím bầm một bên mắt khi chiếc ván bật lại và đập vào mặt cô. Anh nhớ lúc đó cô đã không hề khóc – chỉ mất một thoáng để lấy lại bình tĩnh trước khi cô lại bắt đầu lướt ra xa.

Đây chính là Delaney – khi cô muốn điều gì, cô sẽ cố gắng hết sức để đạt được nó^[2]. Có lẽ đó là lý do tại sao cả hai đã chơi thân với nhau ngay từ ngày đầu tiên gia đình cô dọn về ở con đường này khi anh mới mười hai tuổi. Trước khi chiếc xe dọn nhà dỡ đồ đạc của họ xuống, một cô gái gầy gò, đen nhẻm và hay gây gỗ đã bị thu hút về phía trận đấu cricket mà anh và những người bạn của mình đang chơi trên đường phố. Cô đứng chờ cho đến khi quả bóng văng về phía mình trước khi bắt lấy nó một cách thiện nghệ và hỏi bọn họ liệu có thể cho cô tham gia hay không. Những đứa trẻ hàng xóm khác không muốn cho cô chơi cùng, nhưng cô đã đề nghị với bọn chúng – nếu cô có thể đánh bật được *tam trụ môn*^[3] ra thì cô có thể tham gia trò chơi. Nếu không thì cô sẽ đi mà không một lời oán trách. Delaney đã ném quả bóng với tốc độ cực nhanh khiến một cậu bé suýt văng cánh tay mình trước khi nó đập vào tam trụ môn. Rồi tất cả những đứa trẻ khác đã vội vã chuyển nhau lượt đánh của mình, sẵn sàng thừa nhận là cô có thể chơi cùng.

[2] Nguyên văn: “both barrels blazing” nói về khẩu súng hai nòng của người Mỹ, ý là Delaney muốn đạt được cái gì là sẽ xả súng cướp luôn ấy.

[3] Luật chơi cricket (trích từ wiki): Khi bắt đầu vào trận, một đội cử ra hai người cầm gậy đứng ở hai đầu một dải đất phẳng gọi là “phương cầu trường” (tiếng Anh: pitch). Mỗi đầu đều có tam trụ môn (wicket) gồm ba que gỗ cắm vào đất, có hai thỏi gỗ nằm trên. Đội bên kia cử ra một người giao bóng - “đầu cầu viên” (bowler) và một số người cùng đội đứng chung quanh đợi đánh bóng - “kích cầu viên” (fielder). Người ném bóng cố ném từ một đầu phương cầu trường sang đầu bên kia, mục đích là cho bóng dội lên từ mặt đất và làm vỡ ba cọc trụ môn của tam trụ môn ở đầu bên kia. Người cầm gậy của đội đối phương phải ráng đánh bật bóng ra, bảo vệ tam trụ môn phía bên mình. Trong khi bóng bị đánh xa, hai người cầm gậy phải chạy tới lui giữa hai đầu phương cầu trường. Mỗi đợt chạy tính là một “bào vị” (run). Những đấu thủ đội ném phải bắt được bóng trả về khu phương cầu trường.

Chuyện đó cũng bắt đầu cho tình bạn đẹp đẽ giữa hai người, một tình bạn đã sống sót qua mọi thử thách. Từ chuyện cô bạn gái ghen tuông kinh khủng của mình khi anh vừa qua hai mươi tuổi, cho đến cuộc sống kham khổ và những căng thẳng khi mới bắt đầu tham gia xuất bản tạp chí. Delaney luôn luôn hiện diện trong cuộc sống của anh, người duy nhất luôn hiểu anh – những trò đùa, những sự im lặng, nhu cầu cần thiết thỉnh thoảng phải đi xa để lướt sóng, trượt tuyết hoặc du lịch của anh. Thậm chí cô còn dùng chung cả địa chỉ với anh từ khi bọn họ mua hai căn hộ tập thể được cải tạo từ nhà kho trong cùng một tòa nhà. Cô không cần phải liên tục hỏi anh nghĩ gì hoặc anh cảm thấy gì. Cũng không cần phải trấn an đến hai mươi lần mỗi ngày rằng cô là một phần quan trọng trong cuộc đời của anh. Và cô không dùng mánh khoe hay hờn dỗi mỗi khi không được toại nguyện.

Như thể một vị nữ thần biết-tất-cả đã đọc được ý nghĩ của anh và quyết định phải trừng phạt, chiếc điện thoại trên bàn anh rung lên.

“Sam, có một cô Coco ở đây muốn gặp anh,” Debbie nói.

Sam rên rỉ. “Cô có thể nói với cô ta rằng...” Anh bắt đầu phỉnh phờ, nhưng Debbie đã cắt ngang lời anh. “Không, tôi không thể. Delaney đã nói rằng cô ấy thuê tôi làm việc chứ không phải giúp anh đưa ra những lý do thoái thác để đối phó với các cô bạn gái của mình, trong bất cứ trường hợp nào. Điều đó có ghi rõ trong hợp đồng lao động của tôi.” Debbie hờn hờ nói.

Trước khi anh có thể phản đối lại, điện thoại đã bị dập xuống. Vài phút sau, một mùi hương ngọt ngào đã tiến vào trước cả khi Coco ồng ẹo bước vào cánh cửa phòng làm việc của anh.

“Chào anh, bé cưng.” Cô ta nói bằng một chất giọng ngây thơ trẻ con đặc trưng của mình.

Sam khó mà kiềm chế để mình khỏi rúm người lại. Làm thế nào mà trước đây anh lại nghĩ giọng nói này của cô ta gọi cảm nhỉ? Ánh mắt anh rơi xuống hai tài sản đáng giá nhất của Coco, nổi bật rõ bởi chiếc áo hai dây màu trắng bó sát mà cô ta đang mặc trên người.

À, giờ thì anh đã nhớ ra.

Tuy nhiên, đáng tiếc là hình ảnh của cái cúp D đồ sộ của cô ta đã không gọi lên cho Sam Nhỏ, gã đàn ông phụ trách mọi hoạt động giao lưu cơ thể, một gờ-ram hứng thú nào cả. Có lẽ bởi cái giọng quang quác kia. Hay sự thật là Coco có một chú chó xù được tía tốt rất cẩn thận và anh đã bắt gặp cô ta hôn vào miệng nó gần đây. Hoặc bởi cái cách cô ta gọi anh là bé cưng.

Cũng có thể nó là tất cả những việc kể trên, cộng với việc chưa từng có một cuộc đối thoại nào giữa anh với cô ta mà không được kèm thêm một câu. “Khi nào thì em sẽ chụp hình bìa tạp chí của anh?” Coco dường như nghĩ rằng anh sẽ là người làm bộ phóng cho sự nghiệp người mẫu của cô ta, mặc kệ anh đã giải thích rất nhiều lần rằng X-Pro không phải kiểu tạp chí như thế. Anh đã cố gắng rút lui ra khỏi mối quan hệ ba tuần chớp nhoáng của bọn họ trong vài ngày vừa qua, chỉ trả lời một hai cuộc gọi và làm tăng ca vào buổi tối để giúp mình trở nên bận rộn. Một cách khá hiệu quả... cho đến lúc này.

“Xin chào.” Anh nói, cố gắng bơm chút nhiệt tình vào trong giọng của

mình. Anh có thể là một tên sở khanh – như Delaney vẫn nói nhiều lần như vậy về anh – nhưng anh không phải là một tên sở khanh tàn nhẫn.

“Chào anh, anh khỏe không? Em đang ở khu vực gần đây, và em nghĩ mình tạt ngang vào xem anh có rảnh rỗi đi ăn trưa không?” Coco phụng phịu.

Sam cau mày và liếc nhanh xuống đồng hồ trên tay. “Ừm, mới chỉ mười giờ sáng mà, Coco.” Anh trả lời.

“Thì sao chứ? Anh là ông chủ, đúng không nào?” Cô ta nói, mắt đảo quanh những tấm áp phích hình bìa tạp chí X-Pro dán trên tường trong văn phòng. Đôi mắt xanh của cô ta mở to lướt qua từng tấm trên tường, từ những người trượt ván, trượt tuyết, những người đi xe đạp địa hình và những người lướt sóng đã được đăng trên bìa tạp chí trong năm vừa qua.

“Đây là tạp chí duy nhất mà anh xuất bản à?” Cô ta hỏi với vẻ nghi ngờ, giọng trẻ con biến mất một cách thần kỳ.

“Đúng thế. Những môn thể thao mạo hiểm, như anh đã nói.”

“Là *Triple X*^[4], anh đã nói thế.” Coco sửa lời anh nói, mắt nheo lại với vẻ sắc bén.

[4] X là một tạp chí khiêu dâm.

Same khịt mũi với vẻ thích thú. “*X-Pro* mà, Coco. Anh không phải *Hugh Hefner*^[5]. Cho dù anh không ngại làm một chuyến viếng thăm đến Bunny Palace đâu.”

[5] Hugh Hefner là ông trùm tạp chí khiêu dâm của Mỹ, còn gọi là ông trùm Playboy. Logo của Playboy là hai tai thỏ, Bunny Palace là ý anh Sam nói đến nơi này.

“Nhưng em nghĩ...” Coco nói với vẻ thất vọng rõ ràng.

“Như anh đã nói đêm hôm trước...” Cái đêm mà anh đến đón cô ta và chứng kiến cô ta gần như đã hôn môi tạm biệt với chú chó của mình “... anh sẵn sàng liên hệ cho em làm quen với một người bạn làm nghề nhiếp ảnh của anh. Anh chắc chắn là cậu ấy có thể giúp em với..., ừm, nguyện vọng của mình.”

Sam nín thở lại khi Coco nhăn nhó, rõ ràng là đang suy nghĩ rất cẩn kẽ. Chậm chạp.

“Anh có thể gọi cho anh ấy được không?” Cô ta cất tiếng hỏi sau khi đã suy nghĩ thật *lllââaaaauuuuuuuuu*.

Sam mỉm cười. “Tất nhiên là có thể. Mà chết tiệt là anh ta có thể rảnh vào buổi trưa đây.” Anh nói thêm.

Không làm mất thêm giây phút quý giá nào khác của Coco, anh nhanh chóng cầm điện thoại lên. Đây là điều mà Delaney không thể hiểu nổi trong đời sống tình cảm của anh. Sam trầm ngâm khi anh quay số. Cô nghĩ anh đã bỏ lại sau lưng của mình hàng loạt phụ nữ với trái tim tan vỡ, nhưng thực ra thì các cô nàng mà anh cặp kè đã được điều chỉnh để phù hợp với những cuộc vui không ràng buộc, mà về khía cạnh này thì anh rất chuyên nghiệp.

Trong khi chờ đợi người bạn nhiếp ảnh gia bắt điện thoại, anh nhận ra rằng Delaney vẫn chưa đến làm việc. Cô ấy ở nơi quái nào thế nhỉ?

-----oOo-----

DELANEY MICHAELS ngồi trong chiếc xe hơi bãi đậu, nhìn mông lung ra ngoài tấm kính chắn gió. Nếu cô lái vòng qua ngã tư, cô sẽ nhìn thấy tấm bảng hiệu màu xanh nước biển sáng rực giới thiệu văn phòng của Mirk Publications ở quận Fitzroy trong trung tâm thành phố Melbourne. Cô sẽ nhìn thấy bãi đậu xe được giành riêng cho mình, cùng với một văn phòng đầy người đang chờ đợi cô trở về từ kỳ nghỉ của mình.

Và, tất nhiên là Sam nữa.

Ý nghĩ đôi mắt với Sam đã khiến cô tập xe vào lề đường cả nửa tiếng trước đây. Cô đã làm rất tốt cho tới giờ phút đây, cố gắng tập trung vào mục tiêu cuối cùng của mình, nhắc nhở cho bản thân mình hết lần này đến lần khác rằng mình đã quyết định rất đúng đắn – một quyết định duy nhất. Cô hình dung nhanh trong đầu về mặt anh sẽ thế nào khi cô thông báo với anh quyết định đó - biểu hiện rối rắm, đau khổ và bế tắc sẽ hiện lên trong đôi mắt của anh. Đó là lý do cô đã phải ngoặt tay lái vào chỗ đậu xe bên lề đường và điều chỉnh hơi thở để ngăn lại cơn hoảng loạn đang thắt chặt trong ngực mình.

Cô đã không nghĩ mình có thể làm được việc này.

Nhưng ... cô *bắt buộc* phải làm.

Nếu không thì cô nên ký giấy tham gia câu lạc bộ các bà cô không chồng từ bây giờ và tránh đến những chỗ đông người khi cô đã sáu mươi, tóc bạc và vẫn yêu Sam Kirk đến mê muội, say đắm, lố bịch.

Nghiến chặt răng, Delaney nhắm nghiền mắt lại và phát ra một tiếng gầm gừ giận dữ, bực bội từ tận cuống họng mình. Cô đã trải qua quyết định này một lần, một lần rồi lại một lần. Cô đã trải qua một phần lớn thời gian cuối cùng của kỳ nghỉ bằng việc đối mặt với một sự thật buồn bã của bản thân và lên một kế hoạch thay đổi. Delaney không phải là đứa nhát gan. Cô cũng chưa bao giờ rút lui trước thử thách nào của cuộc sống. Và lần này, cô cũng sẽ không rút lui. Chỉ là hơi có chút... khó khăn.

Khi một người phụ nữ đã rơi vào lưới tình với một anh chàng đẹp trai,

lười biếng và vô trách nhiệm, dễ thương, vui tính, nhạy cảm, hào phóng, và cả cái tính đều giả không thể thay đổi nữa trong suốt quãng thời gian thanh xuân của mình, thì nó hẳn là một việc rất tự nhiên khi cô ấy cảm thấy một chút... sợ hãi về việc cô ấy sẽ cắt bỏ anh ta ra khỏi thế giới của mình. Nhưng tất cả chỉ có thể thôi – giống như một chút sợ hãi trước khi trình diễn, nổi bần chồn trước cuộc thi đấu. Không có gì có thể ngăn cản cô thực hiện kế hoạch của mình, bởi nếu không, cô sẽ mất đi quá nhiều thứ.

Nếu cô không quyết định đi du lịch với gia đình người chị gái của mình, có lẽ cô sẽ để vài năm nữa trôi qua trước khi đưa ra quyết định sống còn này. Nhìn cuộc sống người chị gái của mình từ hàng ghế đầu, cô đã phát hiện ra một điều quan trọng. Cô muốn có một gia đình. Cô muốn có chồng và các con. Cô muốn những cái mũi thò lò và những giọt nước mắt rơi vô cớ. Muốn rúc trong giường cùng với những thân thể bé bỏng ấm áp kia. Và cô sẽ không bao giờ có được những thứ này khi vẫn còn yêu Sam.

Nhưng làm sao mà cô có thể tìm được một ai khác đủ thích để mà lấy trong khi thế giới của cô lấp đầy hình bóng Sam? Ngay cả sự thật rằng cô đã nghĩ đến việc chỉ là thích một ai đó, chứ không phải yêu họ, đã là một bằng chứng cho thấy Sam đã là tất cả của cô bao lâu nay rồi.

Điều đó thật đáng thương. Đặc biệt vì ngay cả nhân vật chính cũng không hề phát hiện ra. Từ khi cô còn là một thiếu nữ ngây thơ, suốt ngày thơ thẩn đi theo anh, anh cũng chẳng hề thông minh hơn chút nào. Tạ ơn Chúa. Cô đã nhanh chóng nhận ra những gì xảy ra với tình yêu trong cuộc đời Sam - một vài giây phút nồng nàn, say sưa trong ánh mặt trời ấm áp của sự ân cần chu đáo của anh, để rồi cả đời lưu đày nơi vùng đất lãng quên một khi anh lại đi tiếp. Cô cũng biết rằng tốt hơn là làm người bạn tri kỷ luôn bên cạnh anh và đồng hành cùng anh còn hơn mất tất cả chỉ vì vài giây phút phù du của sự tuyệt hảo. Đó là sự thỏa hiệp mà cô đã rất vui vẻ trong phần lớn cuộc sống lúc trưởng thành của mình.

Không phải cô chưa từng yêu một ai khác. Cô cũng có những ham muốn của riêng mình. Chúng chỉ là rất nhiều những lần mơ tưởng về Sam mà một cô gái có thể làm trong căn phòng ngủ cô đơn của mình. Delaney từng có những người tình, đến và đi, trong vài năm qua. Tất nhiên là chẳng có ai trong số họ có thể làm sút mẻ mảy may một chút tình yêu nào cô dành cho Sam cả. Cô đã làm một vài người trong số họ đau khổ, cô biết thế, vì đã thiếu xúc cảm nơi mình. Nhưng cô đã không phải sống chay tịnh, treo cổ mãi lên một cành cây với một mối tình không được đền đáp lại.

Bằng tất cả sự chân thành của mình, cô đã nghĩ rằng mọi chuyện thật tốt đẹp. Tình dục khi cô cần đến, và Sam trong cuộc đời mình mãi mãi. Hoàn hảo. Đúng không?

Nhưng bây giờ là lúc cô cần phải lớn lên và đối mặt với sự thật: nếu cô muốn có một người chồng và những đứa con, cô cần phải tống Sam ra khỏi đầu và trái tim của mình.

Delaney đã hiểu bản thân mình rất rõ để biết rằng việc này đồng nghĩa với đoạn tuyệt cùng Sam trong cuộc đời mình. Chỉ nghĩ đến đây thôi là nước mắt đã dâng đầy khi ánh mắt cô trống rỗng nhìn qua kính chắn gió. Cô không thể tưởng tượng nổi cuộc đời mình khi không có Sam hiện diện như là một phần trong đây. Anh là bạn tốt nhất của cô. Là đối tác kinh doanh. Là người sẽ kết thúc câu nói của cô. Anh luôn luôn biết cách làm cô cười, và cũng có thể khiến cô phát điên lên mà không ai trên thế gian này có thể làm được như vậy. Nó sẽ giống như mất đi một cánh tay hoặc một cái chân mình vậy.

Hoặc cả trái tim. Nhưng sẽ không có cách giải quyết nửa vời nào cho việc này được, cô rõ ràng có thể nhận ra điều đó. Cô sẽ lừa dối người chồng tương lai của mình nếu vẫn còn làm bạn bè với Sam. Ít nhất thì cô cũng phải để ngỏ một cơ hội khiến cho mình có thể yêu thương được ai đó.

Delaney cảm thấy lo lắng đến phát ốm lên. Cuộc sống của bọn họ gần như không thể tách rời ra được. Cô còn sống trong căn hộ phía tầng dưới của anh. Cô làm việc cùng anh. Ô không, không chỉ là làm chung – cô còn sở hữu một nửa doanh nghiệp, anh sở hữu nửa còn lại. Việc cắt đứt quan hệ với Sam giống như cắt đi một mảnh xương sườn vậy.

Nhưng Delaney cũng nhận thấy rằng mình không có nhiều lựa chọn. Mọi chuyện sẽ không diễn ra theo kiểu một ngày nào đó, tình yêu của cô đối với Sam tự nhiên giảm xuống và tự chết đi. Tình cảm ấy đã kéo dài gần mười sáu năm ròng rã và vẫn chưa có dấu hiệu lụi tàn. Vì vậy, cô phải đối mặt với hai lựa chọn – Sam, hoặc là mái ấm gia đình của bản thân cô.

-----oOo-----

Ngồi trong xe, Delaney lại cảm thấy cơn hoảng loạn tăng dần lên. Cô tự ép mình phải suy nghĩ thực tế một chút và cố đè ép cơn hoảng loạn này xuống. Nó đã kéo dài gần mười giờ mười lăm phút rồi. Cô cần phải đến chỗ làm. Ít nhất là cô còn một đồng giấy tờ chồng chất trên bàn cần được giải quyết ngay.

Khởi động xe, Delaney lái nốt đoạn đường ngắn ngủi còn lại đến văn phòng và đậu vào bãi xe. Hít vào một hơi thật sâu, cô chui ra ngoài xe và

khóa nó lại. Lần đầu tiên trong đời, hình ảnh chiếc xe MINI Cooper đỏ trắng kia không khiến cho cô mỉm cười.

“Tệ thật nhỉ?” Delaney tự hỏi bản thân mình một cách gượng gạo rồi tiến về phía lối vào của tòa nhà.

Cô chớp mắt khi một cảnh tượng giật mình đập vào cô.

“Cẩn thận!” Một người phụ nữ la lên, mím bờ môi hồng rục của mình lại. Ánh nhìn của Delaney quét từ mái tóc vàng óng màu mật ong xuống đôi mắt xanh lơ, chiếc mũi hếch cao cao xinh xắn và bờ môi sáng bóng, rồi chậm chậm dừng lại ở bộ ngực ngoạn mục của cô ta. Whoa! Chúng thật to và nổi bật trong chiếc áo hai dây màu trắng khiến Delaney khó lòng mà rời mắt khỏi cô ta, dù cô cũng là phụ nữ! Cô cảm thấy một chút thương hại cho đàn ông các loại, phần lớn bọn họ bất lực khi chống lại sự cám dỗ của những bộ ngực thế này.

“Xin lỗi,” Delaney làm bầm trong miệng và tránh sang một bên cho người phụ nữ ấy đi qua.

Cô nàng *Jessica Rabbit*^[6] cười nhạt một tiếng trước khi ngúng nguẩy bước đi, mông lắc lư trên đôi giày cao gót và chiếc váy bằng da ngắn cũn cỡn, cho dù chả ai xung quanh để nhìn ngắm cô ta ngoài Delaney ra.

“Đúng là chuyên nghiệp thật sự,” Delaney ngẫm nghĩ, “lúc nào cũng rất chuyên tâm.”

[6] Jessica Rabbit, một nhân vật trong phim hoạt hình.

Delaney không thể tưởng tượng nổi mình sẽ như thế nào khi ăn mặc như vậy, đi đứng như vậy, và cư xử giống như thế. Cô và Jessica Rabbit hẳn là phải đến từ những hành tinh khác nhau rồi. Delaney liếc nhìn xuống thân hình mảnh dẻ, phẳng lì của mình. Nếu như nhà sản xuất áo ngực rộng rãi với số đo của mình, thì cô sẽ mặc cup B. Nhưng đa phần cô chỉ mặc được cup A. Và nơi mà vòng eo những người phụ nữ khác lượn cong giống như chỗ rẽ trên đường đua thì cơ thể của cô gần như thẳng băng từ trên xuống dưới, bỏ qua nhu cầu sắm những bộ trang phục nữ tính thể hiện được thắt đáy lưng ong hay vòng hông nảy nở. Nheo mắt lại, Delaney quyết định rằng mình sẽ cạnh tranh với những phụ nữ khác bằng ưu điểm là đôi chân dài. Cô cao hơn hẳn Jessica những 4 inches (*khoảng 10 phân*), và phần lớn của chỗ ấy là vào cặp đùi. Và cô cũng được khen là có đôi mông đẹp, săn chắc, gọn gàng.

Thờ dài và hát tóc ra khỏi trán. Sao tự nhiên cô lại đứng giữa lối vào

công ty và tự kiểm kê lại bản thân mình thế này?

Bởi vì cô biết người phụ nữ đấy đã làm gì trong tòa nhà này, Delaney tự nói với mình, hoặc, chính xác hơn là với ai.

Điều chỉnh lại bản thân, Delaney đẩy cánh cửa ra và bước vào khu vực tiếp tân trong văn phòng nhỏ của bọn họ. Debbie nhìn lên từ màn hình máy vi tính, nở một nụ cười chào đón.

“Ôi, xin chào, Delaney! Tạ ơn Chúa, cô ở đây – Sam khiến bọn tôi muôn điên hết cả đầu lên, gặp ai cũng hỏi có nghe thấy tin tức gì từ cô không.” Debbie nói.

Trái tim phản trắc của Delaney nhảy nhót trong ngực, nhưng cô chẳng mấy chú ý đến nó. Đã quá quen thuộc với những thứ náo loạn trong người mình mỗi khi có Sam ở gần kề rồi. Thật sự nguy hiểm khi vẫn còn làm chung thế này, trong khi cô lại yêu đơn phương anh bạn thân của mình. Nguy hiểm thứ nhất: Cô không điều chỉnh được cảm xúc của trái tim.

“Anh ta thật dễ bị kích động.” Cô nói, và đôi má Debbie đỏ hồng lên.

Delaney nhìn Debbie chăm chú. Đúng thế, tất cả những biểu hiện đã rõ ràng – Debbie cũng mê mẩn Sam rồi. Cô gái khờ khạo đáng thương.

Tuyệt thật. Lại thêm một tiếp tân nữa bị bắt hạ.

Chương 2

Delaney tự hỏi không biết mất bao lâu nữa trước khi Sam đưa ra thông điệp “Tôi không nhúng bút của mình vào mực văn phòng” cho Debbie, khiến cho cô tiếp tục nghi vấn việc để anh có thể hẹn hò với cô ta. Căn cứ vào độ hồng của đôi má Debbie, ngày ấy hẳn cũng không còn xa nữa.

“Những tin nhắn dành cho cô để trong văn phòng cô. Sam đã giải quyết phần lớn công việc, nhưng có một số khách hàng chỉ muốn nói chuyện với cô thôi, và họ nói sẽ chờ cho đến khi cô quay lại.” Debbie nói.

Delaney gật đầu thông báo rằng mình đã biết. Cô có trách nhiệm phụ trách quảng cáo bán hàng, trong khi Sam điều hành và viết bài cho gần nửa tờ tạp chí. Thi thoảng anh có thể làm giúp công việc của cô và tỏ ra thân thiết với khách hàng, nhưng đấy không phải là bản tính tự nhiên của anh.

“Nhìn xem mấy giờ rồi, đồ lười biếng.” Một giọng nam trầm vang lên từ sau lưng cô, và tất cả sợi lông tơ trên cánh tay cô dựng đứng lên.

“Sam,” cô nói, tự trấn an mình với cái nhìn đầu tiên thấy anh sau hai tuần xa cách.

Như thường lệ, sự xa cách đã làm trái tim trở nên mềm yếu hơn. Anh trông có vẻ cao hơn, to lớn hơn, gợi cảm hơn bao giờ hết trong chiếc quần jeans bạc màu, chiếc áo thun nhăn nheo và đôi giày thể thao đế mềm đã cũ. Làn da rám nắng nhờ vào những buổi lướt ván hàng tuần của mình. Anh vẫn để mái tóc với những lọn cuốn dài nhố nhăng mà anh đã nuôi dưỡng từ năm ngoái. Một sự pha trộn giữa màu hạt dẻ tự nhiên và vàng hoe vì cháy nắng, chúng thả dài như những sợi dây thừng xuống tận vai anh. Bất kỳ người đàn ông ba mươi tuổi nào mang cái đầu cuốn lọn *dreadlocks*^[1] này cũng sẽ được coi như biểu hiện níu kéo tuổi xuân, nhưng Sam lại phớt lờ nó một cách dễ dàng.

[1] kiểu tóc *dreadlocks* của anh Sam là kiểu này.

Đôi mắt xanh sáng lấp lánh vì vui thích, anh bước về phía trước.

“Laney!” Anh gọi, kéo cô vào lòng mình.

Trong một vài giây ngây ngất, cô được ôm chặt vào bờ ngực rộng và nóng bỏng của anh, mùi vị của riêng anh tràn ngập quanh cô – một sự pha trộn giữa mặt trời, rừng thông và thảo mộc. Nhưng có lẽ là mùi xà phòng và nước giặt quần áo thì đúng với Sam hơn. Anh nổi tiếng với việc dèm pha việc dùng nước hoa cao rêu là “một bước tiến đến gần giống cái” theo thẩm mỹ của mình. Tất cả những mùi trên người anh có là của chính bản thân anh mà thôi.

Cô cho là nếu Calvin Klein có thể đóng chai được mùi này, ông ta có thể mua được cả World Bank không chùng.

“Xin lỗi em đến muộn. Em có một vài việc cần phải giải quyết.”

Delaney nói một cách thoái thác khi kéo người mình ra khỏi vòng tay anh. Cô nuốt xuống niềm đam mê đang dâng lên và cố nặn ra nụ cười.

“Mọi việc thế nào? Không vấn đề gì lúc em đi vắng chứ?” Cô hỏi.

“Không có gì anh không thể giải quyết được.” Sam nói.

Sau khi nghiên cứu anh kỹ càng, cô nhận ra hình như anh đang định giờ trò gì đấy. Có nét quá tự đắc, đôi mắt lại hơi sáng rực hơn bình thường.

“Được rồi, anh lại làm trò gì nữa đây?” Cô hỏi một cách miễn cưỡng. Cô đã giả vờ ghét những trò quỷ quái anh bày ra với mình, nhưng thực sự cô lại âm thầm yêu thích những khó khăn mà anh phải trải qua để có thể lừa phỉnh và chọc cho cô điên lên thế kia.

“Không có gì. Mặc dù *đã* có một tai nạn không may xảy ra khi em đi vắng...” Sam nói, cố gắng hết sức để trông cho có vẻ buồn rầu khi đưa cô về phía văn phòng của mình.

Cô đã nhận ra cái băng dán “Hiện Trường, Không Bước Vào” chằng ngang cánh cửa chỉ trong chớp mắt. Rồi cô thấy đường phân trắng vạch lên trên thảm, và giấy tờ của cô nằm rải rác khắp mặt bàn.

“Bọn anh không biết chúng đã làm thế nào, nhưng có vẻ như là có cuộc cãi vã giữa mấy tên trộm, và có một ít ầu đả nữa...” Sam nói với một vẻ bình tĩnh đáng ngưỡng mộ.

Delaney đảo tròn mắt. “*Làm ơn điiiiii*. Cứ như thể anh sẽ không gọi vào di động của em nếu có ai đó lẩn đùng ra chết ở trong văn phòng này. Và xin ngài dọn lại giấy tờ trên bàn kia luôn.” Cô nói, chọc chọc ngón tay vào ngực anh.

Anh cười toe toét, rõ ràng là rất lấy làm tự hào với bản thân mình.

“Thừa nhận đi, có phải em cũng đã tin vào nó trong một giây đúng không.” Anh hỏi.

Cô lắc đầu. “Nhìn anh thấy rõ mồn một ra, ngài Kirk ạ. Em có thể đọc anh như biển hiệu quảng cáo vậy.”

Anh nhún một bên vai. “Cũng giống như anh có thể bắt vớ được em, cô Michaels – và khi em nhìn thấy cái dây băng cảnh sát đấy, em đã có sự nghi ngờ.” Anh nói.

Delaney nhướng một bên lông mày lên với anh khi giật mạnh tấm băng hiện trường vụ án một cách không khách khí và thả nó rơi xuống sàn. Đi vào văn phòng của mình, cô quăng chiếc cặp táp rồi quay lại nhìn anh, ghé mông

ngồi lên mặt bàn. Anh đứng chống tay vào thành cửa, nhìn cô cười toe toét. Chúa ơi, gặp mặt anh thật là tốt. Không thể kiềm chế được, cô bắt đầu moi thông tin từ anh để xác nhận lại nghi ngờ của mình về người phụ nữ ngoài kia.

“Vậy cái cô gái gọi cảm nóng bỏng tóc vàng lúc nãy là ai thế?” Cô hỏi, cẩn thận giữ giọng mình nghe có vẻ bình thản và không hứng thú. Cô đã có bằng Tiến sĩ về lĩnh vực bình thản và không hứng thú này rồi. Nó gần như trở thành một loại hình nghệ thuật của cô .

“Coco,” anh nói, xua tay với vẻ thờ ơ.

Và thế, Delaney nghĩ, là chấm dứt rồi. Cô gần như thấy tội nghiệp cho Coco, nhưng người đàn bà ấy trông không có vẻ đau khổ chút nào.

“Lần này là bao lâu? Một tuần? Hai tuần?” Cô hỏi.

“Ba. Tính cả thời gian cảm tức vì thói quen xấu.” Anh nói.

“Thói quen xấu?”

“Đúng thế. Bắt gặp cô ta hôn môi với con chó của mình.” Sam giải

thích với vẻ nhăn nhó. “Phải chờ cho đến khi bọn rận ổn định lại đã.”

“Eo. Điều đấy thật là không ổn, cũng như tạo cho con chó một sự hiểu lầm.” Delaney nói.

Sam ngửa đầu ra cười sảng sặc. Cô cảm thấy một niềm vui dâng tràn khi mình đã có thể làm anh vui vẻ.

Nhận ra mình đang nhìn chăm chăm vào chiếc cổ rần rỏ của anh, ánh mắt cô nấn ná nơi vòng ngực với cơ bắp rắn chắc cùng đôi vai được hiện rõ ra trong chiếc áo thun vải mềm và dáng nghiêng-người-tựa-cửa của anh. Có thể cảm thấy đầu ngực mình cứng lại, cô khoanh tay lại trước ngực. Nguy hiểm thứ hai: những bộ phận bừng bình trên cơ thể dường như luôn có thể phản bội cô bất cứ lúc nào.

Nhưng không còn lâu nữa đâu, cô tự hứa với mình như vậy.

“Coco muốn chúng ta đăng hình của mình lên bìa tạp chí.” Sam nói.

Delaney chớp mắt. “Cô ấy có chơi trượt ván hay gì không?” Tâm trí cô chùng lại trước sự ảnh hưởng của những cái cup D ấy với bọn con trai ở bãi trượt lòng máng.

“Không hẳn thế. Chắc cô ta nghe nhầm khi anh nói tên của tạp chí mình. Cô ta tưởng nó là Triple X.” Sam nói, mặt ngây ra.

Delaney há hốc miệng. “Như là...?”

“Đúng thế.”

Delaney bật cười khúc khích. “Điều đó giải thích tại sao trông cô ta rất cau có ở ngoài kia.” Cô nói.

“Cô ta như thế thật à?” Sam trông có vẻ hơi tự ái. “Cứ làm như bọn anh không có chuyện gì vui vẻ ấy. Có chuyện gì xảy ra với phụ nữ thời buổi này thế nhỉ? Cục khoái liên tục không còn đủ nữa hay sao?”

Delaney đột nhiên lại có hứng thú dọn dẹp lại bàn làm việc của mình. Cục khoái liên tục với Sam Kirk. Mới nghe vậy đã đủ để khiến quần lót cô bốc lửa rồi đây.

“Kỳ nghỉ của em thế nào? Máy đưa trẻ hỗn xược khủng khiếp nhà Claire có khiến em nổi khùng lên không?” Sam hỏi, ngã người ra ghế sô pha dành cho khách.

“Kỳ nghỉ rất tuyệt. Và bọn trẻ không hỗn xược. Chúng thật... hoàn hảo.” Cô nói, giọng mềm đi như nhớ lại những giây phút đặc biệt nho nhỏ trong hai tuần vừa qua: bức vẽ bút chì của Travis như một lời chào tạm biệt, sự kiên quyết hàng đêm của Callum rằng cô sẽ là người đọc truyện mỗi tối cho cậu bé, Alana lục lọi vali cô liên tục để chơi trò điện quần áo – Đây thực sự là một lời khen ngợi tốt nhất dành cho cô rồi, chị gái của cô đã khẳng định như thế .

“Em có đi lướt ván lần nào không? Nghe nói bãi Gunnamatta tuyệt lắm đấy,” Sam nói, nhắc đến bãi biển chuyên lướt sóng nổi tiếng, nơi chỉ cách chỗ bọn họ ở vài phút lái xe thôi.

“Không hẳn. Chỉ là chèo xuống loanh quanh trong vịnh với mấy cậu nhóc thôi. Travis muốn học lướt sóng.” Cô báo cáo lại cho anh.

“Tuyệt thật. Lại một nhóc con lon ton làm cản trở đường nước^[2].” Sam nói với vẻ nhăn nhó.

[2] Nguyên văn: grommet, từ lóng chỉ bọn trẻ con mới tập lướt sóng hay làm cản trở người khác đang chơi.

“Anh cũng chả từng là nhóc con lon ton là gì. Lại là một đứa vô cùng khó ưa, như em nhớ, luôn luôn nhảy chen vào con sóng của những người khác.” Cô nhắc lại cho anh

“Anh là phát triển sớm. Tài năng bẩm sinh tuôn trào.” Anh nói.

“Tuôn trào cái gì đó thì chắc chắn rồi.”

Sam cười với cô. “Nhớ em thật đấy, Laney.” Anh nói, rất tự nhiên luồn tay vào áo thun gãi bụng mình.

Cô được thưởng thức một hình ảnh thoáng qua của cái bụng săn chắc cơ bắp của anh, lớp da rám nắng được phủ lên với những lọn loăn xoăn màu nâu caramel nằm thành một đường gọn gàng xuống tận thắt lưng chiếc quần jeans yêu thích của anh.

Cô vội dời ánh mắt đi nơi khác, hít vào một hơi thật sâu. *Làm ngay bây giờ đi, cô tự nhủ thầm. Trước khi mình ở bên cạnh anh ấy lâu hơn và sẽ mất can đảm.*

“Ừm, em có chuyện cần nói với anh vào lúc nào đó,” cô ép mình phải cất tiếng, mắt dán chặt vào xấp giấy tờ cô vừa xáo lại trên bàn.

“Được rồi, chuyện gì thế?” Sam hỏi.

“Em không có ý là ngay bây giờ.” Delaney nói, hoảng loạn.

“Không có lúc nào tốt hơn lúc này,” Sam nói một cách thoải mái.

Anh nói đúng, ngay cả khi anh chưa biết chính xác nó đúng thế nào. *Chấp nhận nó đi, Michaels.* Cô tự nói với mình.

Đi bằng qua đến cửa, cô đá cho nó đóng sập lại. Sam nhướn một bên lông mày.

“Đóng cửa nói chuyện kín. Ôi trời, - anh hẳn là làm chuyện gì tội lỗi lắm đây.” Anh bông đùa.

Delaney đi lại về phía bàn và ngồi thụp xuống ghế. Rồi cô chỉ lẳng lặng nhìn anh một lúc, đôi mắt cô âu yếm ghi nhận từng đường nét trên khuôn mặt đẹp trai và ngay thẳng của anh. Đây có lẽ là lần cuối cô nhìn thấy anh mà không có sự tức giận, hoặc bối rối hay oán giận làm vẩn đục mối quan hệ của họ. Lần cuối cùng anh là người bạn lâu năm đáng yêu của cô, không có ràng buộc, cũng không có bất cứ vấn đề gì giữa bọn họ.

Khóe mắt anh hẳn lên thành những đường nhăn khi anh cười một cách lo lắng. “Được rồi, em khiến anh sợ rồi đây. Chuyện gì xảy ra thế?” Anh hỏi, người cúi về phía trước, khuỷu tay tì lên đầu gối. “Nói cho anh nghe đi, Laney.”

Delaney nhắm mắt lại trong giây lát. Cô hít vào một hơi thật sâu, rồi mở mắt ra.

“Em muốn bán cho anh một nửa phần công ty của mình.” Cô vội vàng nói.

Sam lắc đầu mơ hồ. “Cái gì? Em cần tiền hay gì hả Laney? Bởi vì em nên nói...”

Đến lượt cô lắc đầu.

“Không. Em muốn chấm dứt. Em muốn rời khỏi tạp chí, Sam.”

Chương 3

SAM cảm thấy như anh bị đâm thẳng vào bụng. Delaney muốn bán phần sở hữu một nửa tạp chí của mình? Nhưng anh không thể hiểu được. Anh lắc đầu lần nữa, ngỡ ngàng.

“Anh không hiểu. Tại sao bỗng nhiên lại thay đổi như thế?” anh hỏi.

Cô nhìn chăm chăm xuống thảm, nhưng ngược mắt lên nhìn anh khi trả lời.

“Em chịu đựng đủ rồi. Em đã nhận ra trong chuyến đi vừa rồi rằng mình muốn làm cái gì đó khác biệt. Như du lịch chẳng hạn. Em không biết nữa.” Cô nói.

Cô đang nói dối. Anh hiểu cô còn rõ hơn cả bản thân mình nữa, và có việc gì đây cô đang giấu anh.

“Khỉ thật. Nói cho anh biết chuyện gì đang xảy ra đi.” Anh yêu cầu cô, bắt đầu cảm thấy tức giận và có chút sợ hãi.

Delaney không thể bỏ anh đi như thế. Bọn họ là một đội, đội hai người gắn bó. Chúa ạ, anh cố lắm mới có thể trải qua hai tuần nghỉ phép thường niên của cô mà vẫn còn giữ lại chút tỉnh táo đây.

“Sam,” cô nói, rồi thở dài nặng nề và đưa tay ôm lấy đầu mình.

Sau một giây bàng hoàng, anh đã nhận ra là cô đang khóc. Delaney không bao giờ khóc. Không bao giờ.

“Này,” anh nói, đứng phắt dậy và đi tới đứng bên cạnh chiếc ghế cô đang ngồi. Vòng tay qua vai cô, anh ôm cô thật chặt. “Bất cứ chuyện gì đã xảy ra, chúng ta sẽ cùng nhau giải quyết mà.” Anh nói.

Anh cảm thấy cơ thể cô cứng lại trong đôi tay mình, và cô ngồi thẳng lưng lên. Anh đã nhận ra được dấu hiệu này – cô không muốn anh an ủi. Cảm thấy bị từ chối gấp bội, anh trở lại ghế ngồi của mình.

Một sự im lặng kéo dài khi hai người bọn họ ngồi nhìn nhau qua một khoảng cách nhỏ ngăn giữa hai người. Anh nhìn cô thăm dò, cố gắng tìm một chút manh mối xem chuyện gì thực sự xảy ra. Nhưng trông cô vẫn như từ xưa đến giờ - mái tóc dài màu nâu được buộc túm lại sau đầu, đằng trước cắt ngang ngay phía trên lông mày. Đôi mắt màu hạt dẻ trong veo và sáng bừng, không một chút dấu vết trang điểm nào như thường lệ. Chóp mũi cô hơi hồng hồng, đúng vậy, nhưng đây là vì cô đã khóc. Và cô đang cắn lấy môi dưới của mình, răng nhấm nhấm bờ môi đầy đặn. Cô có khuôn miệng nhỏ, nhưng môi rất đầy đặn, đặc biệt là bờ môi dưới. Giống cánh cung của thần tình yêu Cupid^[1], mẹ cô vẫn luôn nói thế, và Delaney lại khó tránh khỏi đảo tròn mắt mình.

[1] Nguyên văn: *Cupid's bow, cặp môi gợi cảm thế này này...*

Trông cô vẫn như vậy – vẫn là Laney, người bạn thân thiết nhất của anh.

“Nhanh nào, kể ra đi.” Anh nói nhẹ nhàng.

Cô khịt mũi rất thiếu trang nhã, anh nghiêng người với lấy một khăn giấy trên kệ sách đưa cô.

Cô chờ đến khi xì mũi xong rồi mới cất tiếng.

“Em muốn có con, Sam. Em muốn có chồng và có một gia đình.” Cô nói, và nhún một bên vai.

Sam ngỡ ngác. Laney chưa bao giờ kể chuyện tình cảm của mình cho anh nghe. Anh luôn thấy có chút ngạc nhiên khi bắt gặp một anh chàng nào đó rời khỏi căn hộ của cô. Anh có thể đếm được trên đầu ngón tay số lần mà cô giới thiệu mình với một anh chàng nào đó cô đang hẹn hò. Cô luôn giữ kín về các mối quan hệ của mình, và anh tôn trọng điều đó. Nhưng anh bỗng nhận ra một sự thật rằng, mình đã không thật sự muốn biết. Có lẽ điều này khiến anh trở thành một tên khốn ích kỷ bởi vì không muốn cô được hạnh

phúc. Từ tận sâu thẳm trong lòng mình, anh luôn luôn lo sợ rằng nếu cô gặp được đúng Mr. Right, tình bạn của họ sẽ thay đổi một cách không thể cứu vãn được. Sam sẽ trở thành nhân vật số hai trong cuộc đời cô. Và khi những đứa trẻ ra đời, vị trí của anh sẽ còn bị đẩy xuống xa hơn nữa. Là một con người, có vẻ như không được cao thượng cho lắm khi cái ý nghĩ Delaney sẽ có gia đình khiến anh cảm thấy sợ hãi, cô đơn và bị đe dọa. Thật sự là như thế.

Cố gắng điều chỉnh lại những cảm xúc rối ren trong lòng, Sam vượt dọc theo đồi mình, rồi nắm chặt lấy đầu gối, gắng hết sức để nghe như người trưởng thành thực thụ.

“Dĩ nhiên là em muốn có con rồi,” cuối cùng thì anh cũng có thể cất lời.

Delaney bật cười, một nụ cười miễn cưỡng đầy nước mắt.

“Anh là một diễn viên tệ nhất thế giới đấy, Kirk.” Cô nói.

Anh nhún vai với vẻ xấu hổ. “Được rồi,” anh đầu hàng. “Em biết là anh sẽ ghen tị đến chết mất khi em lập gia đình và có con mà.” Anh thừa nhận.

Cô nhìn có vẻ giật mình. “Ghen tị à?”

“Em biết đấy – bởi mọi việc sẽ không còn giống như trước nữa.” Anh lúng túng giải thích.

Ánh mắt Delaney lại rơi xuống thảm và cô khom vai xuống. “Không đâu.”

“Nhưng anh thấy việc này chẳng liên quan gì tới việc em rời khỏi nơi này cả.” Sam nói. Anh gằn như đánh mất phần lớn Delaney rồi, nhưng anh sẽ bám víu lấy những gì ít ỏi còn lại này. Nếu cô vẫn còn ở nơi đây, cô sẽ luôn là một phần trong cuộc đời anh, bất kể ra sao.

“Nó mất quá nhiều thời gian và sức lực, Sam.” Cô nói. “Chúng ta sống vì nơi này. Làm thế nào mà em có thể gặp được một ai khác nếu tất cả những gì em làm là ăn, ngủ, thờ với Nhà xuất bản Mirk ?”

“Vậy chúng ta sẽ có thêm một trợ lý cho em. Em có thể chỉ cần làm việc nửa ngày thôi. Bất kể điều gì em muốn.” Anh phản bác lại.

“Không, em sẽ không làm việc. Em là người thích kiểm soát, anh biết con người em rồi đấy. Và ngay cả khi em không ở đây làm việc, em vẫn luôn nghĩ đến nó thôi. Em vẫn tiếp tục làm thế nếu như vẫn còn sở hữu một nửa nơi này. Em cần phải thật sự thoát ra khỏi nó.” Cô nói.

Có một sự kiên quyết trong giọng nói của cô, một sự quyết đoán mà anh đã nhận ra. Delaney đã có quyết định của mình. Cô không đưa ra thảo luận với anh. Không cần bất cứ ý kiến nào của anh nữa. Cô đơn giản là đi xa một chuyến, và quay lại kiên quyết làm theo những việc mình muốn.

Anh bắt đầu cảm thấy tức giận. “Vậy còn anh thì sao?” anh hỏi. Anh ghét cái sự thật rằng mình nghe như một đứa trẻ hay giận dỗi, nhưng đây là cảm giác của anh hiện giờ, chẳng qua là anh chỉ đang thừa nhận nó mà thôi.

“Sam, anh dễ dàng có thể mua lại một nửa của em mà. Anh biết anh có thể mà. Hay là anh có thể tìm một đối tác khác. Hoặc là kết hợp với một nhà xuất bản nhỏ nào khác. Thề có Chúa biết, chúng ta đã chịu đựng việc bọn họ quanh quẩn đánh hơi suốt mấy năm qua rồi.” Cô nói.

Sam nhìn cô chăm chăm. Cô đúng là rất nghiêm túc về chuyện này. Vô cùng nghiêm túc. Anh muốn hét lớn lên với cô. Nói một cách mạnh mẽ và cả quyết cho cô biết rằng nó thật là ngu xuẩn, ích kỷ và sai lầm đến thế nào. Nhưng anh đã không làm thế. Anh cắn chặt răng mình lại và cố kìm chế.

“Khi nào thì em muốn bán?” anh cất tiếng hỏi cô.

“Càng sớm càng tốt.” Cô trả lời thẳng thừng.

Không thể tin được, xét đến việc bọn họ đã nói chuyện này từ lúc này

đến giờ, nhưng những lời của cô vẫn khiến anh thấy bực bội. Anh đứng bật dậy.

“Anh sẽ nói chuyện với ngân hàng.” Anh trả lời, rồi mở cánh cửa phòng làm việc của cô ra và đóng sập lại sau lưng mình khi anh bước ra ngoài. Tất cả nhân viên quay đầu lại nhìn anh, nhưng anh phớt lờ tất cả, bước về phòng mình và cũng đóng nó sập lại.

Rồi anh ném mình lên chiếc ghế làm việc và gục đầu vào bàn tay mình.

Anh có thể làm quái gì được nữa nếu không có cô bên cạnh???

DELANEY run rẩy, khó khăn hít vào một hơi thật sâu và thở hắt ra. Không nghi ngờ gì là cô vừa có một cuộc đối thoại khó khăn nhất trong đời mình. Xoay xoay trên chiếc ghế của mình, cô vươn người tới và gục mặt xuống bàn.

Ánh nhìn trong đôi mắt của Sam. Sự đau khổ. Không hiểu nổi. Cô ghét phải làm anh buồn lòng, nhưng cô không còn lựa chọn nào khác nữa.

Trừ phi cô sẵn sàng nói cho anh biết nguyên nhân thật sự cô phải rời đi.

Và điều này không bao giờ có thể xảy ra cả.

Việc đó khiến cô lại trở về điểm xuất phát ban đầu. Mặc dù, nói một cách chính xác, thì cô đang ở điểm xuất phát thứ hai rồi. Cô đã tạo ra một cơn chấn động. Và giờ thì cô chỉ cần sống sót qua thời gian này trước khi có thể bước ra khỏi đây. Cả Sam nữa.

Trái tim cô nhói lên đau đớn trong lồng ngực khi vừa nghĩ đến điều này. Nhưng cô phải đối mặt với nó thôi. Sẽ sớm đến một ngày, trong một hay hai tháng nữa, cô sẽ có thể bước ra khỏi cánh cửa đôi của tòa nhà, và bước ra khỏi cuộc đời Sam mãi mãi.

Cô nhấc đầu lên khỏi bàn, chỉ để gục xuống lần nữa, rồi đập mạnh trán mình. Cảm giác giống như một sự trừng phạt vì đã gây nên sự lộn xộn này, và cô lặp lại nhiều lần – bang, bang, bang, bang – cho đến khi cô bỗng nhận ra rằng mình có thể làm trán bầm tím. Chúc may mắn khi cần phải giải thích điều đó cho những con người đang tỉnh táo và bình thường ngoài kia – Tôi vừa làm hỏng toàn bộ cuộc đời mình, vì vậy tôi nghĩ mình có thể thêm một chút bại não cho đủ bộ.

Nhấc đầu lên khỏi mặt bàn, cô nhìn đờ đẫn vào thời khóa biểu làm việc trước mặt. Đến lúc phải hoàn toàn trung thực rồi – có một phần trong cô đã hy vọng rằng khi Sam nghe thấy tin tức quan trọng này của mình, anh suy sụp và nói điều gì đấy để cho cô tiếp tục hy vọng. Cô đã phát hiện ra rằng cũng chính cái phần tâm lý phụ nữ bị vụn vỡ đầy của cô chịu trách nhiệm cho việc cô đã tin rằng có *Unicorn*^[2] cho đến khi năm tuổi, và tin vào Ông già Noel cho mãi năm lên tám, nhưng nó cũng không khiến cho sự nhận thức này của cô dễ chịu hơn chút nào. Cô có thể buồn đến mức nào? Ngay cả đến phút cuối, cô vẫn còn nuôi hy vọng sẽ có một lý do để hủy bỏ quyết định

này, rằng anh sẽ nói với cô rằng anh đã điên cuồng vì cô, anh không thể chịu đựng được cái ý nghĩ cuộc sống này thiếu vắng cô. Như thể Sam đã không phát hiện ra từ trước đây, ờ, mười sáu năm, để nhận ra rằng tình cảm anh em của mình thực ra là một khao khát bị đè nén do cái cơ thể lép kẹp như đàn ông của cô, nếu nó thực sự đúng là như vậy.

[2] Unicorn: thú một sừng trong truyền thuyết phương Tây. Hơi khác với nó là Pegasus, có thêm đôi cánh

Một tiếng gõ cửa vang lên sau lưng cô.

“Mời vào?” cô gọi vọng ra.

Cánh cửa mở hé một chút, và người chế bản điện tử, Rudy, thò đầu vào. “Cô có ổn không?” anh ta hỏi một cách thận trọng. Với mái tóc nhuộm xanh đỏ lòe loẹt của anh ta, cùng với hàng loạt lỗ xỏ, được kết hợp với xu

hướng ăn mặc những bộ đồ sắc sỡ thích hợp cho hộp đêm hơn, Rudy trông như một tên yêu tinh phát cuồng.

Delaney cố gom góp được một nụ cười với anh ta. “Tôi ổn.” Cô nói dối.

“Được rồi. Tôi đã làm việc cùng với hai người suốt năm năm vừa qua, Delaney. Cô và Sam chưa bao giờ đóng sầm cửa như thế trước đây cả.” Rudy nói.

“Sam đóng sầm cửa đấy chứ.” Delaney chỉ ra cho anh ta.

Rudy đảo tròn mắt mình như thể muốn nói nó cũng chẳng có gì khác biệt. “Thế mọi chuyện có ổn không?”

Delaney mở miệng định nói thêm vài lời an ủi vô vị khác nữa, nhưng cô nhận ra rằng có lẽ tốt nhất nên nói cho anh ta biết sự thật. Càng nói sớm để mọi người chấp nhận việc này, cô càng sớm có thể ra đi.

“Tôi đã nói Sam mua lại cổ phần của tôi trong tạp chí này.” Cô nói. “Tôi sẽ rời khỏi đây.”

Mắt của Rudy thiếu điều muốn lòi ra khỏi hốc. “Không bao giờ!” anh ta nói.

Delaney nhìn thẳng vào mắt anh ta cho đến khi biểu hiện hoài nghi dần dần tan biến trên khuôn mặt anh ta.

“Nhưng cô và Sam gắn bó với nhau như bánh mì và bơ. Hoặc như dâu và kem. Hoặc...hoặc... đậu phộng và chuối vậy. Hai người chưa bao giờ tách rời nhau.” Rudy nói.

“Đậu phộng và chuối hả Rudy?” cô thắc mắc.

“Lúc nào thử xem,” anh ta nói. Rồi nhìn chăm chăm vào Delaney như thể anh là chú chó nhỏ lạc bầy vậy.

Cô cố gắng hết sức để an ủi.

“Nó sẽ không có bất cứ sự thay đổi nào với mọi người đâu. Sam vẫn còn ở đây. Tạp chí cũng giữ nguyên như cũ.” Cô nói.

“Không, nó sẽ không thế đâu. Nó không còn giống như vậy nếu không có cô ở đây nữa. Nếu cô có mặt trong hai tuần vừa rồi cô sẽ biết điều đó

ngay thôi. Sam không thể làm hết những gì cô làm. Cũng giống như cô không thể làm những gì anh ta làm. Bởi thế hai người mới tạo thành một đội hoàn hảo. Như đậu phộng_”

“Và chuỗi. Tôi biết rồi.” Delaney nói. “Tôi xin lỗi, Rudy, nhưng cũng đến lúc chấp nhận nó thôi. Mọi việc cuối cùng sẽ ổn thỏa thôi, rồi anh sẽ thấy.”

Chỉ là nếu như cô có thể tin vào chính lời khuyên của mình. Nhìn cô lần cuối với ánh mắt hoang mang, Rudy quay lại văn phòng chính bên ngoài. Delaney đoán rằng chỉ trong vòng vài giây, bốn người nhân viên còn lại sẽ được cập nhật thông tin đầy đủ. Và việc này cũng tiết kiệm cho cô khỏi phải lặp lại cuộc trò chuyện khó khăn, không thoải mái này thêm bốn lần nữa.

Làm việc như một cái máy tự động, cô bật máy tính lên và bắt đầu sắp xếp lại giấy tờ trên bàn. Trò đùa xỏ lá của Sam đã làm mặt bàn luôn gọn gàng và ngăn nắp của cô trở nên bừa bộn với đống giấy tờ mất trật tự này. Cô đã mất hai mươi phút sau đấy để sắp xếp lại mọi thứ gọn gàng một cách máy móc, rồi cô xem lại những tin nhắn của mình. Cho đến khi cô đã giải quyết xong những tin nhắn khẩn cấp, cũng tới giờ ăn trưa.

Cô thường ăn bữa trưa cùng với Sam. Bọn họ có thể đi đến tiệm cà phê gần đây hoặc nhảy vào xe và lái đi đến chỗ nào đó xa hơn, chỉ để cho thoáng đãng đầu óc. Một hoặc hai lần trong năm, khi thời tiết đẹp không cưỡng lại được, và bản tin lướt sóng quá hấp dẫn, bọn họ sẽ trốn làm cả buổi chiều và chạy tới bãi biển gần nhất để lướt sóng.

Cô có thể tưởng tượng ra vẻ mặt anh nếu mình lượn lơ sang phòng bên cạnh và đề nghị cùng đi ăn trưa. Cô đã không nghe một tí động tĩnh nào của anh kể từ lúc anh vọt ra khỏi phòng cô để trở về phòng mình – không tiếng thầm thì to nhỏ trên điện thoại, không trò chuyện với những nhân viên khác. Giống như cô, Sam có lẽ cũng đang yên vị trong phòng của mình, chưa hết bàng hoàng vì lời tuyên bố của cô.

Trong thoáng một giây, cô bị xâm chiếm bởi một sự thôi thúc mãnh liệt để nói với anh rằng hóa ra tất cả chỉ là một trò đùa dai ngu ngốc. Rằng cô chỉ giống mặt anh một chút bằng trò chơi khăm cực đỉnh của mình mà thôi.

Sự thôi thúc này quá mạnh đến nỗi cô phải tự ép mình cầm lấy chìa khóa xe và túi xách trước khi cô có thể phải đầu hàng. Đi như chạy về phía cửa chính, cô nói với Debbie rằng mình sẽ quay lại sau một tiếng nữa.

Khu mua sắm có lẽ không phải là nơi tốt nhất để đi trong lúc không vui như thế này, nhưng cuối cùng thì cô cũng đến đó. Ánh đèn neon, bảng hiệu chữ nổi, từng đám người mua sắm với ánh mắt dò dẫm – cô hòa lẫn vào dòng người khi cũng đi loăng quăng vô định, nhìn chằm chằm ngây người ra trước những giá treo quần áo, bới tung đống đồ giảm giá một cách vô vị. Cứ như thế cho đến khi cô bắt gặp mình vùi đầu lật tung thùng hàng giảm giá, cố gắng tìm cho đủ bộ vòng khăn ăn^[3] chủ đề Noel, thì cô mới tỉnh người ra được.

[3 Vòng khăn ăn, hay còn gọi là khăn ăn, dùng để cuộn khăn vào bìa trên bàn vào những bữa tiệc của người phương Tây.

Bởi không những cô chẳng sở hữu bộ khăn ăn nào cả, mà cô còn ghét cay ghét đắng những thứ linh tinh trang trí nhà cửa thế này. Buông ngay những đồ vật khó chịu xuống như cầm phải than nóng, cô đi ra khỏi cửa hàng và ngồi xuống chiếc ghế gần đấy. Lôi một cuốn sổ ra khỏi túi, cô ép mình phải hết sức tập trung lại.

Đúng vậy, cô hơi bị mất thăng bằng sau khi đưa ra một quyết định đòi hỏi như thế và rồi thực hiện nó bằng cách thông báo cho Sam biết chủ ý của mình, nhưng không thể viện vào đấy để trở nên hoàn toàn ngớ ngẩn như thế này được. Cô phải tiếp tục tiến tới mục tiêu cuối cùng của mình – tìm một người chồng, xây dựng một gia đình.

Cô viết cả hai điều này xuống cuốn sổ, rồi than thở một tiếng và xé tờ giấy đó đi vứt vào thùng rác bên cạnh. Cô đang gạt ai đấy chứ? Cô không cần phải lên danh sách cần làm – cô đã biết thừa cần phải làm những việc gì rồi.

Đầu tiên, là cô phải dừng ngay cái việc so sánh tất cả những người đàn ông mình gặp với Sam Kirk. Tiếp theo, cô phải bắt đầu tiếp nhận những lời mời của bọn đàn ông đưa cô đi ăn tối/xem phim/lên giường. Không còn Sam trong cuộc sống của mình nữa, hy vọng mọi việc sẽ lần lượt diễn ra một cách đơn giản.

Dứt mình ra khỏi mấy suy nghĩ vẩn vơ, cô đứng lên và vuốt phẳng lại chiếc quần tây may ôm người của mình. Tay cô dừng lại ở trên đùi khi cô nhìn xuống bộ quần áo công sở may vừa vặn và đứng đắn này của mình. Cô không phải loại phụ nữ thích ăn mặc cầu kỳ, bèo biếc hoa hoét các loại, chưa bao giờ cô như thế cả. Nhưng mà...

Nhìn quanh khu mua sắm, ánh mắt cô bị cuốn hút vào một chiếc gương đang sáng lấp lóe, và cô đi tới để soi lại mình. Người phụ nữ đang nhìn lại cô kia trông khá giản dị, với mái tóc nâu dài buộc túm lại phía sau. Cô ta mặc một chiếc quần bằng vải lanh màu xanh dương và chiếc áo sơ mi kem, mặc dù cả hai đều là loại tốt và may khéo, nhưng không thể không thừa nhận rằng cô mặc nó vào người trông như một nữ ý tá quân đội vậy. Hoặc là nhân viên bưu điện.

Trí nhớ cô thoáng hiện ra hình ảnh cô gái tóc vàng bốc lửa mà cô gặp trong văn phòng sáng nay. Không ai có thể nhầm lẫn Coco là nhân viên bưu điện được, chắc chắn là thế. Dù Delaney biết rõ rằng mình không bao giờ có thể đứng cùng đẳng cấp với nhân vật tài năng và hoành tráng như Coco, nhưng không có lý do gì khiến cô lại không thể tận dụng những lợi thế của mình chứ.

Và sau cùng thì đây là tất cả những gì đáng nói, đúng không? Dùng chính những gì mình có để hấp dẫn được những người khác giới. Rồi sau đây mới là tính cách, sự hòa hợp và cái duyên của mỗi người nữa.

Cô lại nhìn quanh khu mua sắm một lần nữa, lần này là tìm tiệm làm đầu. Có ba tiệm để cho cô lựa chọn, và cả ba đều nằm khá gần nhau. Cô bỏ

ra vài phút để phân tích các kiểu tóc cắt trong mỗi tiệm, cùng với khách hàng của bọn họ, và cuối cùng lại đơn giản chọn tiệm nào trông có vẻ đắt tiền nhất. Cô đã không cắt tóc vài tháng nay rồi. Thông thường thì cô tự cắt xoẹt phần tóc mái của mình bằng cây kéo trong nhà bếp, và chỉ thỉnh thoảng đi cắt phần đuôi tóc bị chẻ ngọn mà thôi.

Tiến lại gần quầy tính tiền, cô cười ngại ngùng với người tiếp tân.

“Xin chào. Tôi muốn cắt tóc.” Cô nói.

“Tất nhiên rồi. Chúng tôi hiện đang có chỗ trống nếu cô muốn làm ngay.” Cô gái nói rất êm ái. “Có người vừa hủy buổi hẹn vào phút cuối.” Cô ta hất lọn tóc đẹp hoàn hảo của mình qua vai, và Delaney thấy mình nhìn theo những lọn tóc sặc sỡ nhiều màu mượt như tơ óng của cô. Nheo mắt lại, cô xem xét mái tóc của người tiếp tân trước mặt: ngắn hơn ở đằng trước, dài dài ra ở phía sau, và chỉ chớm vai. Kiểu tóc cắt tém này được tôn thêm bởi sự pha trộn những dải màu nâu, từ màu socola đậm cho đến vàng đồng. Nó là một kiểu tóc gợi cảm và quyến rũ, không có tí dáng vẻ bưu điện hoặc quân đội chút nào.

“Cô có nghĩ rằng họ có thể cắt tóc của tôi như thế không?” Delaney hỏi một cách thôi thúc.

Cô gái tiếp tân nghiêng nghiêng đầu mình sang một bên và đánh giá cô. “Chắc chắn rồi. Để tôi hỏi Volker xem sao, anh ấy là chuyên gia đấy.” Cô nói.

Delaney thấy mình bị lôi tới ngồi vào ghế bởi một anh chàng cắt tóc cao lêu nghêu với chất giọng Đức đặc sệt.

“Ồ, vâng, chúng ta có thể làm gì đây với mái tóc này.” Anh ta nói với vẻ hài lòng khi tháo tung tóc cô ra khỏi dây buộc.

“Tôi muốn làm giống như tóc cô ấy,” Delaney nói, chỉ vào người tiếp tân đã trở lại chỗ ngồi của mình ngay phía trước cửa hàng.

“Nó sẽ còn đẹp hơn nữa.” Volker tuyên bố, không hề có chút tự kiêu hay khoác lác gì trong giọng nói – anh ta chỉ đơn giản là nói lên sự thật mà thôi.

Hai tiếng đồng hồ sau, Delaney đã quyết định rằng anh ta thật xứng đáng với số tiền mà cô bỏ ra. Người phụ nữ đang nhìn lại cô trên gương kia hoàn toàn xa lạ. Cái mái thẳng tung chằng ra kiểu dáng gì đã biến mất. Giờ đây, mái tóc của cô được chải rất kiểu cách sang một bên khuôn mặt, thả xuống vai cô thành từng lớp so le. Mỗi lớp được tạo thành từ vô số màu sắc – nâu đỏ, socola và vàng nhạt – khiến mỗi lần cô đưa tay vuốt tóc, ánh sáng và sự chuyển động khiến chúng long lanh hẳn lên.

“Wow,” cô tiếp tân nói khi Delaney bước tới quầy để thanh toán tiền. Ánh mắt cô ta nhìn hình bóng phản lại trong gương của cô với vẻ nghi ngờ, và Delaney chợt cảm thấy thỏa mãn cái tính hư vinh đàn bà của mình. Cô đã có một mái tóc khiến phụ nữ phải ghen tị. Thật tuyệt đúng không!

Sự hưng phấn của cô kéo dài được khoảng năm giây cho đến khi trí não cô tự động thăm hỏi Sam sẽ nghĩ gì về cái đầu mới của cô.

Ngu ngốc, ngu ngốc, đúng là ngu ngốc mà, cô tự nhủ thầm, nhưng nó đã không còn có sự khác biệt gì nữa. Thế giới của cô quay xung quanh một mặt trời là anh đã quá lâu rồi, và sẽ phải mất một thời gian để cô làm quen với việc không xem anh như là một kim chỉ nam của đời mình nữa.

Nhận thức này đã hướng cô vào cửa hàng *David Jones*^[4] gần nhất với từng bước vững vàng.

[4] *David Jones*: là một chuỗi cửa hàng cao cấp của Úc, bày bán mọi sản phẩm từ quần áo, giày dép, túi xách, mỹ phẩm cho đến dụng cụ nhà bếp, vật dụng phòng ngủ, sách vở và đồ kim khí điện lạnh.

Khoảng một tiếng rưỡi đồng hồ sau, cô nhét hơn một tá túi lớn túi nhỏ của mình vào hàng ghế sau của chiếc MINI. Cô đã lên con quá khích, và không còn lời nào có thể miêu tả được nó. Julia Roberts trong *Pretty Woman* chẳng là gì so với Delaney. Cô chỉ là đưa thẻ tín dụng của mình cho người bán hàng đang biểu lộ vẻ đồng tình kia và khiến cô ta phát cuồng lên. Đồ trang điểm mới, nước hoa và quần áo lót, sáu đôi giày, một đôi bốt cao cổ, ba chiếc quần jeans kiểu bó sát người với các màu đen, đỏ và xanh đậm, và một ôm những váy ngắn, váy dài, áo thun hai dây, áo thun có tay... Thật sự cô cũng không biết mình đã mua những gì. Nhưng tất cả đều rất vừa vặn, còn hơi bó sát nữa là đằng khác. Những chiếc váy ngắn thì hoặc là ngắn và là lơi, hoặc ngắn và ôm sát người. Những chiếc đầm được thiết kế đặc sắc, với

những dây mỏng manh và dai thắt chặt và phần váy xếp nếp làm cô trông cao ráo, thanh mảnh và có phần bí ẩn nữa. Và những chiếc áo ngực...vai có thể nghĩ được rằng một chiếc áo ngực có thể làm nên sự khác biệt đến thế? Cô từ chối không mặc áo ngực có lót mút, nhưng chiếc áo có gọng quả ngang mà người bán hàng chọn cho cô lại làm cho cô có chút khe ngực. Và còn màu sắc! Cô có một loạt cầu vòng bảy màu với những tơ tằm và ren lưới trong túi của mình. Cô đã Ôooo và Aaaa nhiều đến mức biết chắc người bán hàng đã cho rằng cô vừa trốn ra khỏi *Bức màn Sắt*^[5]. Sự thật thì Delaney đã không dành nhiều thời gian để suy nghĩ về ngoại hình của mình từ khi cô còn là thiếu niên, sau một lần duy nhất cô đã làm một cuộc thử nghiệm sai lầm và thảm bại để khiến Sam có thể nhìn mình như một người phụ nữ. Anh ta đã cười phá lên với màu son quá chói và bộ đồ mượn chị gái của cô và hỏi có phải cô đang chuẩn bị tham gia buổi hóa trang, cô đã chạy về nhà chùi mặt mình thật sạch cho đến khi nó rất đỏ lên.

*[5] Nguyên văn là Iron Curtain, **Bức màn sắt** là một biên giới vật lý lẫn tư tưởng mang tính biểu tượng chia cắt châu Âu thành hai khu vực riêng rẽ từ cuối Thế chiến II vào năm 1945 đến cuối cuộc Chiến tranh lạnh vào năm 1991. Các quốc gia ở cả hai phía của **Bức màn sắt** đều thành lập các liên minh kinh tế và quân sự quốc tế riêng của mình: Hội đồng Tương trợ Kinh tế và Hiệp ước Warszawa ở phía đông với Liên Xô là thành viên quan trọng nhất, và Tổ chức Hiệp ước Bắc Đại Tây Dương và Cộng đồng châu Âu ở phía tây với Hoa Kỳ.*

*Bức màn sắt đã hình thành nên một biên giới phòng thủ giữa các quốc gia Tây và Đông Âu, mà trong đó nổi bật nhất là Bức tường Berlin, trong một thời gian dài là biểu tượng của toàn bộ **Bức màn sắt**^[1].*

Kể từ đó, cô đã từ bỏ hy vọng khiến cho Sam yêu mình, cô vứt cái trò làm duyên làm dáng và nghệ thuật quyến rũ vào thùng rác. Nếu có người đàn ông nào đó cảm thấy hứng thú với một Delaney đơn giản cũ kỹ này, cô sẽ

cho anh ta một cơ hội. Nhưng cô chưa bao giờ cố gắng để trở nên gợi cảm cả. Việc mua một loạt quần áo mới như thế này của cô đúng là một sự khiêu khích không thể chối cãi được.

Thật tốt. Cô tự nhủ với bản thân mình một cách kiên định. Cô đã ba mươi tuổi rồi. Cô chỉ còn rất ít thời gian để gặp được một người đàn ông tử tế, yêu đương và bắt đầu sản xuất trẻ con.

Chương 4

Từ tiệm làm đầu, cô đã gọi cho Debbie để giải thích sự vắng mặt khá lâu của mình. Cô đã dừng lại ở bàn của một người phụ nữ khác để nhận hết các tin nhắn trên đường trở về văn phòng của mình.

“Chỉ có ba cuộc gọi thôi. Mọi người vẫn tưởng cô còn đang nghỉ.” Debbie lơ đãng nói, chuyền cho cô mấy mẫu tin nhắn mà không buồn rời mắt khỏi màn hình máy tính.

“Cám ơn,” Delaney nói và quay đi.

“Ôi trời ơi!!!” Debbie bỗng hét toáng lên từ phía sau. “Delaney, cô đã làm gì thế này?”

Delaney bỗng thấy có chút e ngại. Cô đã thay chiếc quần jeans đen ở shop, kết hợp với nó là chiếc áo ba lỗ màu xanh ngọc làm nổi bật bộ ngực vừa được đẩy cao hơn. Trông giống như cái lần cô sửa soạn vì Sam – rõ ràng là cô lại mắc sai lầm nữa rồi. Nhắm mắt lại một giây, rồi gồng người lại, cô quay mặt đối diện với với Debbie.

“Không đẹp đúng không?” Cô hỏi thẳng.

“Cô đùa à? Cô nhìn tuyệt lắm. Bất ngờ. Choáng váng luôn!” Debbie làm nhảm. “Rudy, ra đây mà xem Delaney này!”

Tất nhiên, điều đó có nghĩa là tất cả mọi người trong văn phòng đều ùa ra, Amanda, Justin và Sukie kéo theo Rudy ra quây tiếp tân. Bọn họ vây quanh cô, ô và a liên tục.

“Tóc cô nhìn ngon lắm, làm tôi muốn ăn ghê!” Rudy nói với vẻ lo lắng.

“Ôi cái quần jeans này, Delaney. Tuyệt thật.” Justin nói với vẻ ngưỡng mộ. Delaney nhận ra anh ta khó mà rời được mắt khỏi mình cô.

Sukie nhìn chăm chăm vào ngực Delaney, rồi cô ấy nháy mắt với vẻ hiểu biết. “Hiệu Mademoiselle FiFi đúng không?” cô ấy nói, đọc tên mác của chiếc áo ngực mới. Sukie tự vỗ vào bộ ngực vênh cao của mình với vẻ hài lòng. “Tôi thích hiệu này lắm.”

Tất cả đều xoa dịu cho cái tôi của cô, đồng thời cũng làm sự tự tin của cô tăng vọt. Cô hẳn là nên làm một cuộc cải cách thế này từ lâu rồi. Cô luôn cho rằng những gì mọi người nhìn thấy bên ngoài của mình cũng chính là bản thân con người cô, nhưng giờ thì cô nhận ra mình đã bỏ qua mất bao nhiêu trò hay. Cô thích được tô son và phớt chút mascara cùng phấn mắt theo sự hướng dẫn chuyên nghiệp của người phụ nữ trong quầy bán mỹ phẩm ở cửa hàng bách hóa. Xịt thử chút nước hoa cũng là một chuyện thú vị. Thật dễ chịu khi thay đổi một chút để cảm thấy bản thân quyến rũ và được khao khát hơn.

Ánh nhìn của cô liên tục liếc về phía cánh cửa khép kín của Sam, nhưng Debbie đã trả lời câu hỏi của cô ngay trước khi cô có cơ hội cất tiếng.

“Sam đã rời đi sau cô không lâu.” Cô tiếp tục nói.

Delaney vội dập ngay cảm giác thất vọng ngỡ ngàng của mình khi Sam không ở đây để thấy được sự biến đổi của cô. Việc này không phải vì Sam Kirk! Cô phải nhồi nhét cái thông điệp này vào cái đầu ngang bướng của mình.

Nhận thấy mọi người đã trầm xuống, cô đoán là bọn họ lại nghĩ tới cái tin mà cô đã thông báo cho Rudy trước giờ trưa.

“Đừng lo, công việc của mọi người vẫn được đảm bảo,” cô nói nhanh. “Sẽ không ai phải chuyển đi đâu hết.”

Tất cả mọi người, tất nhiên là ngoại trừ cô. Nhưng cô chắc chắn là bọn họ không lo lắng cho cô rồi.

“Nhưng mọi thứ sẽ không giống như thế nữa.” Sukie nói, lặp lại lời nhận xét trước đây của Rudy. “Chúng tôi thích làm việc cùng cô và Sam. Sẽ rất kỳ cục nếu không có cô ở đây.”

“Cô sẽ quen với việc đó thôi. Và có phải tôi đi ngay đâu.” Delaney nói, cảm động bởi sự chân thành của những nhân viên của mình. Có lẽ bọn họ cũng đã lo lắng cho cô một chút.

“Có phải – có phải cô lấy chồng hay gì không?” Justin buột miệng hỏi.

Delaney chớp mắt. “Không!”

Justin đỏ bừng mặt. “Tôi lại nghĩ có lẽ cô đã yêu gã khốn nạn nào đó không muốn cô đi làm và đám chúng tôi có thể len lén vòng đằng sau và đập vỡ đầu gối anh ta ra hay làm gì đó.”

Delaney lại cảm thấy xúc động. “Không có gã nào đâu, tin tôi đi. Tôi chỉ muốn làm điều gì đó khác cho đời mình mà thôi.” Cô trấn an.

Cười với bọn họ thêm một lần nữa, cô tiến về văn phòng của mình.

Nụ cười tắt dần khi cô nhìn thấy tờ ghi chép Sam để lại trên bàn cô.

“Đi gặp luật sư. Sẽ trả lời cho em vào chiều nay.”

Wow. Anh hành động nhanh thật đấy.

Cô ngòì sụp xuống ghế. Có vẻ như rất nhanh thôi, cô sẽ đạt được điều mình muốn.

Nhưng tại sao cô lại không cảm thấy nhẹ nhõm hay vui vẻ thế này?

Bởi vì mình là một kẻ ngu ngốc và đàn độn, cô tự nhủ với bản thân. Quyết tâm để thay đổi điều đấy, cô xem lại những tin nhắn trên điện thoại của mình và bắt đầu tập trung làm việc.

Cô phải mạnh mẽ hơn thôi, hoặc sẽ phải chịu đựng hậu quả sau này. Không còn cách nào khác nữa.

-----oOo-----

SAM đã quá mệt mỏi và bực bội khi anh trở về nhà từ văn phòng luật sư, đến nỗi anh phải chơi năm lượt *Grand Theft Auto*^[1] trên PlayStation trước khi sự căng thẳng của anh giảm xuống đến mức có thể chịu đựng được. Cuối cùng, khi đã đạt được điểm cá nhân cao nhất, anh tắt máy đi và lấy cho mình một chai bia trong tủ lạnh. Bước ra ngoài ban công, anh nhìn đăm đăm ra toàn cảnh vùng nội thành Richmond đông đúc trong khi nuốt xuống cái chất lỏng làm dịu người cần thiết này.

[1] Grand Theft Auto: là một serie trò chơi được sản xuất tại Anh bởi Dave Jones

Con gió buổi chiều mát lạnh, khi bầu trời nhạt dần thành màu hồng đào, anh mới nhắc người ra khỏi chiếc ghế dựa và quay trở vào nhà.

Vì đã quá tức giận với Delaney vào sáng nay khiến anh không thể nghĩ ngợi được điều gì, nhưng giờ đây, có vẻ lý trí tỉnh táo đã tự lên tiếng trở lại. Vì một lý do nào đấy, cái đồng hồ sinh học của Delaney bỗng nhiên phát nổ. Cá nhân anh, anh đổ lỗi cho Claire và ba đứa trẻ của cô ấy. Rõ ràng là bọn nhóc – đúng là những tên quý thiên tài – đã cấy vào đầu óc Delaney một loại thiết bị kích thích học môn gì đấy trong lúc cô đang đi nghỉ cùng bọn họ, và Claire đã tận dụng ngay cái cơ hội này. Phụ nữ luôn luôn muốn những người phụ nữ khác có con cái. Bọn họ liên tục khuyến khích lẫn nhau sinh đẻ - một sự thông đồng của những kẻ làm mẹ.

Vì vậy mà Delaney đã muốn những đứa con của chính mình. Nhưng đó không phải là ngày tàn của thế giới. Cũng không có nghĩa là cô phải rời khỏi công việc kinh doanh. Khi anh thảo luận vấn đề này với luật sư của mình trong buổi chiều nay, có một số lựa chọn đã được đưa ra bàn bạc. Thích hợp nhất là giữ Delaney lại như một cổ đông góp vốn, và tuyển thêm một người phụ trách quảng cáo bán hàng để tiếp nhận công việc của cô. Bằng cách này, Delaney vẫn là một phần của tạp chí – vẫn còn dính líu đến cuộc đời anh – trong khi cô vẫn có thể tự do đi tìm Quý Ngài Hoàn hảo của mình. Mọi người đều mãn nguyện.

Đây thật là một ý tưởng tuyệt hảo, Sam đã quyết định sẽ thuyết phục Delaney ngay tối nay. Hơn nữa, anh chưa bao giờ tức giận với cô lâu như thế này, thật là khó hiểu mà. Tất nhiên là bữa tối sẽ được xem xét đến. Anh không biết nấu nướng gì, nhưng Delaney thì có thể... Một lần nữa, mọi người đều mãn nguyện.

Cầm lấy hai chai bia cuối cùng trong tủ lạnh, anh móc lấy chìa khóa nhà và đi xuống căn hộ của Delaney ở dưới lầu. Cánh cửa nhà cô màu đỏ trong khi cửa anh là màu xanh, nhưng thiết kế bên trong giống y hệt nhau.

Bọn họ đã cùng góp vốn mua căn nhà kho trống không này, cùng chia đôi chi phí cho kiến trúc sư để thiết kế lại cả hai căn hộ. Tất nhiên là có một chút khác biệt nho nhỏ về phong cách - căn phòng tắm của Delaney màu trắng tinh trong khi của anh là xám đậm. Và căn bếp của cô có nhiều dụng cụ bằng inox hơn của anh. Nhưng ngoài mấy thứ đó ra, cả hai căn hộ là một cặp tương xứng. Giống như anh và Delaney vậy.

Delaney đung đỉnh mắt một lúc khá lâu mới trả lời, và mở cửa khi anh đã bắt đầu cau có vì mất kiên nhẫn.

“Sam!” Cô nói, rõ ràng là đã ngạc nhiên khi nhìn thấy anh. Tuy nhiên, anh còn đang mải mê quan sát cô để có thể chấp nhận sự thật này.

Cô ấy đã làm cái quái gì với bản thân mình thế này?

“Em đã làm cái quái gì với bản thân mình thế?” Anh gắng hỏi, mắt vẫn nhìn lên mái tóc lả lùng của cô với vẻ không chắc chắn.

Từ lúc nào Delaney có những tầng tóc màu mật ong và hồ phách nhẹ nhàng ôm lấy khuôn mặt thế kia? Ánh mắt sững sờ của anh chuyển từ mái tóc mới đến khuôn mặt của cô khi anh nhận ra rằng trông cô cũng khác hẳn. Đôi mắt to hơn và có màu khói mơ màng, đôi môi đỏ và nhìn nũng nịu hơn. Cô đã trang điểm! Delaney của anh đã trang điểm!

Rồi ánh mắt anh rơi xuống trước ngực cô và suýt nữa thì lên cơn đau tim. Chuyện gì xảy ra với chiếc áo sơ mi cô tông cứng nhắc đã là biểu tượng của Delaney? Hoặc với chiếc áo thun lướt sóng cỡ đàn ông rộng thùng thình cô vẫn mặc nhêu ngoa trong nhà? Cái mảnh vải vừa bé vừa mỏng màu xanh ngọc cô đang mặc trên người kia chỉ vừa đủ để được mang tên *áo ba lỗ*^[2]. Nó có vẻ giống “hồn ma” của chiếc áo ba lỗ hơn, một bóng hình mờ nhạt mà chiếc áo ba lỗ để lại trước khi “tạ thế”.

[2] Cái áo của chị chắc tương tự thế này

Trong đúng năm giây khi đầu óc vẫn còn mơ hồ, anh thấy mình đang chăm chú nhìn vào hai ngôi sao sinh đôi trên chiếc áo mới sắm của Delaney – hai bầu ngực đầy đặn nhất, đẹp nhất mà anh từng thấy trong một thời gian khá dài. Vun cao lên trong chiếc áo thun cổ thấp, bọn chúng đang ra sức kêu gọi đàn ông hãy đưa tay ra và sờ thử xem có phải chúng đẹp đẽ và săn chắc như vẻ ngoài của mình không. Cố dời ánh mắt mình đi nơi khác, anh lại tiếp tục lún sâu trong sự điên rồ khi bắt gặp hình ảnh chiếc quần jeans cô đang mặc trên người. *Bó sát*^[3] là từ mô tả đầu tiên xuất hiện trong đầu anh. Một màu đen tuyền và bó chặt người cô đến mức nếu cô là đàn ông, anh sẽ biết được tình trạng hưng khởi của cô thế nào. Nhưng cô không phải là đàn ông. Ôi trời ơi, cô không phải là đàn ông một chút nào.

[3] Nguyên văn: *Painted on, là quần bó sát đến nỗi anh Sam tưởng là chị không mặc đồ mà chỉ sơn lên người thôi. Minh dịch là bó sát cho dễ hiểu.*

“Chết tiệt thật.” Đây là tất cả những gì anh có thể nghĩ ra để nói.

Delaney nhăn nhó và ánh mắt cô lóe lên với anh.

“Cám ơn nhiều. Đây là tất cả những gì anh có thể nói à? *Em làm gì thế, và chết tiệt?* Hay nhỉ?” Cô nói.

Sau đó cô quay lưng lại với anh và bước đi. Và, lần đầu tiên trong đời, cậu Sam Nhỏ ngóc đầu dậy trong chiếc quần đùi để chào hỏi người bạn thân thiết của anh. Từ lúc nào thì cô có cặp mông ngon lành như thế chứ? Thiên đường. Đích thực là thiên đường. Tròn lẳn, mẩy và rất dễ nắm đến mức khi nhìn xuống anh đã thấy những ngón tay mình thậm chí còn co lại như hương ứng.

Bỗng nhiên Sam nhận thức được mình đang làm cái gì. Sự thật là có "một cây gậy" không biết xấu hổ đang rất ung dung, thoải mái dựng nhà trái phép trong chiếc quần jeans của anh.

Phải chăng thế giới đang đi lệch quỹ đạo? Cái quái gì nhân danh những điều tốt đẹp đang xảy ra ở nơi này vậy? Và thế quái nào anh lại *dựng cây gậy*^[4] của mình lên với người bạn thân cơ chứ?

[4] Nguyên văn là Cracking a woody, là khẩu hiệu quảng cáo của đồ uống có cồn Woodstock, tức là khui một chai Woodstock đi. Khẩu hiệu này dựa trên câu nói lóng Cracking a happy, có nghĩa là bộ phận sinh dục đàn ông cương cứng lên.

Anh chưa bao giờ có những ý nghĩ dâm dục với Delaney cả. Cô ấy là một vùng cấm hoàn toàn khi liên quan tới những chuyện đó. Đối với anh, cô có ý nghĩa quan trọng hơn nhiều so với những chuyện tình dục vợ vắn kia. Đã từ rất lâu rồi, anh đã ra quy định cho bản thân – Delaney nằm ngoài phạm vi này. Và nó đã hiệu quả. Thật sự hiệu quả. Anh thậm chí còn chưa bao giờ nhìn lên cô khi bọn họ thay đồ bơi ngoài bãi biển. Cô ấy là người bạn thân thiết của anh, chết tiệt thật, bạn không nên ngó nghiêng người bạn thân của mình đâu.

Vậy tại sao lại có một sự cương cứng khiến cho anh cảm thấy nó đang hiện diện trong quần lót của mình thế này?

Sam lắc lắc đầu để xua tan ý nghĩ ấy đi.

Tất cả chỉ do sự ngạc nhiên, chỉ thế mà thôi. Về bên ngoài mới mẻ của Delaney đã khiến anh bị bất ngờ, làm anh phải nhìn cô bằng con mắt khác trước khi có thể dựng hàng rào bảo vệ của mình lên. Tất cả chỉ có thế mà thôi.

Và anh đã xúc phạm cô bằng phản ứng lúc sừng sốt của mình.

“Chết tiệt,” anh buột miệng chửi thề, nhưng lần này chỉ là làm bầm trong miệng. Đặt mấy chai bia lên chiếc bàn ăn gỗ tái chế của Oregon^[5], anh đi theo cô vào phòng ngủ.

[5] Oregon: là nơi sản xuất đồ gỗ lớn nhất nước Mỹ.

Cô đang lôi mớ quần áo ra khỏi những chiếc túi đựng đồ đang vút lộn xộn trên chiếc giường cỡ đại của cô. Nhìn vào đây cũng đủ biết hẳn cô đã quét sạch khu đồ dùng phụ nữ trong David Jones rồi.

“Em đã đi *mua sắm* à?” Anh hỏi một cách ngu ngốc, choáng váng bởi một cú đánh vào cái nhận thức thế giới bao lâu nay của anh.

Delaney ghét đi mua sắm, cũng gần như cô ghét trang điểm và... *nước hoa*? Anh hít hít không khí một cách nghi ngờ, bắt đầu nhận ra cái hương thơm ngọt ngào nhẹ nhàng đang quấn quanh người mình. Đó là mùi hương gây cho anh cảm giác như hít ma túy ấy – dường như một khi anh đã thử hít nó vào, anh sẽ không bao giờ cảm thấy đủ.

“Mùi gì đấy?” anh hỏi vặn

Delaney đưa hai tay lên trời. “Nó là Dolce and Gabbana Light Blue^[6]. Có chuyện gì sao? Nó có ngửi giống như mùi cứt ngựa không? Có phải tiếp theo anh sẽ nói với em như thế không?”

[6] Dolce and Gabbana Light Blue: là một loại nước hoa của D&G, giá khoảng 80USD/chai, với hương thơm tươi mát của hoa và quả, nó thích hợp dùng cho mùa Hè. Mùi chính là hương chanh và cây tuyết tùng, thêm chút vị của rừng phương Nam trên bãi biển

Sam chớp mắt ngạc nhiên vì sự giận dữ của cô, rồi anh cũng phải thừa nhận với bản thân mình rằng cô có lý do chính đáng. Vấn đề là, anh đang bị rơi tự do ở đây, choáng váng với hết khám phá này cho tới phát hiện nọ. Nhưng có lẽ anh nên lịch sự hơn với những gì nói ra khỏi miệng mình.

“Không, nó dễ chịu lắm.” Anh nói.

Delaney lại tiếp tục lôi đồng quần áo từ trong túi ra, hành động của cô tỏ rõ sự bực bội.

“Anh xin lỗi,” anh nói, đau lòng nhận ra là mình đã làm cô buồn phiền vì những phản ứng thiếu nhạy cảm của mình. Mặc dù nếu anh tỏ ra nghiêm túc, nó còn có thể quá đáng hơn nữa.

Trên thực tế, mái tóc cô nhìn rất tuyệt, không kỳ lạ một chút nào. Mượt mà và khiến người khác muốn chạm vào. Một kiểu tóc vô cùng hợp với khuôn mặt dễ thương của cô. Khuôn mặt mà bây giờ không còn dễ thương mấy nữa, nhờ cả vào Ngài Max Factor^[7] và đồng bọn. Cô có vẻ... nóng bỏng hơn. Đây hứa hẹn.

[7] Max Factor: tên của một nhãn hiệu mỹ phẩm nổi tiếng thế giới của Mỹ

Sam nuốt khan và lắc đầu. Anh không có tư cách nghĩ như thế về Delaney. Cô sẽ rất tức giận nếu có một chút nghi ngờ rằng anh đã cương cứng lên khi nhìn thấy mông cô bó sát trong chiếc quần jeans mới mua này. Và ngay khi anh đang nghĩ tới điều này, Delaney quay sang và cúi xuống nhặt vật gì đó dưới sàn nhà. Anh vội vàng nhét tay vào túi quần để kháng cự lại sự thôi thúc được bóp mông cô đang làm rung chuyển khắp bản thân, và nhanh chóng dời ánh nhìn sang chỗ khác.

“Vậy, ừm, anh đã đi đến chỗ luật sư vào chiều nay,” anh nói, cố gắng trấn tĩnh lại.

“Ừ hử.” Delaney lẩm bẩm, treo từng chiếc váy vào tủ quần áo của mình. Anh cau mặt lại khi nhìn thấy chúng ngắn đến mức nào. Có lẽ chúng chỉ là áo, chứ không phải váy? Nếu anh cần có một cơ hội nào đó để giữ cho mình được tỉnh táo và chế ngự được cơn bộc phát siêu mẫn cảm bất thường

và bất ngờ về cô như thế này, chúng tốt nhất nên là áo.

“Ông ta đưa ra một ý tưởng khác mà chúng ta chưa từng nghĩ đến. Chúng ta sẽ thuê một người mới vào vị trí của em, và em vẫn ở lại công ty này như một cổ đông hùn vốn. Có thể đưa ra vài ý kiến cổ vấn khi cần thiết thôi, đại loại như thế.” Sam nói, dựa lưng vào tường.

Delaney lắc đầu, những dải tóc màu nhảy nhót quanh khuôn mặt cô đầy mê hoặc.

“Nhưng em đã nói với anh rồi, Sam, rằng em muốn rời đi. Em không muốn bất cứ quan hệ gì tới công ty nữa.”

Sam cần phải lo lắng hơn về những gì cô vừa nói, anh biết là mình nên làm thế, nhưng cô vừa trút ra một túi toàn là những đồ ren và lụa là. Anh nhìn theo mê mẩn khi thấy cô lựa trong đồng cầu vòng đầy màu sắc những chiếc áo ngực đồng bộ cùng quần lót hoặc quần dây. *Quần dây*^[8]! Delaney mặc quần dây. Đôi mông hoàn hảo như quả đào chín của Delaney trong chiếc quần dây.

[8] Nguyên văn là panties và thongs: Có sự khác biệt nhỏ giữa panty hay còn gọi là brief, là quần lót bình thường, phủ mông, và thong là quần chỉ có một lớp ren hoặc dây to bản, không che mông, hơi khác với loại quần G-string cũng không che mông nhưng là dây nhỏ.

Cậu Sam Nhỏ một lần nữa lại ra sức cố gắng tham gia hành động, Sam lại nhét tay mình vào túi quần, khiếp sợ với cái ý nghĩ Delaney có thể nhìn lên và phát giác ra anh đang cương cứng thế này và hiểu lầm anh mất thôi.

Anh không hứng tình bởi mớ quần áo lót mới mua của cô. Anh không hứng tình bởi vì cô. Anh chỉ hoảng hốt với sự thật rằng cô muốn thoát ra khỏi công ty. Tất cả chỉ có thế. Chỉ là cơ thể anh đang đáp lại bằng một phản ứng mọc nhánh kỳ quái mà thôi.

Muộn màng, anh nhận ra Delaney đã ngừng xếp đồ và nhìn chăm chăm vào anh, chờ đợi câu trả lời.

“Ừm, đúng vậy,” anh nói.

Cô ngồi lên giường, mời mọc anh một cái nhìn không bị cản trở xuống cổ áo mới của cô.

“Sam, em biết chuyện này như sét đánh giữa trời quang vậy, và sẽ mất một thời gian thì anh mới quen dần được, nhưng đó là những gì em muốn.” Cô nói kiên quyết.

Ngực cô phập phồng với từng hơi thở, căng lên như thể chúng muốn thoát khỏi vòng kiềm tỏa của quần áo cô đang mặc. Anh liếm môi, thậm tự hỏi không biết đầu vú cô có màu gì.

Đó thật là một ý nghĩ cơ bản và nguyên thủy đến mức Sam đã quay đầu ra cửa, sẵn sàng bỏ chạy khỏi cái bản năng cảm thú của mình.

“Chuyện gì thế?” Delaney hỏi gặng. Cô lại đứng lên, và Sam thở hắt ra nhẹ nhõm vì anh sẽ không còn phải nhìn xuống áo của cô nữa. Áp lực trong quần anh cũng giảm đi, nhưng anh vẫn không dám rút tay ra khỏi túi quần của mình.

“Không có gì. Chỉ là bụng có chút... đầy hơi thôi.” Anh đưa ra một lý do yếu ớt khi chẳng có gì khác nảy ra trong đầu cả.

“Không phải trong phòng ngủ của em đâu nhé.” Delaney nói ngay, chỉ ra ngoài cửa. “Dù sao thì anh cũng phải về đi. Người em hẹn buổi tối nay sắp đến rồi, và em còn phải chuẩn bị nữa.”

Sam sững người lại. “Hẹn hò? Hẹn hò nào?”

Delaney nhún một bên vai với vẻ lơ đãng. Và anh chỉ có thể giữ cho tầm mắt mình ngay phía trên cổ cô.

“Jake ghé qua lúc chiều nay. Anh ấy đã hẹn em đi ăn tối.” Cô nói.

Sam nhìn chòng chọc vào cô. “Jake đại diện bên công ty in ấn à? Có phải Jake đó không?”

“Chúng ta còn biết ai khác nữa không?” Cô hỏi.

“Nhưng anh ta là một gã lừa biếng, Delaney. Anh ta luôn liếc mắt nhìn bọn con gái, và mỗi lần anh gặp anh ta ở đâu đấy là y như rằng đang cặp kè với một phụ nữ khác rồi.” Sam nói với vẻ phẫn nộ.

“Vậy à? Có lẽ anh ấy chưa gặp đúng người thôi.” Delaney nói.

Trước khi anh có thể phản bác lại cô đã phạm sai lầm thế nào, những rắc rối mà cô sẽ gặp phải, cô đã đẩy anh ra khỏi phòng ngủ của mình và đóng sập cửa trước mặt anh.

Chương 5

Bật nắp một chai bia anh đã mang xuống, Sam đi đi lại lại trên sàn nhà lát bằng gỗ bạch đàn của Delaney, uống bia ừng ực và cố xả bớt căng thẳng và bức bối. Anh được yêu cầu phải quay lên lầu và trở về trong căn hộ của mình – cái cách mà Delaney hét lên với anh qua cánh cửa phòng ngủ đóng kín rằng cô sẽ gặp lại anh ở chỗ làm vào ngày mai đã nói lên việc đó. Nhưng anh sẽ không đi đâu cả. Anh thấy lo lắng khi Delaney hẹn hò với một gã chuyên dụ dỗ đàn bà chính hiệu như Jake. Hấn ta cao khoảng sáu foot (182cm), khá đô con. Sam đã biết về hấn thông qua những lời bàn tán của các cô gái trong văn phòng rằng anh ta thật đáng mơ ước. Delaney sẽ không có cơ hội kháng cự lại một chuyên gia, một nghệ sĩ tán gái lão luyện như thế.

Anh có thể nghe được tiếng nước chảy từ vòi hoa sen trong phòng tắm khi Delaney chuẩn bị cho cuộc hẹn hò của cô ấy. Anh đã cố gắng giữ cho mình không được nghĩ tới việc cô đang làm gì trong đó. Cô trần truồng như thế nào, cặp ngực vênh cao trơn ướt, đầu vú cứng lại bởi làn nước nóng ấm mơn trớn trên người, cô sẽ đưa tay ve vuốt xuống hông mình và xoa cặp mông hoàn hảo kia ra sao...

Có chuyện gì với anh thế này? Tại sao bỗng nhiên anh lại có những ý nghĩ dâm dăng, điên rồ về Delaney như thế? Cô ấy như em gái của anh vậy. Anh chưa bao giờ để tâm xem cô như một người phụ nữ. Đây không phải là một yếu tố trong mối quan hệ giữa bọn họ. Ít ra là chưa từng bao giờ như thế. Nhưng thật không ngờ, cứ như thể có ai đó bỗng nhiên xé toang tấm màn che vô hình từng tồn tại giữa hai người bọn họ. Và cứ như thế, anh đã nhìn thấy cô. Lần đầu tiên.

Delaney chắc chắn là một người phụ nữ. Một người phụ nữ đẹp và quyến rũ.

Jake, gã đại diện bán hàng sẽ đưa cô đi chơi đêm nay, hẳn là sẽ làm mọi cách để có thể len vào trong mảnh lụa tơ tằm đính ren mà anh đã thấy Delaney soạn ra lúc nãy.

Điều đó khiến cho Sam cảm thấy giận dữ đến mức suýt ném luôn chai bia vào tường. Anh đi đi, lại lại trong phòng càng lúc càng nhanh hơn. Cô ấy không thể đi hẹn hò với Jake được. Đơn giản là như thế. Một khi cô tắm xong, anh sẽ nói cho cô hiểu ra, cô sẽ gọi cho Jake và từ chối hẳn ta. Sau đó Sam có thể đưa cô đi ăn *burger*^[1] hay gì đó. Rồi bọn họ sẽ uống vài chai bia với nhau, và mọi chuyện lại tốt đẹp như thuở ban đầu.

[1] *Burger: Một loại bánh bì tròn, khi ăn bạn có thể kẹp thịt, rau, phô mai, nước sốt theo khẩu vị*

Chiếc đồng hồ trên kệ bếp thông với phòng khách của Delaney mới chỉ tám giờ kém năm phút khi cô bước ra khỏi phòng ngủ. Anh có thể nhận thấy cô đi ra trong một đám mây bông bành hương sắc và những thứ đáng giá khác nữa.

Chiếc váy cô mặc có màu của lá mùa thu – một màu cam đậm sáng bóng – làm nổi bật làn da rám nắng của cô một cách hoàn hảo. Nó có những sợi dây thanh mảnh nhỏ xíu và phần thân trên ôm sát lấy ngực, rồi thả dài xuống hông và dừng lại chỉ vừa đủ vài inch^[2] dưới mông cô thôi.

[2] *Inch: Đơn vị đo lường chiều dài của Anh - Mỹ, 1inch = 2.54cm*

“Em không đùa đấy chứ,” Sam buột miệng nói trước khi có thể kìm lại được. Anh đã tự nhủ là sẽ bình tĩnh để nói chuyện với cô bằng giọng thuyết phục. Nhưng Delaney không thể ra chôn công cộng trong một chiếc váy như thế được. Đầu tiên là, nó gần như chắc chắn vi phạm *chuẩn mực của một cô nàng đoan trang*. Và thứ hai, nó sẽ gây ra nguy cơ về sức khỏe cho các cụ ông cao tuổi. Hẳn là cô không muốn chịu trách nhiệm bởi việc gây ra một cơn nhồi máu cơ tim dẫn đến tử vong cho một ông lão tám mươi tuổi dâm dục nào đó chứ?

“Sam, nếu anh không có điều gì hay ho hơn để nói thì đi về nhà đi.”

Delaney nói với về một mối.

Anh đã làm cô bị tổn thương. Lại một lần nữa. Nhưng dù sao thì anh cũng phải làm rõ việc này, anh tiến về phía cô và đặt cả hai tay lên vai cô. Cô cố gắng tránh ra, nhưng anh giữ cô lại thật chặt.

“Laney, trông em đẹp lắm. Nóng bỏng. Chính xác là cực kỳ nóng bỏng. Jake sẽ không bao giờ có thể ngưng sờ mó em được đâu.” Sam thật thà giải thích.

“Có bao giờ anh nghĩ rằng có thể em không muốn anh ta làm thế không?” Delaney nói và đẩy tay anh ra.

“À... không. Thế quái nào mà em lại để một gã như Jake lợi dụng em được? Anh ta sẽ không phải là mẫu người chồng tốt đâu, Delaney, nếu như đây là việc em đang nghĩ.”

“Bởi vì anh là kẻ rất sành sỏi chuyện đây, đúng không?” Cô thách thức anh.

Sam kéo lọn tóc bện ra khỏi trán của mình, bực bội vì dường như anh không thể làm cho cô hiểu được ý mình.

“Khi hắn ta nhìn thấy em trong chiếc váy này thì tất cả những gì hắn ta có thể nghĩ đến là làm tình với em mà thôi.” Cuối cùng anh cũng lên tiếng. Đây đây, anh đã không thể vô liêm sỉ hơn được nữa.

“Tốt.” Cô trả lời.

“*Cái gì?*”

“Em nói tốt lắm. Em *đã* làm tình từ trước khi anh biết rồi, Sam. Em biết cái gì nên dùng vào đâu. Em cũng có nhu cầu của mình mà.”

Cô vén tóc ra đằng sau tai của mình, và anh nhìn thấy cô đang đeo một đôi bông tai bằng bạc gợi sự chú ý đến chiếc cổ cao thanh mảnh của mình. Trông cô thật xinh xắn, đáng người đẹp và khỏe khoắn. Cô quá tốt đẹp cho cái gã Jake đại diện kia.

“Anh không biết còn phải nói gì với em nữa.” Sam nói sau khi im lặng một lúc lâu. “Nếu em thật sự thích trưng bản thân mình ra như thế... anh không thể bảo vệ em được.”

“Em không nhờ anh làm việc đó! Em là người phụ nữ trưởng thành, và có thể tự lo liệu cho mình được.” Delaney gần như hét lên với anh. Đôi má cô đỏ rục lên đẹp đẽ, và bộ ngực của cô đang có nguy cơ bực ra khỏi váy đến nơi rồi.

Trong khi anh đang tự thâm sát vào mặt mình trong đầu vì đã nhìn đến nơi ấy, Delaney bước về phía cửa và mở nó rộng ra.

“Cút. Ngay lập tức.” Cô nói với vẻ kiên quyết

Sam mở miệng định buông một câu khuyến cáo cuối cùng, nhưng cô trợn mắt lên khiến anh vội đóng chặt khớp hàm nghe đến cộp một tiếng.

Cảm thấy rõ ràng bị oan ức, anh bỏ đi ngang qua người cô và bước ra ngoài.

“Anh chỉ hy vọng em biết mình đang làm cái gì thôi.” Sam nói.

“Xin chào, Sam,” một giọng nói vang lên từ sau lưng, anh quay lại và nhìn thấy Jake đang đi xuống trong dãy hành lang.

Cái kẻ đang âm mưu xấu xa kia ăn mặc như một Quý ngài Đom dáng trong một quyền quảng cáo thời trang vậy, anh ta thậm chí còn cầm theo hoa nữa chứ. Sam cảm thấy môi mình cong lên khi quan sát người đàn ông kia.

“Jake,” cuối cùng thì anh cũng có thể khạc ra một câu. Jake đưa tay ra, và Sam nhìn trừng trừng vào nó đến khi anh miễn cưỡng đưa tay ra bắt. Dù vậy, anh vẫn đảm bảo rằng mình đã bóp vào cổ tay hắn ta một cú đau điếng, để Jake biết rằng mình sẽ phải *nói chuyện* với ai nếu dám lộn xộn với Delaney.

“Sam chuẩn bị phải đi rồi,” Delaney nói một cách đầy ngụ ý.

Sam nhăn mặt, nhưng anh biết mình không còn sự lựa chọn nào khác nữa. Cô đã nói đúng – cô là người phụ nữ đã trưởng thành. Đã lớn hẳn rồi, thực sự đã là người phụ nữ trưởng thành rồi. Cô cũng có những nhu cầu của mình, như cô đã nói thế.

Thú vị thật.

“Delaney – trông em thật tuyệt.” Jake nói, và cúi xuống hôn cô chào hỏi.

Sam cảm thấy cái môi cong lên của mình lại xuất hiện khi đôi tay của Jake vòng qua người cô, bàn tay nắn nát quá lâu trên thắt lưng của cô. Sam đã biết chính xác những gã đàn ông khác sẽ nghĩ gì: *Mình cần phải tán phét mát bao lâu nữa trước khi có thể đặt tay lên cái mông tuyệt đẹp này nhỉ?*

Nếu như còn tiếp tục ở lại, Sam biết rằng mình sẽ làm một việc gì đó

vô cùng, vô cùng ngu xuẩn.

“Chúc một buổi tối tốt lành.” Anh nói với giọng chua loét

Rồi quay người và bước đi.

-----oOo-----

DELANEY uống thêm một ngụm nữa từ cốc rượu của mình. Đối diện bên kia bàn, miệng của Jake mấp máy nhưng cô không thể nghe được anh ta đang nói cái gì. Cô tự lắc đầu cho tỉnh táo lại. Cô cần phải tập trung vào Jake thay vì cứ nghĩ vẩn vơ đến mẫu đối thoại lúc sáng với Sam. Thật vô ích khi cứ nghĩ đi nghĩ lại những gì bọn họ đã trải qua với nhau. Như thế cô còn cần ai đó nhắc nhở cho mình nhớ rằng tình cảm của cô với anh ấy là đơn phương, và thái độ của Sam đã không còn có thể biểu lộ rõ ràng hơn được nữa. Cho dù có lẽ là cô hơi bất công với anh, nhưng anh vẫn không khác trước một chút nào. Anh đã cư xử với cô... như một người anh trai vậy. Ừ thì trước giờ anh vẫn như thế. Một người bạn thân thiết quan tâm đến cô. Chỉ thế thôi cũng đủ khiến cô muốn gào thét lên rồi.

“Chúng ta có nên gọi thêm một chai nữa không nhỉ?” Jake hỏi, và Delaney nhận ra rằng cô đã uống một hơi hết cốc rượu của mình rồi.

“Ừm, được rồi.” Cô nói.

Jake ra hiệu với người phục vụ bàn và Delaney phải ép mình cố gắng tập trung lại. Không phải là Jake thiếu hấp dẫn, cũng không phải cô thấy không thoải mái khi ở cùng anh ta. Bình thường thì cô cũng thích trao đổi vài câu đùa giỡn mỗi lần anh ta đến văn phòng. Không thể phủ nhận được vẻ ngoài rất đàn ông của anh ta – anh ta là điển hình của sự chuẩn mực gọi là cao, to, đen, đẹp. Vậy tại sao cô lại không ngồi đây và mơ tưởng anh ta sẽ hôn mình khi đưa cô về tối nay? Thay vào đây, cô lại tự hỏi làm thế nào mà cô không ngăn chặn anh ta ngay từ đầu. Có phải đó sẽ là một sự khiếm nhã không thể tha thứ được nếu cô gọi taxi và về nhà sau khi ăn tối xong? Hoặc là cô chỉ cần ngồi đây và giả vờ bị đau ruột thừa ngay bây giờ nhỉ?

Sam Kirk chết tiệt, và cả cô cũng chết tiệt vì đã cho phép anh phá hỏng mất bản thân mình cho bất kỳ người đàn ông nào khác.

“Em biết không, anh đã muốn hẹn hò với em từ lâu lắm rồi,” Jake nói khi người phục vụ đã rời đi.

Delaney chớp mắt ngạc nhiên. “Thật sao?”

“Đúng thế. Nhưng anh luôn có cảm giác là em không sẵn sàng.” Jake nói.

Điều đó làm cô tự hỏi có phải đây là cách những người đàn ông khác cũng nhìn vào cô như thế - không sẵn sàng. Phải chăng cô đã vô thức gởi ra

thông điệp “tránh xa tôi ra” bởi tình cảm của cô dành cho Sam quá mãnh liệt?

“Ồ, em vẫn độc thân mà, trước giờ vẫn thế.” Delaney nhún vai, không biết phải nói thế nào nữa. Nếu cô à ơi với Jake, cô sẽ có cảm giác như thể mình đang lừa dối anh ta vậy.

“Khi anh nhìn thấy em vào buổi chiều nay, anh đã hy vọng có lẽ vận may của mình cuối cùng đã đến.”

“Anh nói thế nghĩa là gì?” Delaney hỏi.

“Tóc mới, quần áo mới – một dấu hiệu điển hình của việc làm mới bản thân sau khi chia tay một mối quan hệ.” Jake nói.

Delaney nhìn chăm chăm vào anh ta. Xét về mặt nào đấy, anh ta đã nói đúng. Cô đã chia tay với Sam. Anh ta đã không biết điều đó.

“Đã đến lúc cần phải thay đổi.” Cô nói với vẻ yếu ớt.

“Nói đến chuyện này, anh vẫn không thể tin được là em rời khỏi Mirk đấy,” Jake nói, lắc lắc đầu.

“À, em đã ở đây ngay từ ngày đầu tiên đến giờ. Gần tám năm rồi.” Delaney nói.

“Tại sao lại thay đổi lớn như thế, nếu em không ngại câu hỏi của anh? Đừng có nói là em đã bị một trong những gã tai to mặt lớn xoáy đi mất đấy nhé. Anh biết cả tấn những nhà xuất bản muốn mời em về phụ trách mảng tiêu thụ cho họ đấy.” Jake nói.

Cô cố gắng tìm một câu trả lời nào đấy mà không phải nói dối. Cô đã nói dối với Sam quá đủ rồi.

“Em đã ba mươi.” Cô nhún vai, lựa chọn cách thẳng thắn tàn nhẫn nhất. “Em nhận ra rằng mình có thể làm việc như thế này đến suốt đời như một con chó... hoặc là em cần bắt đầu suy tính về những khía cạnh khác của cuộc đời mình.”

“Ví như...” Jake hỏi, đôi mắt đen nhìn cô chăm chú.

“Anh biết đấy. Một người chồng, những đứa con. Nghe có vẻ sáo rỗng khi nói ra thành lời như thế này.” Delaney nói và tự thấy xấu hổ vì lời bộc bạch của mình.

“Nếu người ta nghĩ là nó sáo rỗng, thì cũng chỉ vì phần lớn những người độc thân khi tới khoảng ba mươi tuổi bắt đầu nhìn ngó xung quanh, tự hỏi liệu còn có cái thuyền cứu hộ nào còn sót lại hay không. Chẳng ai muốn cứ ở mãi trên sàn nhảy và bị kẹt lại khi tàu Titanic cứ chìm dần,” Jake nói, rồi mỉm cười với vẻ tự tin vì suy luận của chính mình.

“Đặc biệt hơn nếu bạn không biết bơi.” Delaney thêm vào một cách gượng gạo.

“Anh không nghĩ em cần phải lo lắng về việc không biết bơi.” Jake nói với vẻ nhiệt tình. “Anh dám chắc là luôn luôn có một ai đó bằng lòng chia sẻ cái bè cứu hộ của mình với em mà.”

Đây là một lời khen tặng, cô biết thế. Và có lẽ cô hẳn là nên cảm thấy thỏa mãn hư vinh của mình rồi. Nhưng không phải vậy. Thực ra, cô còn thấy hơi mất thoải mái và cảm thấy mình thể hiện thái độ quá rõ rệt. Hẳn là anh ta có thể đoán được cô không thấy hứng thú gì cho lắm? Một phần trong cô muốn thú thực với anh mọi chuyện, xin lỗi vì đã làm anh ta mất thời gian và đề nghị được thanh toán tiền cho cả hai người.

Cô hẳn là phải nên chờ đợi cho đến khi cô có thể loại bỏ Sam hoàn toàn ra khỏi cuộc đời mình trước khi thử hẹn hò ai đó. Cô đã liên tục phạm một sai lầm với sự có mặt của Sam: không một người đàn ông nào có thể sánh được với anh.

Đúng vậy, Jake là một người khá bảnh bao. Nhưng đôi mắt nâu của anh ta không thu hút bằng một nửa đôi mắt xanh sáng ngời của Sam, và nụ

cười không được chân thành và vui vẻ bằng. Mặc dù Jake rất dí dỏm và thông minh – anh ta đọc hầu hết những sách mới xuất bản và xem hết những bộ phim hay nhất – nhưng anh ta không làm cô cười nhiều như Sam được. Anh ta cũng không khiến máu cô sôi lên trong người, hoặc trái tim nhảy nhót trong lồng ngực, và cô cũng không ngòi nhón ra ngoài thành ghé với hy vọng những ngón tay anh ta vô tình lướt qua chạm vào cô, hay cái cảm giác đầu gối anh ta cọ vào chân cô ở dưới gầm bàn.

Anh ta chỉ... không phải là Sam. Chỉ đơn giản là một việc con con và đáng buồn như thế mà thôi.

Vươn tay cầm lấy cốc rượu của mình, Delaney lại uống một ngụm lớn.

Chắc hẳn đi xe taxi về nhà không phải là một việc tệ *đến thế* chứ nhỉ....?

-----oOo-----

SAM cảm giác như mình là một con cọp đã mắc bệnh mê đay nặng lại còn bị nhốt trong chuồng. Đã mười giờ tối rồi. Delaney ra ngoài với Jake hẳn hai tiếng đồng hồ rồi. Chắc hẳn là giờ này bọn họ vẫn còn ăn tối, đang suy nghĩ xem liệu có nên gọi thêm tráng miệng nữa không, đang ngòi buôn chuyện chính trị qua cốc cà phê, hy vọng thời tiết sẽ mát mẻ hơn vào tuần sau...

Hoặc là tên tán gái lão luyện Jake đã lừa bịp được Delaney về căn hộ của hắn ta rồi và bây giờ thậm chí đã lột quần áo của cô ra. Sam nghiên răng ken két khi nghĩ tới Jake đã giờ trò không đứng đắn theo cách của hắn, lần mò vào bên dưới trong sự phản kháng của Delaney.

Sam nghiên răng còn mạnh hơn, đột nhiên anh nghĩ đến có lẽ Delaney cũng chẳng thèm chống cự một tẹo nào với cái trò không đứng đắn ở phần dưới này ấy chứ. Có lẽ *cô ấy* mới là người chộp lấy háng của Jake và ném anh ta lên giường. Nếu Delaney giải quyết tình dục giống như kiểu cô giải quyết với mọi việc khác trong cuộc sống của mình, thì cũng cần tính đến việc cô sẽ là người làm chủ ở trên giường.

Cô khỏe mạnh và rám nắng bởi những chuyến lướt ván của bọn họ. Cô cũng mềm dẻo và uyển chuyển nữa. Và cô *có nhu cầu*. Jake có lẽ sẽ nghĩ tất cả những món quà Giáng sinh của anh ta đã được gói đến cùng một lúc.

Sam đi tới đi lui thêm một lúc, và cố gắng tận lực nghiên nát răng hàm của mình ra thành bụi.

Vậy chính xác *có nhu cầu* là ý gì? Anh tự hỏi trong lúc đang liên tưởng đến đề tài của cô. Có phải là Delaney cần tình dục? Rằng cô đang thèm khát được lên đỉnh? Và nếu sự thật là như vậy, tại sao cô không thể tự xử lý lấy vấn đề này một cách riêng tư trong căn hộ của mình mà không để anh phải trải qua sự tra tấn này cơ chứ? Bất cứ điều gì cũng thích hợp hơn cái ý nghĩ cô ở với Jake thế này.

Ngay lập tức, hình ảnh Delaney đang tự sướng hiện lên ngay trước mắt

trong đầu anh. Đầu cô ngửa ra sau, một tay đang ôm lấy bầu ngực căng mẩy của mình. Tay kia của cô bện rộn nơi giữa hai chân, vuốt ve chính nơi nóng bỏng ướt át của mình bằng những ngón tay nhẹ nhàng –

Sam bật lên tiếng chửi thề. Khi nào thì anh đã trở thành một tên đáng kinh tởm hạng A như thế này? Người mà anh đang nghĩ tới, đang tưởng tượng cô trần truồng chính là DELANEY đấy. Ghê tởm hơn, anh còn đang vác theo *cây gậy* to nhất, lì lợm nhất thế giới trên người nữa đấy.

Delaney. Cô gái hàng xóm. Bạn chơi cricket đường phố với anh. Người cộng sự của anh. Người bạn thân nhất trần đời của anh. Delaney *không* phải là tình dục, ham muốn và khao khát. Delaney là trung thành, thân thiết và biết rằng ai đó luôn luôn sẵn sàng kề vai bên anh, dù bất cứ chuyện gì xảy ra.

Không bao giờ anh phá hủy những điều tốt đẹp đấy bằng cách biến thành Quý ngài Dâm đãng ở quanh cô. Chết tiệt thật, không hẳn là do anh thiếu thôn phụ nữ đồng hành cùng mình. Mùi nước hoa nồng nặc của Coco vẫn còn đang phai dần trong căn hộ của anh này. Anh không phải là quá thèm muốn đến mức ấy.

Đến nửa đêm, anh đã từ bỏ việc đi lại trong phòng và vào giường nằm. Với một tai dỏng lên nghe ngóng cánh cửa căn hộ tầng dưới của Delaney đang đóng, anh giả vờ chăm chú đọc tờ tạp chí thể thao về lướt sóng mới nhất của Mỹ, đến khi cuối cùng cũng phải tự thừa nhận với bản thân rằng anh đã mất mười phút chỉ để nhìn chăm chăm vào cùng một trang.

Tắt hết ánh đèn, anh tự nhủ bản thân mình sẽ đi ngủ. Những việc mà Delaney cùng Jake làm không phải mối bận tâm của anh. Sam biết mình nên quan tâm hơn đến sự việc gây lo lắng cho anh là Delaney đang muốn bán nửa công ty lại cho mình. Nhưng tại sao anh lại không thể nằm đây, mắt ngủ, và lo lắng vào việc đó thay vì cứ ám ảnh bởi cuộc sống tình cảm riêng tư của cô.

Hơn nữa, cô cũng đã ngủ với những người đàn ông khác, anh biết điều đó. Không giống như thể cô còn là trinh nữ hay gì đó. Dù thế nào thì nó hẳn là có thể giải quyết một loạt các vấn đề hiện tại của anh, anh đã quyết định như vậy sau bốn mươi phút đã trôi qua, không một chút tiếng động gì từ dưới nhà cũng như bất cứ dấu hiệu gì cho thấy anh sẽ chìm vào giấc ngủ vào lúc này.

Xoay người nằm úp bụng xuống, anh kéo những lọn tóc xù xì như dây thừng ra xa, bực bội vì cảm giác chúng như kim châm trên mặt mình. Tấm ga trải giường thì nhám và ngứa ngáy, cho dù anh mới thay chúng ngày hôm qua đây thôi. Không yên, anh lăn người trở lại, lần này thì nằm nghiêng.

Có lẽ anh nên hoãn lại mọi việc với Delaney và doanh nghiệp đã. Cô đang hoang mang với cái đồng hồ sinh học của bản thân mình, và điều đó quá rõ ràng rồi. Có lẽ nếu anh chờ cô bình tĩnh lại một chút, cô sẽ bỏ qua cái ý tưởng rút lui khỏi tòa soạn thôi.

Bởi vì dù cho anh đã cố gắng bằng mọi cách, anh cũng không chấp nhận được cái ý tưởng làm việc mà không có cô. Cô là người cần thiết cho hoạt động của tờ tạp chí, và cả của anh nữa.

Thở dài một cách nặng nề, anh xoay người sang bên kia, phát ra một tiếng kêu thiếu kiên nhẫn khi tóc anh lại chà sát lên mặt và cổ lần nữa. Chân anh cũng bị quấn trong tấm trải giường, và anh đá nó một cách hằn học cho đến khi chúng rời ra.

Tại sao anh không thể ngủ được thế này? Tất cả những gì anh muốn là dừng ngay suy nghĩ những chuyện vớ vẩn này lại và có được một chút bình yên. Có phải là đòi hỏi quá nhiều không khi anh chỉ yêu cầu một việc như thế?

Nhưng tất cả mọi việc bỗng dưng khiến anh thấy bức bối – tóc anh như thể rễ tre trên đầu, ga trải giường cứ như được làm từ giấy nhám và khắp cơ thể anh phát nóng cả lên. Sau vài phút lăn lộn và giãy dụa, anh nhô m dậy khỏi giường và đi vào nhà tắm. Bật đèn lên, anh tìm thấy cây kéo trong ngăn tủ và bắt đầu nắm lấy một đám tóc của mình. Một cách thiếu kiên nhẫn, anh dần dần xén tóc cho đến khi chúng lỏng ra trong tay anh, và anh có thể ném chúng vào thùng rác. Trong vòng vài phút, anh đã cắt được gần hết tóc mình, cắm điện chiếc tông đơ, và bật lưới vào số hai. Không mất nhiều thời gian để cắt phần tóc còn lại thành một cái đầu đinh ngắn. Anh đã từng để kiểu đầu này đến vài năm trước khi bắt đầu dưỡng dài thành từng cuộn thùng. HÀi lòng vì mình đã hoàn thành công việc một cách khá tươm tất, anh tắm sơ trong nhà tắm và quay trở lại phòng ngủ.

Ném mình lên giường, anh đưa tay vuốt mái tóc vừa được cắt ngắn của mình. Tốt hơn rồi. Tốt hơn nhiều rồi. Đầu óc anh thấy thoáng đãng hẳn ra, bớt điên cuồng hơn, nếu như nó đã như thế. Có lẽ *bây giờ* anh có thể ngủ được rồi.

Nằm cong người lại sang một bên, anh nhắm mắt lại – ngay đúng lúc

tiếng cửa dưới nhà đóng kêu rầm một tiếng. Toàn thân anh lại tỉnh táo ngay lập tức. Anh nín thở, hai tai dỏng lên.

Có phải Jake đang ở với cô ấy?

Chương 6

Sam không thể nghe thấy cái gì khác. Bò ra cạnh giường, anh thò cổ xuống sàn nhà, biết rằng phòng ngủ của Delaney nằm ngay dưới của anh. Chắc chắn là nếu bọn họ đang ở trong đây, làm cái việc... ấy, thì anh sẽ nghe thấy, đúng không?

Anh cảm thấy hơi buồn nôn. Nhưng cũng vẫn không nghe thấy gì cả. Hoàn toàn chui ra khỏi giường, anh bò bằng bốn chân và áp tai mình xuống sàn nhà.

Anh nhận thức rất rõ hành động của mình đang làm, đủ để tự cảm thấy xấu hổ - nhưng chưa đủ để dừng lại. Căng người ra nghe ngóng, anh nín cả thở lại cho đến khi những đốm đen lấm tấm bay đầy trước mắt mình.

Vẫn không có gì. Cả Delaney và Jake dường như không phải là những ninja chuyên nghiệp – anh hẳn là nên nghe thấy *cái gì đó* chứ.

Lầm bầm chửi thề trong miệng, rồi một thân trần truồng, anh đi băng qua phòng khách và tiến về cánh cửa trượt mở ra ban công. Lén ra ngoài, anh quỳ xuống sàn nhà và hé mắt nhìn qua những khe nứt trên sàn gỗ ngoài ban công.

Anh cũng không thể nhìn được gì. Và hai hòn ngọc của anh teo lại chỉ bằng những viên sỏi trong không khí lạnh cóng buổi đêm.

Cuối cùng thì cũng nhận ra bản thân mình trông lộ bịch và thảm thương đến mức nào, anh quay lại vào trong phòng.

Delaney đã ở nhà. Anh nghi là không có Jake, nhưng cũng không chắc chắn lắm. Dù sao thì cũng chả có ý nghĩa gì nếu cô đang ở một mình, bởi vì giờ đã gần một giờ rưỡi và cô có thể đã có vài lượt làm tình mãnh liệt, thỏa mãn nhu cầu ở nhà của Jake trước khi trở về với chiếc giường của mình.

Bực bội không lý do, Sam đâm vào gối của mình cho đến khi nó phải quy phục và ném mình vào giường trở lại.

Giấc ngủ vẫn như một ốc đảo xa vời, không bao giờ có thể đạt được.

Vào khoảng ba giờ sáng, anh rên rỉ vào gối của mình. Trí não của anh hoàn toàn kiệt quệ với những suy nghĩ tới tới lui lui - toàn là những thứ vớ vẩn mà anh đã miệt mài suốt từ tối đến giờ, và dường như thế còn chưa đủ, anh có cả một sự cương cứng đập rộn ràng và lý lợm đến mức nó không chịu hạ xuống. Và nó còn cứng đến mức anh có thể khoan được một lỗ trên đó như khoan trên đồ sứ nữa cơ.

Lăn trở lại, anh đã hiểu ra được tình hình của mình. Cảm thấy một chút may mắn, vì chỉ cần một lượt thư giãn bằng tay có thể giúp đỡ cho sự mất ngủ của anh – trong sách vở của mình, một cơn cực khoái là liều thuốc ngủ tự nhiên hiệu quả nhất.

Nhắm mắt lại, anh để cơn khoái cảm từ từ dâng lên trong người mình khi tay vuốt ve lên xuống. Trí tưởng tượng thoáng lên trong đầu anh khi anh tự rà soát lại hồ sơ tuyệt mật cá nhân *X-Files*^[1] của mình để tìm cảm hứng: một cặp đùi dài đầy khao khát đang giang rộng. Phần hông căng mọng như quả đào vĩnh cao trong không khí. Cặp vú nhỏ và cong lên như phụng phịu muốn lưỡi anh chạm vào.

[1] *X-Files*: Câu này của tác giả dùng có hai nghĩa, một là *X-Files* của chính anh Sam, trong đó *X* có nghĩa là sex. Ý là trong bộ hồ sơ danh sách máy cô gái mà anh đã *X* thì bây giờ lật ra để tìm hình tượng cho mình.

*Hồ sơ tuyệt mật (tên gốc tiếng Anh: **The X-files**) là một bộ phim truyền hình dài tập khoa học viễn tưởng nổi tiếng của Hoa Kỳ. Bộ phim của Chris Carter này được trình chiếu bởi FOX (Hoa Kỳ) từ ngày 10 tháng 9 năm 1992 và kết thúc ngày 19 tháng 5 năm 2002. Bộ phim mang tính chất của thời kỳ thập niên 1990, khi người dân không mấy tin tưởng vào chính phủ trong khi rất tin vào việc tồn tại sự sống ngoài Trái Đất. Bộ phim *The X-files* là bộ phim truyền hình dài tập nhất về đề tài khoa học viễn tưởng được biết đến tại Hoa Kỳ và được tạp chí TV Guide bình chọn ở vị trí thứ 37 trong các bộ phim hay nhất mọi thời đại)*

Sam rên rỉ, càng tăng tốc độ hơn khi những hình ảnh trên bắt đầu hợp lại thành một cô gái gợi cảm và nóng bỏng. Cô nằm bên dưới anh, đôi chân dài quấn quanh bụng anh khi anh liên tục va chạm vào người cô. Lưng cô cong lên, hai đầu vú đòi hỏi miệng anh và đầu cô liên tục lắc lư qua lại khi cô thở hổn hển vì sung sướng.

“Ồ, đúng thế, cưng ơi.” Anh khích lệ trong trí tưởng tượng riêng tư của mình.

Rồi người phụ nữ mở mắt ra, và anh nhận ra mình đang nhìn vào khuôn mặt mịt mờ vì sung sướng của Delaney, và anh đang cười lên người cô, sự cương cứng của mình đang chôn sâu trong người cô.

Anh văng tục một cách tức giận và giật tay ra khỏi vật cứng của mình như thể anh vừa bị điện giật.

Sai trái. Thực sự quá sai trái, trên tất cả mọi phương diện.

Nhưng anh đã đến quá gần. Quá gần đến mức đầy cảm dỗ chết tiệt.

Nằm lăn ra trong bóng đêm, thở hổn hển. Sam đã làm một quyết định và lại đưa tay trở lại nơi cứng rắn của mình. Anh có thể kiểm soát được những hình ảnh tưởng tượng của mình, đúng không? Vì sự hài lòng của bản thân mình? Nhắm chặt mắt lại, anh tập trung gọi ra những người phụ nữ khác trong đầu. Coco. Hoặc là cô gái tóc nâu nhí nhảnh... Sandra, đây là tên cô ta. Hoặc Mandy cùng với nụ cười khe khẽ rất gợi tình.

Nhưng như thế vẫn chưa ổn. Người phụ nữ mà tiềm thức của anh muốn làm tình cùng là Delaney, và cô ấy vẫn tiếp tục quần đôi chân dài của mình quanh người anh và thở hổn hển vào tai anh.

Sau một cơn giãy dụa không cân sức, anh đành từ bỏ sự kháng cự của mình. Anh đã đến quá gần, và quá thèm khát được giải tỏa. *Đấy chỉ là tưởng tượng thôi mà*, anh tự nhủ với mình khi tưởng tượng chôn vùi mặt mình trên ngực Delaney. *Điều đấy chả có ý nghĩa gì cả. Và quan trọng hơn là, cô ấy sẽ không bao giờ biết được đâu.*

Chỉ trong vòng vài giây, anh rùng mình bắn ra với cơn cực khoái của mình, tên của Delaney vẫn vương trên môi anh, hình ảnh của cô trong đầu anh. Sau đấy, anh đã đắm mình trong cảm giác tội lỗi bất thường này. Anh đã chưa từng cảm thấy tệ như thế về chút tự sướng vô hại này kể từ thời mới dậy thì đến giờ.

Thật là một ngày đáng giá, anh nghĩ khi cuối cùng cũng chìm dần vào giấc ngủ. Tuyệt đối đáng giá.

-----oOo-----

Ở dưới nhà, Delaney nằm trần trở cả mấy giờ đồng hồ sau khi Jake đưa cô về và cô bò vào giường của mình. Jake đã muốn vào cùng cô, nhưng cô cảm thấy không cần giả vờ thêm nữa. Trải qua được bữa ăn tối đã đủ cho cô mệt bã người rồi.

Dù vậy, cô vẫn cảm thấy rất tệ khi để cho anh ta hôn mình. Cô thật sự không muốn làm thế, và cũng hoàn toàn không có ý định tiến xa hơn nữa. Anh ta hẳn đã nghĩ rằng mình có cơ hội tốt khi cô để cho anh ta ấn cô lên cửa và dán người mình sát vào cô. Nhưng cô chỉ làm thế bởi chút tò mò bệnh hoạn của mình, chỉ để xác nhận lại rằng mình là một ca hết hy vọng nặng đến thế nào.

Khá là nặng, đấy là câu trả lời cho cô. Không một chút nhiệt tình nào từ nụ hôn rất điêu luyện của Jake. Không có gì ngoài sự nhận thức rõ ràng rằng đụng chạm giữa miệng-với-miệng thật sự là ghê tởm nếu như bạn không muốn làm tình với họ.

Vào sáu giờ sáng, cô thấy mình sẽ bị bệnh vì cứ giả vờ là mình đang ngủ. Hắt chăn ra, cô bước vào nhà tắm và cho nước chảy vào bồn. Khi nó đã đầy bọt, cô vặn mờ đèn và bước vào làn nước nóng ấm. Nếu như cô không thể ngủ, ít nhất là cô có thể thư giãn một chút. Ngày hôm qua đã là một ngày có cố gắng, với việc tuyên bố tin tức lớn của mình cho Sam, cải thiện con người mình, và hẹn hò lần đầu tiên trong vòng sáu tháng qua.

Ngửa đầu mình ra dựa vào thành bồn tắm, Delaney nhắm mắt lại. Nước ấm áp và xoa dịu, hương thơm ngọt ngào của sữa tắm với mùi xoài ưa thích của cô. Chầm chậm, cô cảm thấy căng thẳng bắt đầu giảm dần đi trong xương cốt của mình.

Cô đã trải qua cả một đêm dài vò vớ với việc liệu mình làm vậy là đúng hay không, và thương tiếc cho mối quan hệ bạn bè đã mất với Sam. Bởi vì đó là điều không thể tránh khỏi. Một khi anh biết được kế hoạch tiếp theo của cô – rằng cô sẽ bán căn hộ của mình đi – anh sẽ hiểu cô đang làm gì: xóa bỏ anh ra khỏi cuộc đời cô. Và khi đó mọi chuyện sẽ trở nên thực sự tồi tệ.

Không ai muốn bị từ bỏ cả, nhất là từ người bạn mà họ đã tin tưởng hơn bất cứ ai trên thế giới này – và cô biết mình là người như thế đối với Sam, cũng như anh đối với cô vậy. Cô sẽ làm anh bị tổn thương rất nhiều. Nhưng cô cảm thấy như thể mình đang chiến đấu một trận đấu của đời mình – và nếu cô thất bại, cô sẽ phải từ bỏ cuộc sống đầy đủ và trọn vẹn của mình để chấp nhận bản thân mình trở thành một kẻ bên lề trung thành và đáng tin cậy của Sam cho đến hết cuộc đời.

Dù vậy, cô thật sự không biết mình có đủ sức mạnh để trải qua tất cả những chuyện này không. Và đây mới là vấn đề khó khăn nhất. Ngày hôm qua khi cô vừa nhìn thấy Sam, đôi chân của cô đã bủn rủn hẳn đi. Làm thế nào mà cô lại có ham muốn đến thế chỉ bằng việc đang đứng chung phòng với anh, cho dù anh hoàn toàn thờ ơ với cô?

Ngay cả khi cô cũng biết đây là một sự tra tấn ngọt ngào, Delaney vẫn để bản thân mình nhớ lại anh đã trông như thế nào khi cô gặp anh hôm qua. Khỏe mạnh và rậm nắng, đôi mắt anh sáng bừng với nhiệt huyết, cơ thể rắn chắc của anh thả lỏng. Cô ngo ngoạy từng phút trôi qua trong bồn tắm khi nhớ đến một thoáng bụng anh đã bị cô nhìn thấy khi anh đưa tay lên gãi ngực. Anh có một cái bụng tuyệt đẹp, được dựng lên bởi những bó cơ săn chắc và rải lên một đám lông bụng với liều lượng rất vừa vặn. Cô đã nhìn thấy rất nhiều lần mỗi khi bọn họ đi lướt ván cùng nhau nên với cô hẳn là nó phải gọi cảm như một bàn chân hoặc một lỗ tai hoặc một khuỷu tay gì đấy. Nhưng nó chưa bao giờ thôi làm cô bị kích động cả.

Cô nhận thấy chân mình đã dạn ra trong bồn tắm, tay của cô đã tìm đường đến những lọn xoắn và nơi giao nhau giữa hai chân mình. Cắn môi lại, cô trượt ngón tay vào giữa những nếp gấp. Hạt ngọc nhỏ của cô đã sưng phồng, sẵn sàng hứng khởi bởi những ý nghĩ của cô. Cô chà ngón tay của mình lên đấy, một lần lại một lần, tưởng tượng đấy là bàn tay của Sam giữa hai chân cô, Sam đang chuẩn bị đưa cô lên đỉnh.

Thở hổn hển, Delaney ngửa đầu ra sau và buông thả người mình cho con căng tức đang từ từ dâng lên giữa hai đùi mình. Cánh tay tự do kia của cô trượt lên trên ngực, lướt từ đỉnh trơn trượt vì xà phòng này sang bên kia, vân vê đầu vú càng lúc càng mạnh dần lên.

“Ôi, Sam.” Cô rên rỉ, hoàn toàn chìm đắm trong trí tưởng tượng của mình.

Đến khi cơn cảm hứng này của cô đột ngột bị đánh tan bởi âm thanh có ai đó đang đập cửa bên ngoài. Cô vùng lên ngồi thẳng dậy trong bồn, nước văng ra tung tóe quanh người khi cô tự hỏi tên quái nào đứng trước cửa nhà cô vào cái giờ sáng sớm thế này.

Cô đã đoán được ai đứng đây cũng cùng lúc với Sam gọi cô mở cửa cho anh vào.

“Nhanh lên nào, Delaney – chúng ta cần nói chuyện.” Anh rống lên sau cánh cửa.

Trèo ra khỏi bồn tắm, Delaney nhanh chóng lau khăn lên người cho khô và mặc vào chiếc áo khoác lụa. Thật là lố bịch làm sao khi có cảm giác như bị bắt quả tang thế này, nhưng cô đã thật sự cảm thấy như thế. Cô đã áp ủ những tưởng tượng về tình dục với Sam mấy năm rồi, điều đó luôn làm cô thấy khó khăn khi nhìn vào mắt anh trong những lần gặp sau đó. Mà giờ đây, cô có cảm giác như mình bị bắt quả tang ngay tại trận.

“Delaney, nhanh lên nào!” Sam gào lên, đập cửa ầm ầm.

“Đợi đã nào,” cô nói vọng ra khi băng ngang qua căn phòng khách.

Mở tung cánh cửa, cô há hốc miệng ra vì ngạc nhiên khi thấy anh đã cạo hết những lọn tóc bện của mình. Anh nhìn trẻ hơn, hơi kỳ lạ. Khi không có những lọn tóc bện đã trở nên quen thuộc kia, những đường nét góc cạnh trên khuôn mặt đẹp đẽ của anh trông càng nổi bật rõ ràng hơn. Cô đã cố cưỡng lại cái mong muốn được ôm đôi má anh vào tay mình, chạm vào cậu bé mong manh dễ vỡ mà bỗng nhiên cô có thể nhìn thấy rõ ràng trên khuôn mặt người đàn ông này.

“Anh đã tự cắt tóc à.” Cô nói với vẻ ngỡ ngàng khi anh đi lướt qua và bước vào căn hộ của cô.

Sam nhún vai. “Đúng thế, ờ, anh đã có chút thời gian rảnh rồi tối qua mà.” Anh nói với vẻ sung sủa.

“Điều đó có nghĩa gì?” Cô hỏi.

Sam lắc lắc mái đầu vừa mới cắt ngắn của mình. “Chả có gì.” Sải bước vào giữa phòng khách của cô, anh chống tay lên hông và quét mắt khắp căn hộ.

“VẬY, anh ta vẫn còn ở đây à?” Anh hỏi.

Rõ ràng là có một chút dấu hiệu khiêu chiến trong giọng nói của anh, và Delaney tức đến dựng tóc gáy lên.

“Sam, em không biết cái gì đột ngột sáng hôm nay, nhưng quay về nhà của mình và tự xử lý nó đi, được không?” Cô nói ngắn gọn.

“Có vấn đề gì lớn lao đâu cơ chứ? Chúng ta đều là người lớn. Và anh chỉ hỏi một câu của người lớn mà thôi.” Sam nói.

Anh đang giận dữ, và kích động, cô có thể nhận ra điều này. Cô đoán hẳn là vì việc cô đã đòi rút ra khỏi doanh nghiệp.

“Em biết là anh bực bội vì chuyện em muốn bán cổ phần và rút lui ra khỏi tạp chí, nhưng không có gì anh có thể làm được nữa đâu,” cô nói với sự kiên quyết. “Em đã quyết định rồi.”

“Anh ta có ở lại qua đêm hay không, Laney?” Sam hỏi.

Cô nhìn chăm chăm vào anh. “Tại sao bỗng nhiên anh lại quan tâm nhiều thế vào cuộc sống tình ái của em vậy?” Cô hỏi, hoang mang vô cùng. Chuyện gì đang thật sự xảy ra thế này?

Sam tránh né ánh mắt của cô khi anh đưa tay xoa xoa đầu tóc cắt ngắn của mình. “Anh chỉ không muốn em bị tổn thương thôi.”

“Được rồi, em đang ở đây, không tổn thương tí nào. Anh có thể làm ơn về đi được chưa?”

Ánh mắt Sam lóe lên vẻ nghi ngờ khi chúng nhìn khắp người cô. Cô đã ý thức một cách đau khổ rằng khuôn mặt mình đã đỏ bừng lên, rằng cô đã làm cái gì trong phòng tắm khi anh đập cửa nhà mình.

“Anh ta vẫn *đang* ở đây, đúng không? Bởi thế nên em mới nóng bừng bừng và bức xúc thế này.”

Anh tiến về phía phòng ngủ của cô, gần như thể anh sẽ xông vào và kiểm tra nó. Delaney không thể tin được cách xử sự của anh hiện giờ.

“Em vừa mới tắm xong, Sam! Nếu như anh cảm thấy cần phải biết điều đó.”

Sam khựng lại dọc đường, và bọn họ nhìn nhau trong giây lát. “Ồ.” Anh nói.

Vì một lý do nào đấy, cô đã có một cảm giác khủng khiếp rằng anh đã vừa đoán ra chính xác cô đã làm gì trong phòng tắm.

“Nước rất nóng,” Delaney nghe thấy mình lên tiếng với vẻ phòng vệ. Ánh mắt của Sam hạ xuống khỏi khuôn mặt cô, và cô khoanh tay lại trước ngực mình trong trường hợp đầu vú của cô lại làm cái hành động “Chào Sam, nhìn chúng tôi này” như mọi ngày.

“Vậy là em đã không ngủ với anh ta à?” Sam hỏi.

Delaney thở dài nặng nề. “Không. Anh có thấy vui chưa? Đây có phải là điều anh muốn nghe không? Em vẫn là cái đũa độc thân và bết tắc như tôi qua thôi.”

Sam lại đưa tay lên vò đầu mình, hành động này làm chiếc áo thun kéo căng trên ngực anh. Tại sao anh lại hấp dẫn chết người với cô đến thế? Điều đó thật là tàn nhẫn, éo le và không công bằng chút nào.

“Lại trở về với thiếu thốn nhu cầu, nhỉ?” Anh hỏi.

“Bất cứ điều gì, Sam, em thật sự nghĩ rằng anh nên đi rồi. Tôi qua em ngủ không ngon một chút nào, và cuộc đời này quá kỳ quái với em vào lúc này.”

“Chỉ là trước đây em chưa bao giờ nói với anh về việc em có... nhu cầu cả.” Sam nói.

Delaney thấy mình đỏ bừng mặt. “À, em là con người mà. Anh thích làm tình, đúng không?”

“Đúng.”

“Đây, anh thấy chưa. Anh cũng có nhu cầu vậy.”

Sam bước về phía cô một bước, cơ thể của anh gượng gạo, không phối hợp. Trông gần giống như là một hành động ngoài ý muốn của anh, vẻ mặt đầy hoài nghi và đau khổ sâu sắc.

“Vậy nếu như anh nói với em rằng tối qua nhu cầu của anh là muốn cùng với em thì sao?” Anh bắt chọt hỏi.

Những câu chữ này lửng lơ giữa hai người bọn họ tưởng chừng như vô tận. Hơi thở của Delaney dừng lại đâu đó giữa ngực và cổ họng. Cô cảm thấy máu trong người mình đặc quánh lại và đập từng nhịp chậm chậm.

Anh đã nói cái gì? Rằng anh đã ghen tị với Jake? Chắc chắn là không

phải rồi. Sam không xem cô như một người phụ nữ. Cô là bạn thân của anh, và chỉ thế mà thôi.

Đôi mắt xanh của anh nhìn cô chăm chú, toàn thân căng thẳng.

“Em không biết là anh có ý gì.” Cuối cùng cô thăm thì.

Sam tiến tới thêm vài bước nữa, lần này ở trong khoảng cách có thể chạm vào cô được. Delaney nhìn anh sững sờ vì cảm thấy kỳ lạ và khó hiểu khi anh đưa tay ra ôm lấy tay cô. Da thịt anh nóng bỏng qua lần vải lụa của chiếc áo khoác cô mặc trên người.

“Ý anh là anh không thể ngừng không nghĩ về em và Jake ở trên giường với nhau được. Và nó khiến anh điên cuồng.” Anh nói.

Vậy là anh đã ghen tị với Jake. Nó là điều mà anh đã thổ lộ. Có nghĩa là... nghĩa là Sam đã mơ tưởng cô cho riêng mình. Phải không?

Điều đó đã quá gần với giấc mơ yêu đương luôn ấp ủ trong lòng cô, gần đến nỗi Delaney tránh người và giật tay mình ra khỏi tay anh. Dù có bất cứ chuyện gì đã xảy ra với Sam thì chắc chắn không phải tự nhiên anh rơi vào tình yêu với cô. Cô hẳn là một tên đại ngu ngốc nếu tin tưởng vào điều này.

Tuy vậy, nắm tay của Sam rất vững chắc, và cô thấy tay mình trượt ra khỏi một bên áo khoác khi cô nghiêng người tránh đi. Một luồng hơi lạnh bỗng chốc ập vào bên ngực phải của cô đã báo cho cô biết rằng chiếc áo khoác đã tuột khỏi vai trước khi cô kịp nhìn xuống và xác nhận lại điều đó.

Một sự im lặng bất ngờ ập đến khi cả hai cùng nhìn chăm chăm vào bên ngực bị hở ra kia. Và như thể đầu vú của cô muốn cho biết rằng mình đã là kẻ thạo đời trong ánh nhìn của mọi người, nó sậm màu lại và cứng lên, van nài được chạm vào.

Delaney nghe tiếng Sam hít vào thật mạnh.

“Delaney,” anh nói bằng một giọng nghèn nghẹn. “vì sự đáng giá này, anh xin lỗi.”

Và rồi, anh đặt tay lên ngực cô.

Chương 7

Một cơn ham muốn nhảy vọt lên trong thân thể Delaney. Cô rên lên một tiếng trầm thấp trong cổ họng khi nhìn ngón tay cái của Sam lướt qua đầu ngực mình, rồi lướt lại. Một cơn sóng thần của sự thèm khát đang đe dọa đổ ụp xuống người cô. Mười sáu năm tư tưởng, thèm ham muốn và khao khát, được dồn nén lại và đang chờ chực để nổ tung.

“Sam,” cô thì thầm với giọng vỡ vụn, cố gắng cảnh báo anh. “Anh có ý

thức được là mình đang làm cái gì không?”

Khuôn mặt Sam đỏ bừng bừng, đôi mắt anh dán chặt vào ngực cô.

“Bảo anh dừng lại đi, và anh sẽ làm theo.” Anh nói.

Dừng lại? Cô không thể nói như thế ngay cả nếu có mất mạng đi chăng nữa. Ngay khi những từ này vừa thốt ra khỏi miệng anh thì một cơn sóng dữ dội ập tới, khiến cô bị cơn ham muốn cuốn trôi đi, xúc cảm mạnh mẽ đến nỗi cô biết không còn gì có thể ngăn được mình đè Sam ra ngay lập tức trên sàn nhà nơi phòng khách này.

“Anh không thể tưởng tượng được đâu.” Cô nói, rồi kéo cổ áo thun của anh lại gần, miệng cô hơi ngửa ra để đón nhận anh, hông cô rướn tới.

Sam không còn cần thêm tín hiệu nào nữa. Môi anh nóng bỏng và gấp gáp trên môi cô, lưỡi của họ nhảy nhót điên dại, cuồng nhiệt khi những đôi bàn tay hồi hả lần tìm trên người nhau. Delaney há miệng hỏn hển khi Sam kéo tuột chiếc áo lụa ra khỏi vai cô, cả hai tay anh đặt lên ngực cô, những ngón tay nhẹ nhàng vân vê xoa nắn đầu ngực của cô.

“Ôi, vâng.” Cô nói, trượt tay ra sau lưng và ôm lấy hông Sam kéo mạnh vào người mình. Vật cứng rắn của anh thật dài, cùng với kích cỡ to đầy đặn vẻ mời gọi khó cưỡng khiến cô không kiềm được mà chà sát hông

mình vào nó một cách vô thức.

Anh mặc quá nhiều quần áo. Cả hai bọn họ đều thế. Cô lôi chiếc áo thun của anh ra khỏi đầu. Sam cũng không thua kém, tay anh kéo mạnh sợi dây áo thắt quanh eo cô. Vừa cảm nhận được sự trơn tuột của tơ lụa quanh chân mình thì Sam đã rên lên một tiếng tán thưởng và đưa tay vuốt ve khắp từ bụng, rồi xuống hông và mông cô.

“Tuyệt hảo,” anh thì thầm trong miệng cô, bàn tay to lớn của anh khum lại ôm chặt lấy mông cô như thể anh là chủ sở hữu của cô vậy.

Delaney lóng ngóng nơi thắt lưng của anh, kéo khóa quần xuống và tham lam lần mò vào trong tìm đến nơi nóng bỏng của anh. Sự cương cứng của anh mạnh mẽ, đầy kiêu ngạo và rắn chắc đến kinh người. Cô nhìn nó đầy thèm muốn, rồi kiên quyết nắm lấy và bắt đầu trượt tay mình lên xuống dọc theo chiều dài của nó. Hơi thở của Sam nghẹn lại trong ngực. Điều tiếp theo mà cô ý thức được là mình đã nằm ngửa ra, Sam đã lột cái quần jeans của mình và đang trần truồng nằm đè lên người cô, hai đầu ngực của cô đang bị dày vò một cách tinh tế trong miệng anh.

“Vâng! Vâng!” Cô nghe tiếng mình hét âm lên, nhưng giờ thì cô chẳng thèm quan tâm gì sất. Hông cô rướn lên đầy hoang dại, cô giữ chặt đầu anh để đảm bảo anh không dừng lại.

Khi cảm giác của miệng anh trên đầu ngực của mình gần như khiến cô muốn lên đỉnh tới nơi rồi thì Sam lại vuốt ve bụng cô và lần tới nơi nóng ẩm giữa hai chân cô.

“Ôi, Laney,” anh thì thầm, giọng tan rã khi phát hiện ra cô đã sẵn sàng cho anh đến mức nào.

Các cơ bắp của cô siết lại khi ngón tay anh trơn tru chà sát viên ngọc nhỏ của cô tới lui, lui tới. Cô giang rộng hai chân mời gọi, mà anh thì không thể từ chối lời mời mọc của cô, trượt một ngón tay tiến vào trong. Delaney nhắm nghiền mắt lại, cảm thấy mình gần như có thể lặn ra chết ngất đi được. Cảm giác thật tuyệt, quá tuyệt – nhưng cũng chưa đủ.

Không thể chờ đợi lâu hơn được nữa, cô vịn vẹo người dưới thân anh và lặn người lại để nằm lên phía trên, hai đùi đè lên đùi anh, ngực cô chà sát lên ngực anh. Đôi mắt xanh của anh ngời sáng khi cô lần mò cảm lấy vật cương cứng của anh, dẫn đường cho nó về đến trái tim mình. Cấn chặt môi, Delaney tận hưởng sự đụng chạm đầu tiên giữa sự cứng rắn của anh và nơi mềm mại của mình. Uốn éo hông mình, cô đùa bỡn với Sam và cả với bản thân bằng những động tác điên cuồng, như thể họ sắp hòa làm một với nhau. Sự mong đợi làm cô muốn phát cuồng. Trông Sam khá căng thẳng vì ham muốn. Cô cảm thấy hông của anh cứng lại khi anh chuẩn bị đẩy lên vào người cô để hoàn tất hành động này. Hót tay trên của anh, cô trượt người xuống ngồi vào nơi cứng rắn của anh bằng một cú nhấc hông rất tao nhã.

Anh lấp đầy cô một cách hoàn toàn, tuyệt đối và hoàn hảo. Cô ngửa đầu ra sau tận hưởng nó trong chốc lát.

“Ôôôiiiiiiiiiii,” Delaney thở hắt ra.

Cảm giác này... không từ nào có thể diễn tả được. Là nền móng. Sự cần thiết. Và đòi hỏi.

Nhận thấy cần phải tiếp tục, cô nhấc hông lên và bắt đầu đẩy xuống người anh. Anh ấy là tất cả những gì cô đã tưởng tượng và còn hơn thế. Dài và to, cơ thể rám nắng, săn chắc của anh đang đưa đẩy dưới thân cô, tay anh háo hức trên ngực cô, môi anh nóng bỏng trên môi cô. Quá tràn đầy, quá mãnh liệt. Delaney không thể cưỡng lại được, cơn hưng phấn dần dần siết chặt lại trong người khi cô cưỡi bên trên anh.

“Em làm rất tốt, Laney,” anh khuyến khích cô. Delaney nhắm nghiền mắt khi toàn thân cứng lại vì giải tỏa, các cơ bắp bên trong người co bóp quanh Sam khi cô rung mình lên đỉnh. Bên dưới người mình, cô cảm thấy cơ thể Sam cũng căng thẳng, tay anh giữ chặt lấy hông cô khi anh cũng tới sau cô, hông anh đẩy vào người cô vô cùng mạnh mẽ.

Delaney nằm vật ra trên ngực anh, hơi thở dồn dập trong ngực như thể cô vừa chạy một trăm dặm vậy. Mồ hôi nhỏ giọt xuống hai bầu ngực, và cô cũng cảm thấy cơ thể ấm nóng ẩm ướt của Sam kề sát người cô. Ngực anh cứ nhấp nhô lên xuống liên tục dưới đôi má của cô, như thể cũng đang cố gắng lấy hơi vậy. Trong một khoảng thời gian ngắn ngủi, âm thanh duy nhất trong căn hộ của cô là tiếng thở hổn hển của hai người bọn họ.

Sự sợ hãi và lo lắng tất yếu đã bắt đầu hiện diện trong lòng cô không lâu sau đó.

Cô đã làm cái quái gì thế này?

Cô đúng là một con cóc. Cô đã bại lộ trước Sam một cách trắng trợn và đáng nguyên rủa nhất. Trên thực tế, cô gần như đã cưỡng đoạt anh, cười lên người anh như một cô nàng diễn viên khiêu dâm đang phát cuồng. Bây giờ thì anh đã nằm ở đó và biết rất rõ rằng cô đã yêu anh, yêu đến tuyệt vọng rồi.

Ngượng ngùng đã thay chỗ cho sự phong nhã trước đây của mình, Delaney lăn qua một bên và nhấc người ra khỏi anh. Không dám liếc nhìn mặt anh dù chỉ một lần, cô đứng lên và rút lui vào trong phòng tắm.

-----oOo-----

Sam nhìn chăm chăm lên trần nhà một lúc lâu, dường như lâu đến bất tận. Đầu óc anh trống rỗng. Anh chỉ hơi có ý thức lơ mơ về việc Delaney đứng lên và bước đi, nhưng anh đã quá choáng váng, quá ngây ngất bởi những gì đã xảy ra giữa bọn họ, khiến cái phần lý trí trong con người anh đã bị hạ đo ván.

Chậm chậm, từng chút một, anh đã trở về với trái đất. Đầu tiên, anh ghi nhận rằng sàn nhà rất lạnh và cứng dưới người mình. Anh đang nằm trên cái quần jeans bùng nhùng của mình, nó dồn lại một đống dưới lưng khiến anh vô cùng không thoải mái. Rồi anh nghe thấy âm thanh xe cộ ngoài đường, và nhận ra cánh cửa thông ra ban công hơi hé mở. Cuối cùng, sự nhận thức tàn bạo và đầy đủ đã trở về, anh nhắm nghiền mắt và buột miệng chửi thề.

Anh đã vừa có một trận làm tình ngoạn mục nhất trong đời mình với người bạn thân nhất. Anh đã chộp lấy ngực cô, Chúa ơi, rồi nhảy lên người cô như một chú chó động dục. Chuyện gì đã xảy ra với anh thế này? Anh đã là kẻ ngu ngốc đến thế nào khi làm chuyện có nguy cơ đánh mất một tình bạn đáng giá nhất trong đời mình chỉ vì một bộ phận cơ thể đã đứng lên đòi được quan tâm chú ý tới? Cái dương vật chết tiệt này quan trọng với anh đến thế sao? Tại sao anh không kiểm chế cơn bốc đồng của mình cơ chứ?

Một tiếng rên rỉ khe khẽ vang lên trong phòng. Sau một khắc, anh nhận ra nó phát ra từ mình. Đè chặt tay lên đôi mắt nhắm tịt của mình, Sam ước mong rằng áp lực này có thể khiến anh không còn tồn tại vài phút giây trong lúc này.

Nhận ra rằng mình không thể cứ nằm lì ở đây và giả vờ như không có việc gì xảy ra cả, Sam nghiêng người nằm lãn sang một bên và lôi chiếc quần jeans ở dưới ra. Anh đứng dậy mặc quần rồi đưa một tay cào đầu và thờ ơ hất ra.

Delaney. Anh phải nói gì đó với Delaney. Một điều gì đó tương tự như: “Anh xin lỗi, anh không biết chuyện gì đã xảy ra. Nếu mà anh có thể thu hồi lại được thì anh cũng sẵn lòng.”

Dương vật của anh ngo ngoạy khi anh đề cập tới lời hồi lỗi cuối cùng này. Sam lắc đầu chán nản với cái thói thiếu đạo đức của chính mình. Được rồi, có lẽ anh sẽ không thu hồi lại ngay cả khi có thể. Bởi nói cho cùng thì đó là một việc rất tuyệt vời. Mãnh liệt, nóng bỏng, hoang dại. Delaney

đã...

Đã quá muộn khi Sam nhận ra mình lại cương cứng lên lần nữa, phản trước chiếc quần jeans của anh đang cộm lên một cách hung hãn.

Anh nhìn chăm chăm xuống đũng quần. Có lẽ anh thật sự cũng không tốt đẹp gì hơn nó?

Thật đáng buồn là anh cũng không nghĩ mình tốt đẹp hơn. Tiếng nước chảy trong phòng tắm khiến anh chú ý đến. Delaney đang trong ấy. Anh có lẽ nên vào đây và nói chuyện với cô. Dũng cảm đối đầu với sự thật, ngay bây giờ. Trước khi cái chuyện chỉ xảy ra một lần duy nhất điên khùng này trở thành hồi chuông báo tử cho tình bạn của bọn họ.

Anh bước một bước về phía phòng tắm, rồi lại thêm một bước nữa. Và rồi anh tưởng tượng mình bước vào trong khi Delaney đang tắm, và khựng lại giữa đường. Chuyện này sẽ không bao giờ xảy ra như thế được. Chỉ bởi vì bọn họ vừa làm tình với nhau xong không có nghĩa là anh có quyền tự do ra vào trong khi cô đang tắm. Dương vật của anh lại vặn vẹo lần nữa khi anh nghĩ đến cơ thể rắn rỏi, gợi cảm của Delaney đang ướt đầm xà phòng, trơn trượt và trần truồng. Lại thêm một lý do chính đáng nữa để anh không thể tiến vào. Anh không có hứng thú với ý định nói chuyện phải quấy và nghiêm túc với vật cương cứng đang dựng lều trong quần anh thế này.

Và điều này có nghĩa là chỉ còn một sự lựa chọn duy nhất. Cảm thấy mình giống như một tên sờ khanh mà Delaney thường hay buộc tội, Sam len lén chuồn ra khỏi cửa.

Không tìm thấy thanh thân trong căn hộ rộng rãi và yên tĩnh của mình. Sam vẫn liên tục nhớ lại những giây phút trải qua cùng Delaney – ánh nhìn trong mắt cô khi cô từ từ hạ người xuống anh, cái cách cô ngửa đầu ra sau khi có anh ở trong cô là một cảm giác tuyệt nhất, thỏa mãn nhất thế giới. Hoặc cái cách cô hỏi anh rằng liệu anh có biết việc mình đang làm là gì không trong lúc anh không thể cưỡng lại ham muốn sờ vào ngực cô. Anh nhận ra cô đã run rẩy đầy say mê. Run rẩy vì ham muốn anh. Cũng giống như anh đã đau đầu muốn cô suốt cả đêm qua.

Những việc này chẳng dẫn anh đi đến đâu ngoài trừ một sự cương cứng đau đớn và sẵn sàng cho một lượt thứ hai không bao giờ có thể xảy ra kia. Tắm nước lạnh – một cách chữa trị cho những hoạt động không mong muốn ở phía dưới – cũng không giải quyết được gì ngoài việc làm anh run lẩy bẩy và ướt nhem với một kẻ cứng đầu, lì lợm và đàn hồi kia. Anh nhìn chằm chằm xuống phía dưới – thật may mắn khi tìm ra được một chất kích thích kháng cự được cả nước lạnh trong hình hài người bạn thân của mình. Thật là một loại thuốc hảo hạng và chết tiệt.

Khi đang lau người cho khô thì chuông điện thoại réo vang, anh tự động bước tới để trả lời. Có chút ngập ngừng trước khi nhắc điện thoại, tuy vậy, tay anh đã đưa ra chạm vào ống nghe. Nếu là Delaney thì sao? Anh sẽ nói gì với cô ấy? Tiếng điện thoại cứ reo mãi reo mãi trong khi cái phần tốt và xấu trong người anh đang tranh đấu với nhau. Sau đó, quyền quyết định đã trượt khỏi tay anh khi chiếc điện thoại bật chuyển sang chế độ trả lời tự động. Một khoảng im lặng khá lâu, rồi giọng Delaney cuối cùng cũng cất lên.

“Sam, anh là thằng hèn,” là tất cả những gì cô đã nói, rồi cô dập điện

thoại xuống.

Sam nhìn chăm chăm vào cái điện thoại giờ đã im lìm. Cô nói đúng. Anh là kẻ hèn hạ.

Đột nhiên cảm thấy tức giận với bản thân và cả thế giới, Sam tròng vào người chiếc quần sóc dài dùng để trượt ván, lôi chiếc áo thun và đôi giày đế mềm cũ sờn hiệu Van ra, và cầm theo tấm ván trượt khi anh hướng về phía cửa nhà.

Bãi trượt lòng máng nằm trong công viên Prahran chỉ cách nhà khoảng mười phút lái xe. Ngay khi vừa đến nơi, anh đã lao vào thực hiện một loạt các động tác chống tay, trượt tung người lên cao từ một bên máng thật dốc và chống một tay lên gờ máng trước khi xoay người và ván trên không trung 180 độ^[1], rồi trượt xuống và lại thực hiện động tác này ở phía bên kia lòng máng.

Phải mất vài phút như thế để mọi căng thẳng trong lòng anh tạm được thả lỏng. Dần dần, tốc độ cùng sự tập trung cao độ để giữ thăng bằng và lấy đà đã có tác dụng. Khi anh đã có thể dần cơn tức giận của mình xuống mức có thể kiềm chế được, anh thả lỏng người, để tấm ván trượt trôi về điểm thấp nhất trong cái lòng máng trượt hình chữ U này. Một đám trẻ con đứng xem hai bên reo hò tán thưởng khi anh lấy vạt áo lau khuôn mặt đầy mồ hôi của mình.

[1] Động tác hand plant của anh Sam là thế này đây ạ.

“Chẳng phải các em nên ở trong trường sao?” Anh hỏi bọn chúng với vẻ cáu kỉnh.

Một đứa trong đám, một tên quỉ nhỏ với chiếc mũ lưỡi trai quay ngược ra sau, giơ ngón tay giữa lên với anh. “Chẳng phải anh cũng nên ở chỗ làm hay sao?” Cậu ta hỏi một cách láu cá.

Sam mở miệng định quở trách bọn nhỏ, nhưng anh dừng lại khi nhận ra bọn trẻ con nói đúng. Anh nên ở nơi làm việc. Có lẽ bây giờ đã gần chín giờ sáng rồi, mặc dù anh đã bắt đầu gõ cửa nhà Delaney từ rất sớm. Anh cũng chẳng tốt đẹp gì hơn bọn trẻ con này, trốn học vì nghĩ có nhiều thứ hay ho hơn để làm. Anh đã ba mươi. Anh hẳn là có thể chịu đựng được vài sự cố nhỏ nhỏ trong cuộc đời mình mà không cần phải dùng tới phương thức của

một đứa trẻ mười ba tuổi như thế này.

Khi còn là trẻ con, một vài lần anh đã giải tỏa cơn tức giận hay sợ hãi trong khu công viên trượt máng như thế này... Và giờ anh lại ở đây, có thể coi như một người trưởng thành, có vẻ là người có trách nhiệm với mọi việc, nhưng lại quay về với kiểu an ủi cũ rích này.

Còn tệ hơn nữa là, anh rõ ràng ý thức được rằng mình đang hành động như một cậu con trai mới lớn. Nhưng điều đó cũng không thể ngăn cản anh tiếp tục ở lại trượt thêm một giờ hoặc hơn nữa. Cái ý nghĩ phải đi làm và đối mặt với Delaney... Anh không thể làm được.

Điều đó đã làm anh trở thành một tên hèn nhát, một kẻ vô lại, và có thể là một loạt những thứ rác rưởi khác nữa, anh biết rõ ràng là thế. Trèo lên chiếc cầu thang để đến đỉnh dốc cao nhất của bãi trượt, anh đặt tám ván xuống chuẩn bị cho cú rơi tiếp theo.

Vấn đề là, anh đã phá hủy mọi việc – tất cả mọi việc. Và giờ thì anh không biết làm thế nào để sửa chữa nó nữa.

-----oO-----

DELANEY lái xe vào chỗ đậu bên ngoài tòa soạn Mirk và cố gắng tìm cho mình một lý do – bất cứ lý do nào – để giải thích cho việc tại sao cô

không cần phải đi vào trong kia lúc này. Cái hình ảnh cô kéo chiếc áo thun của Sam và hôn anh cứ liên tục hiện ra trong đầu cô. Làm thế nào mà tất cả những kiếm chế bản thân cô đã học được trong mười sáu năm qua lại tan tác không còn manh giáp như thế? Phút trước cô còn là một Delaney Michaels xưa cũ như bình thường, cáu bẳn, một người yêu đơn phương bạn thân nhất của mình. Vậy mà phút sau cô đã thành một chiến thần Valkyrie^[2] gợi cảm, cười lên Sam như một nữ hoàng đấu ngựa Rodeo đang được tôn vinh trong công cuộc chinh phục của mình .

*[2] Valkyrie (tiếng Bắc Âu cổ: Valkyrja) là tên gọi của những tiểu nữ thần phục vụ vị thần tối cao Odin mà đứng đầu là Brynhildr. Trong nghệ thuật hiện đại, những Valkyrie được miêu tả là những người trinh nữ xinh đẹp với làn da trắng và mái tóc vàng óng. Khi ra chiến trường, họ mặc áo giáp đỏ, đội mũ vàng, cầm khiên giáo sáng loáng và cười trên những con ngựa thần lông trắng có cánh. Mỗi lần đi, từ những con ngựa ấy rơi ra những hạt nước gọi là sương mai, tỏa ra những ánh sáng cầu vồng gọi là cực quang hay Bắc quang (*Aurora Borealis*) vì thường xuất hiện trên bầu trời ở khu vực Bắc Âu. Đôi khi, họ còn được gọi là những "Thiếu nữ Thiên nga" (Swan-Maiden) do bộ áo giáp được làm từ lông thiên nga cho phép họ có thể tự do bay lượn.*

Khi xuống trần gian Midgard, các Valkyrie hóa thân thành những con thiên nga, tìm những ngọn suối đẹp để tắm.

Và sau đó cô còn làm mọi chuyện trở nên tệ hơn bằng cách ở lì trong phòng tắm đến nửa tiếng, cố gắng gom góp đủ dũng khí để ra đối mặt với Sam, để rồi phát hiện ra anh đã rời khỏi nơi đấy từ lâu. Cô vẫn rúm người lại mỗi khi nhớ đến mình đã gọi anh là đồ hèn nhát qua điện thoại như thế nào. Để tự bào chữa cho mình, cô có thể cho rằng lúc ấy mình đang rối bời, bởi vì cô đã đi tìm anh khắp nơi trong căn hộ của mình, từ trên xuống dưới, không thể tin được rằng anh đã đối xử với mình như thế. Rồi cái cảm giác nặng nề trong lòng cô nhanh chóng chuyển thành giận dữ, và điều tiếp theo mà cô biết, là cô đã cầm điện thoại lên và hét ra lửa vào tai nghe rồi.

Nhưng những suy nghĩ đầy lý trí đã quay về không lâu ngay sau đấy. Vậy là, Sam đã quay về căn hộ của mình để tỉnh táo trở lại. Việc đấy so với việc cô rúc vào nhà tắm và trốn tịt ở trong đấy cả nửa tiếng đồng hồ thì cái nào khó coi hơn? Anh đã lượn lờ bên ngoài mất bao lâu để chờ đợi cô bước ra nói chuyện với mình? Anh đã nghĩ ngợi gì khi cô chuồn khỏi anh và chạy trốn chết ra khỏi nơi ấy như thế?

Chương 8

Thật khó mà thừa nhận rằng mình đã xử sự rất tệ hại, nhưng cô cũng biết rõ mình không phải là hoàn toàn vô tội trong trường hợp này. Và đó còn là trước khi cô chấp nhận sự thật rằng chính mình là người đã đầu tiên ra mọi chuyện trước. Phải thừa nhận rằng anh đặt tay mình lên ngực cô trước và xoa nắn chúng bằng ngón tay cái của mình. Nhưng cô mới là kẻ đã hóa thân thành cọp cái và xé toang quần áo của anh. Lại còn chộp lấy cái vật cương cứng của anh như một cái cần điều khiển chơi điện tử mà không chịu rời tay. Thậm chí cô lại còn nhanh chóng đến đích trước cả anh. Tất cả cũng bởi sự tích tụ dồn nén của bao nhiêu năm tơ tưởng và mong đợi kia.

Vì vậy, thật sự đối với cô, trách anh hay tự trách mình cũng đều như nhau mà thôi.

Và giờ thì chỉ còn một việc nho nhỏ không đáng quan tâm là làm thế nào cô có thể đối mặt với anh đây. Bởi vì anh chắc hẳn phải biết rồi. Phản ứng của cô đã rõ ràng như thế, làm sao mà anh không biết cho được?

Miễn cưỡng bước ra khỏi xe, Delaney quyết định sẽ để bản thân mình thư giãn một chút. Có lẽ cô không cần phải đưa ra một giải pháp có đẳng cấp cho bất cứ những vấn đề quan trọng của mình ngay vào lúc này, khi mà cơ thể của cô vẫn còn ngân nga với những vuốt ve điêu luyện của Sam. Mà chỉ có một việc cấp bách sống còn cần phải xử lý ngay là cô và Sam sẽ phải nói chuyện về những gì họ đã làm, đưa mọi việc ra bàn bạc và đối mặt với hậu quả của nó. Ngay cả bây giờ, khi cô đang dần dần đẩy Sam ra khỏi cuộc sống của mình, cô vẫn chưa sẵn sàng để mất anh. Không phải bằng cách này. Cô không thể để vài phút huy hoàng của quan hệ xác thịt phá hủy đi một tình bạn đã trải qua bao nhiêu cơn sóng gió.

Với trái tim đập thon thót trong ngực vì lo lắng, Delaney đẩy cửa bước vào văn phòng và cố tỏ vẻ bình thản. Thôi thì mặc kệ mọi chuyện đi.

“Xin chào, Delaney, cô chơi xấu lắm nhé,” Debbie nói với vẻ ẩn ý khi Delaney dừng lại để lấy thư tín của mình.

Một luồng hơi nóng lan khắp người cô, ra cả ngực, cả vai, và lên tận

trên mặt. Debbie đã biết. Làm sao cô ta có thể biết được? Có phải Sam đã kể cho cô ta nghe? Tại sao anh lại làm thế?

“C-c-cái gì?” Delaney lắp bắp hỏi.

“Nhìn cô xem – Tôi đoán là Jake hẳn phải tuyệt vời như lời đồn thổi đấy,” Debbie nói, nháy nháy đôi lông mày với vẻ tục tằn.

Delaney chớp mắt ngơ ngác. Mấy người phụ nữ này đang nói chuyện quái quỷ gì thế? Jake? Jake nào?

Và rất nhanh, trí não cô đã hoạt động trở lại. Debbie đang nói về Jake, người đại diện phía bên in ấn. Người đàn ông cô đã hẹn hò ăn tối hôm qua. Người đàn ông với cái lưỡi không xương. *Đúng rồiiiiiiiiiiiii!!!!*

“Hôm qua thế nào? Cô có đi chỗ nào thú vị không?” Debbie háo hức thăm dò

“Ồ, có. Bữa tối thì cũng... được.” Delaney nói, trong nhất thời chưa biết làm cách nào để đánh lạc hướng cô nàng tọc mạch này. Nhưng có lẽ đây cũng không phải là việc tệ lắm nếu như những nhân viên trong văn phòng cho rằng cô đã làm chuyện gì đó mờ ám với Jake. Điều đó có thể ngăn bọn họ để ý đến cô và nhận ra cô đã làm tình một cách điên rồ với Sam ngay trong buổi sáng hôm nay.

Cô nở nụ cười gượng gạo, cô liếc mắt về phía văn phòng của Sam và thấy thư giãn hẳn khi nhận thấy nó trống không. Anh ấy chưa đến. Tốt lắm. Cô sẽ có một ít thời gian để bình tĩnh lại, trung cái bộ mặt giả tạo ra. Khi nào anh hỏi cô chuyện gì đã xảy ra, tại sao cô lại ném anh xuống sàn nhà và làm theo ý mình như thế, cô sẽ cần phải dùng đến tất cả những bình tĩnh đang cố gom góp của mình lúc này đây để thuyết phục anh rằng lý do cô nhào vào người anh là do hóc môn trong người mình. Hoặc là chiêm tinh. Hoặc là chính trị - có thể là bất cứ lý do gì có hiệu quả. Bất cứ điều gì, miễn nó không phải là vì cô yêu anh, và đã luôn yêu anh trong suốt cuộc đời của mình.

Sự nhẹ nhõm của cô trước việc anh vắng mặt tại văn phòng tồn tại được khoảng một giờ đồng hồ. Tiếp theo đây, cô bắt đầu cảm thấy hơi bất an. Có phải anh sẽ không đến? Phải chăng cô đã làm anh sợ hãi đến mức không dám đặt chân đến văn phòng mình nữa?

Chỉ đến trước giờ ăn trưa Sam mới lò dò vào văn phòng với một vết xước bên má trái và đầu gối thì trầy trụa, rướm máu. Delaney ngồi lặng trong văn phòng, tim cô đập cả triệu dặm một giờ khi cô nhìn theo Debbie đi vào nhà bếp để lấy hộp cứu thương. Hít vào một hơi, Delaney nhắc người ra khỏi ghế và ngăn người tiếp tân lại khi cô ta quay trở lại chỗ Sam.

“Để tôi làm cho.” Cô nói, cầm lấy hộp cứu thương trong tay Debbie. Cô đã phải lau chùi những vết cắt và trầy xước nhiều đến nỗi có thể được cấp bằng y khoa rồi. Đó cũng là một lý do tốt để xóa bỏ ngại ngùng trước khi bọn họ thảo luận về những gì đã xảy ra.

Ra dấu cho Sam đi vào văn phòng của mình, Delaney bước theo và chờ đợi trong khi anh dựa người vào bàn. Cả hai người bọn họ đều cẩn thận tránh không chạm mắt, nhìn lung tung bất cứ chỗ nào ngoài mắt nhau.

“Chuyện gì xảy ra thế này?” Delaney hỏi khi cô quỳ xuống xem xét vết thương nơi đầu gối của anh. Trông nó tệ hơn cô tưởng nhiều.

“Bị ngã xuống trong lúc trượt ván bằng cạnh.^[1]” Sam nhún vai

Delaney biết điều này có nghĩa là Sam đã cố thử trượt tấm ván của mình trên tay vịn cầu thang. Hành động đấy rất nguy hiểm, nhưng sẽ là một màn trình diễn khá đẹp mắt nếu thực hiện được. Đáng tiếc là phần lớn thời gian nó đều kết thúc trong cảnh người ngã, ngựa đổ mà thôi.

[1] Ghi chú: động tác trượt ván bằng cạnh đây ạ.

“Hừm,” cô hắng giọng, đổ một ít dung dịch sát khuẩn vào tấm băng tiệt trùng.

“Đó có nghĩa là gì vậy?” Sam hỏi.

“Chẳng có gì. Ngoại trừ việc anh có thể tự giết mình.” Cô nói, ấn miếng băng dính thuốc vào vết thương của anh.

“Đau quá!” Sam rú lên, giật chân ra.

“Đừng có như trẻ con thế. Em phải rửa sạch vết thương để kiểm tra xem có đất cát dính vào đây hay không chứ.” Delaney nói lên sự thật hiển nhiên.

Mặc kệ mọi việc đã xảy ra giữa bọn họ, cảm giác được chạm vào bắp chân anh và đặt bàn chân anh lên đùi cô đang quỳ dưới đất thật dễ chịu. Da anh thật ấm và các bó cơ thật săn chắc. Cô đã tự hỏi cảm giác ngủ cùng với Sam sẽ như thế nào trong suốt bao năm qua. Cô đã tưởng tượng tay anh vuốt ve khắp người mình, cố gắng dự đoán về chiều dài và độ to dày của anh khi cương cứng. Cả cảm giác khi nó nằm trong người cô sẽ thế nào nữa. Nhưng không có bất cứ điều gì giúp cô đối diện với sự thật cả. Anh đã thật... hoàn hảo. Anh là tất cả những gì cô đã tưởng tượng ra và còn hơn thế nữa.

Delaney đã nhận ra một cách muộn màng rằng mình đang thờ hờn hên. Nuốt một ngụm rõ to, cô tập trung vào việc thấm máu trên đầu gối của Sam. Cô đang chơi trò y tá, lạy Chúa – làm sao mà ai đó có thể lên cơn hứng tình với một cái đầu gối dính máu và đầy bụi đất ụp ngay mặt thế này nhỉ?

Tinh táo lại đi, Delaney, cô tự nhủ với chính mình. Cô cần phải làm cái việc giảm thiểu tai hại, chứ không phải đi tiết lộ thêm những bí mật đáng thương trong cái đầu óc được giấu kín của mình như thế này đâu.

Cầm lấy cái nhíp trong bộ dụng cụ y tế, cô bắt đầu gắp bỏ những hạt cát và đất bả từ vết thương của anh.

“Cám ơn em làm việc này cho anh,” Sam nói khi thấy sự im lặng không thoải mái đã kéo dài quá lâu.

“Vẫn là một phần giao dịch từ xưa đến nay đúng không?” Delaney nói.
“Anh cứ chơi cho sướng thân, còn em thu dọn tàn cuộc.”

Sự căng thẳng trong phòng lại càng nặng nề hơn. Tại sao cô lại nói thế chứ? Nghe đầy ẩn ý! Và tại sao lại dùng từ *chơi*^[2], trong tất cả những từ đồng nghĩa có sẵn khác trong ngôn ngữ tiếng Anh này?

[2] Nguyên văn là từ “bang”, nghĩa là đập, dập, sập mạnh, nhưng cũng có nghĩa bóng là làm tình. Ý chị Delaney là anh cứ va đập người mình thoải mái, vì có chị xử lý vết thương cho rồi, nhưng sợ anh hiểu lầm, mình dùng từ chơi để nó cũng mang hai nghĩa như nguyên gốc.

Cô che giấu sự bất an của mình bằng cách đổ thêm dung dịch sát khuẩn vào tấm gạc.

“Sẽ lại đau nữa đấy,” cô nói.

Sam xuýt xoa khi cô lau sạch vết bẩn cuối cùng trên vết thương.

“Tại sao mấy thứ này lúc nào cũng đau như thế? Bọn họ không nghĩ ra được cái gì vừa làm sạch *lại* không đau à?” Anh phàn nàn.

“Em có cần phải lấy cho anh cây kẹo mút không?” Delaney hỏi, và Sam bật cười.

Trong một giây, ánh mắt họ chạm vào nhau và dừng lại.

Đến rồi đây, Delaney nghĩ, hít vào một hơi thật sâu. Cô chống tay lên đùi và đứng dậy. Vì một lý do nào đấy, cô muốn đứng thẳng khi bọn họ nói đến việc này. Có lẽ để phòng trường hợp cô cần phải chạy biến ra khỏi cửa.

“Ồ,” Sam nói, cũng đứng lên theo cô. Rồi anh liếc xuống đầu gối, nhún nhún mấy cái. “Cảm giác đỡ hơn rồi, cảm ơn em.”

Anh đưa tay về phía cô, hơi ngập ngừng trong một giây, nhưng vẫn tiếp tục hoàn thành động tác, vỗ lên vai cô thay lời cảm ơn với vẻ lúng túng và thân thiện như bậc cha chú vậy. Rồi anh đi vòng qua bàn, ngồi phịch xuống ghế và bật máy tính lên.

Delaney đứng ngây người ra một lúc, không hiểu được chuyện này là thế nào. Trong một giây, bọn họ gần như bắt đầu nói chuyện về việc đã xảy ra sáng nay trong căn hộ của cô. Giây tiếp theo, Sam hành xử như thể chỉ là giao tiếp trong công việc bình thường mà thôi.

Có lẽ, đối với anh ấy, điều đó đúng là như thế.

Bỗng nhiên cô cảm thấy như mình vừa thoát ra khỏi cơ thể và đang quan sát tình thế của hai người bọn họ. Sam đang nhìn chăm chú vào màn hình vi tính, còn cô thì ngơ ngác, đứng trước bàn làm việc của anh.

Chúng ta sẽ không bao giờ nói đến việc này nữa. Delaney bỗng nhiên hiểu rõ. Anh ấy chỉ muốn vờ đi như chưa từng có chuyện gì xảy ra cả.

Hành động như cái máy đang đờ ở chế độ tự động, cô thu gom đồng rác theo thói quen y tá Florence Nightingale^[3] thường ngày của mình rồi đi ra khỏi văn phòng của anh. Vứt đồng gạc vào thùng rác, trả hộp cứu thương lại chỗ cũ dưới bồn rửa trong phòng bếp, cô cứng đờ như xác ướp quay trở về văn phòng của mình.

[3] Florence Nightingale (12.05.1820 - [13.8.1910](#)), còn được tưởng nhớ là Người phụ nữ với cây đèn, là người sáng lập ra ngành y tá hiện đại và là một nhà thống kê y tế.

Cô không thể tin được bọn họ đã không hề đề cập chút gì đến chuyện này. Bọn họ là bạn bè với nhau đã mười sáu năm, vừa làm tình với nhau một cách hoang dại, dữ dội như cầm thú trên sàn nhà của cô. Nhưng rõ ràng là việc đó không đáng để được nhắc tới, thậm chí không hề có một lời tiễn biệt, hoặc khóa sổ nó lại, hoặc thanh minh cho nó bằng lời giải thích nào đó.

Thả người xuống ghế, cô nhìn chăm chăm tập giấy ghi chép trống trơn trên mặt bàn của mình.

Trong một thoáng hoa mắt chóng mặt, cô đã tự hỏi phải chăng mọi chuyện chỉ là một sản phẩm của trí tưởng tượng trong cái đầu óc điên rồ của mình. Có lẽ bởi sự căng thẳng và lo lắng về cuộc đời sắp sửa tách khỏi Sam mà cô đã dựng lên một ảo tưởng thật đến từng chi tiết rằng cô đã làm tình với anh, trong khi thực tế, Sam chỉ đơn giản là thức dậy, ăn sáng và sau đó đi chơi trượt ván.

Đúng là thế rồi.

Cơ thể của cô vẫn còn râm ran vì sự đụng chạm của anh. Nếu cô bắt chéo chân lại và siết chặt đùi với nhau, cô gần như còn có thể cảm nhận được anh ở trong cô. Điều đó thực sự đã xảy ra. Thật chết tiệt vì nó lại là lần làm tình tuyệt vời nhất trong đời của cô.

Nhưng trong thế giới của Sam, đó là chuyện không đáng để nhắc tới.

-----oOo-----

Trong văn phòng của mình, Sam đã ngừng giả vờ nhìn vào màn hình máy tính và đưa tay ôm đầu. Anh hẳn là phải nên nói điều gì đó. Những câu chữ đã chực chờ sẵn ở đầu lưỡi. *Anh xin lỗi*, kèm theo những câu nói nhún

nhường, hòa giải. Nhưng anh đã không thể ép mình thốt ra được một câu. Dù vậy, anh cũng đã tạo ra nhất nhiều cơ hội cho cô chen vào. Bởi dù sao chuyện đấy cũng do cả hai người tạo ra mà. Delaney cũng có thể nhắc đến chuyện đó. Nhưng cô đã không làm thế. Có phải như thế nghĩa là cô cũng không muốn nhắc đến nó, đúng không? Bởi vì Delaney thường khá thẳng thắn với mọi việc. Cô luôn luôn nói cho anh biết mình đang suy nghĩ những gì. Chắc chắn là cô sẽ nói gì đấy nếu bản thân cảm thấy lo lắng.

Sam rúm người lại với sự hèn nhát vừa ngoan cố vừa ngu ngốc của mình. Anh lừa ai chứ? Không bao giờ Delaney bỏ qua những chuyện đã xảy ra giữa hai người. Bọn họ đã làm tình với nhau. Một trận làm tình tuyệt vời, đầy khoái lạc và cả nỗi kinh hoàng. Đấy không phải là việc bọn họ có thể giấu đi dưới tấm thảm được. Trái đất thật sự là đã bị nghiêng khỏi trục của nó rồi.

Nhưng cô đã bước ra khỏi văn phòng của anh mà không thêm nói một lời. Vậy điều đó nghĩa là gì nhỉ? Kết luận cuối cùng mà anh có thể rút ra được là cô không muốn nói đến nó nữa. Hoặc là cô đang chờ đợi, chờ anh khởi xướng trước. Nhưng Delaney không phải là người nhút nhát – cô ấy luôn phát biểu những gì cô ấy nghĩ. Và điều này lại làm anh trở về điểm xuất phát ban đầu – cô đã không muốn nhắc đến chuyện đó. Và điều đó có nghĩa là anh đã được tha mạng.

Anh hẳn là phải nên cảm thấy xấu hổ bởi cái cảm giác nhẹ nhõm đang dâng lên trong lòng khi nhận ra sự thật này. Sau hàng năm trời xem một loạt những buổi truyền hình của *Oprah* hay *Donahue* hay *Sally Jessie Raphael*, anh biết bản thân mình được xem như người đàn ông có thể tâm sự, có thể biểu lộ cảm xúc, cả khóc nữa. Khá nhạy cảm và luôn thấu hiểu. Đấy là những việc mà một người đàn ông hiện đại, đã được cải tạo, nên làm. Nhưng nói trắng ra, anh thà vật lộn với một con cá sấu nặng hai trăm pound còn hơn là cố gắng giải thích cái việc phức tạp và rắc rối đã lớn vồn trong đầu từ lúc

anh vươn tay chạm vào ngực Delaney. Anh còn không thể hiểu nổi chính bản thân mình – làm thế nào mà anh có thể mong đợi cô hiểu được?

Cách giải quyết tốt nhất chính là cách bọn họ đang thực hiện – lờ tịt nó đi, và nó sẽ tự khắc trôi qua. Chắc chắn rồi, có thể là hơi gương gạo trong vài ngày tới, nhưng suy cho cùng, đó chỉ là một lần ngẫu hứng, một phút lầm lạc mà thôi. Rồi trí nhớ cũng sẽ sớm phai mờ và có lẽ sẽ trở thành một trong những thứ anh bắt đầu cho rằng có khi do mình tưởng tượng ra mà thôi.

Hình ảnh khuôn mặt đầy nhục cảm của Delaney lướt qua trong tâm trí anh. Tay anh co lại như thể chúng đang nhớ đến hình dáng đôi mông đẹp hoàn hảo của cô, đường cong mượt mà của bộ ngực cao ngạo nghệ của cô.

Anh đúng là một tên ngu ngốc dối trá. Một tên ngu ngốc đến hết thuốc chữa, khủng khiếp, dối trá. Nhưng đấy là tất cả những gì còn lại của anh, và anh đành phải bầu vùi vào nó thôi.

Chương 9

Buổi tối hôm ấy, Sam chỉ vừa về đến nhà được mấy phút thì có tiếng gõ cửa vang lên. Tim anh đập mạnh. Delaney. Chắc chắn là Delaney rồi.

Anh mở cửa và nhìn thấy mẹ mình đứng ngay trước mặt. Khi nhìn mái tóc vàng óng ả được chải kỹ lưỡng cùng với khuôn mặt căng thẳng và cam chịu cố hữu, anh có thể xác định rằng vũ trụ đã thực sự không đứng về phía anh. Nếu có ai đó khiến anh không còn đủ sức lực cũng như nhẫn nại để gặp

gỡ lúc này, đó chính là mẹ của mình. Ngay cả việc đối mặt để nhận sự phê phán của Delaney cũng còn dễ chịu hơn.

“Sam. Con khỏe không? Mẹ đang ở gần quanh đây, và mẹ nghĩ mình nên ghé qua thăm con bởi cũng khá lâu rồi, từ khi con gọi cho mẹ lần trước.” Bà nói. Ánh mắt trách móc, một sự chăm chú với kiểu thánh mẫu tẻ ngắt.

“Nancy. Vào đi.” Anh nói.

Cha mẹ đối với anh đã là Jim và Nancy từ khi anh khoảng mười tuổi. Cũng từ đó, anh đã từ bỏ hy vọng họ sẽ xử sự giống như cha mẹ của những người bạn đồng lứa với mình. Khi đã lớn, anh không có mối quan hệ gần gũi với cả hai người họ, nhưng điều này cũng phù hợp với anh thôi. Cha và mẹ anh đã mất quá nhiều thời gian hoặc là bỏ bê anh, hoặc là sử dụng anh như là một vũ khí để chống lại lẫn nhau, khiến anh không còn sự thương cảm với họ nữa. Nhưng họ là cha mẹ anh, là máu mủ ruột rà. Điều đó không cần phải nhắc tới. Nếu họ cần bất cứ điều gì, anh sẽ sẵn sàng giúp đỡ. Nhưng anh không cần những lời khuyên bảo của họ, cũng như sẽ không nghĩ đến họ trong những lúc nguy nan. Họ không phải bạn của anh. Thật sự thì họ cũng chẳng là gì cả, - chỉ là hai người đã sống cùng anh khi anh còn bé.

“Mẹ thấy con đã mua ít đồ nội thất mới.” Mẹ anh nói, nhìn vào mấy cái ghế sofa.

“Không. Vẫn như cũ khi lần trước mẹ tới thôi.” Sam nói, không chút biểu cảm. Lần trước là hơn một năm trước, khi đó Delaney đã giúp anh nấu bữa tối mừng sinh nhật của mẹ anh.

“Có gì đấy nhìn khác lắm.” Mẹ anh nói, hơi cau mày.

Sam nhún vai, bỗng nhiên cảm thấy mình không còn kiên nhẫn để chờ những trò vờ vịt này kết thúc. Mẹ của anh không phải bỗng dưng “*ghé qua*” để thăm xem anh sống thế nào. Bọn họ không có kiểu quan hệ ghé qua thăm nhau như thế. Mẹ anh đã định trước rồi.

“Có chuyện gì không?” Anh hỏi, khoanh tay lại trước ngực.

“Tại sao phải cần có chuyện gì thì mẹ mới có thể đến thăm con được?”

Sam cố nén tiếng thở dài. Hiển nhiên là bọn họ sẽ nói chuyện này một cách vòng vèo rồi. “Mẹ muốn uống thứ gì không? Con có rượu trong tủ lạnh đấy.”

“Một cốc vang trắng nghe có vẻ tuyệt đấy nếu như con có sẵn,” Nancy nói. Bà bỏ cái túi xách ra và để nó lên kệ bếp. Sam đành chấp nhận việc bản thân phải chịu đựng vài tiếng đồng hồ bị tra tấn tinh thần khi anh lê bước đến mở cánh cửa tủ lạnh.

“Ờ tạp chí đạo này thế nào rồi?” Mẹ anh hỏi.

Sam nghiến chặt răng. Anh không biết mẹ anh làm thế nào, nhưng bất cứ khi nào bà ấy nói đến *X-Pro*, mẹ anh đều có thể ám chỉ rằng nó đang trên bờ vực phá sản.

“Tạp chí vẫn hoạt động tốt.” Anh trả lời. Chính anh đã từ bỏ cái việc chứng tỏ bản thân với mẹ mình từ lâu lắm rồi.

Bà khịt mũi. Anh không biết nên hiểu hành động này của mẹ mình như thế nào, nhưng cứ mặc kệ thôi.

“Còn mẹ thì sao? Vườn tược thế nào?” Anh hỏi. Nancy đã nghỉ hưu khỏi công việc thư ký cũng vài năm rồi. Niềm đam mê trong cuộc đời bà là chăm sóc vườn tược.

“Ồ, vẫn tốt, mẹ nghĩ vậy. Hàng rào đằng sau thì gần như là sắp sụp đến nơi rồi. Hàng xóm thì quá keo kiệt với việc sửa chữa lại nó.” Bà uống một ngụm nhỏ từ ly rượu của mình.

“Nếu mẹ cần giúp đỡ, con sẵn sàng đến và thử sửa nó lại xem sao. Hoặc nếu mẹ cần có ai đó đến sửa...?” Anh đề nghị.

Khóe môi mẹ anh hơi mím chặt. Anh đã chạm đến nỗi đau của bà.

“Mẹ không cần tiền của con, Sam. Mẹ không phải là trách nhiệm của con. Con cũng đã đủ mệt rồi, để có thể trang trải cho cách sống này của mình.” Bà nhìn quanh căn hộ với vẻ không hài lòng. “Chúng ta đều biết, bất cứ khó khăn nào về tài chính của mẹ đều chỉ có thể quy tội về cho một người mà thôi.”

Sam nhìn chăm chăm xuống nền nhà trong một lát. Anh không cần phải là ứng cử viên của hội Mensa^[1] mới có thể đoán được chuyện này sẽ đi đến đâu. Nguyên nhân tranh chấp kỳ này của cha mẹ anh là một gói cổ phiếu cha anh đã được nhận trong đợt phân chia tài sản sau khi ly hôn gần mười lăm năm trước đây. Bọn họ đã đánh giá là nó không có giá trị gì vào thời điểm đấy, và với sự hiểu biết của Sam, chẳng có gì thay đổi trong những năm qua. Chỉ là trong đầu mẹ anh, những cổ phiếu ấy bỗng trở thành mỏ tài sản sốt dẻo.

[1] Mensa, câu lạc bộ dành cho những người có chỉ số thông minh (IQ) cao nhất thế giới. Mensa được 2 luật sư người Anh thành lập năm 1946 với mục tiêu tạo ra một tổ chức cho những người có IQ nằm trong "top" 2% dân số. Ngày nay, Mensa có hơn 100.000 thành viên thuộc 100 quốc gia trên khắp thế giới.

“Luật sư của mẹ đã soạn thảo ra một số giấy tờ,” Nancy nói, lục lạo trong túi xách cho đến khi lôi ra một cái phong bì nhìn khá trịnh trọng.

“Loại giấy tờ gì?” Anh hỏi một cách cảnh giác.

“Mẹ cần phán quyết của tòa án để bắt cha con đưa ra hồ sơ tài chính.”
Mẹ anh nói. “Cái này chỉ nói rằng ông ta đã nói với con về việc được chia cổ
tức từ những cổ phiếu kia thôi.”

“Mẹ muốn con ký vào bản tuyên thệ để mẹ có thể đưa cha con ra tòa
à?” Sam thẳng thừng hỏi.

Anh cảm thấy sức nặng quen thuộc của sự tức giận và bất lực đang đè
lên người mình. Cho dù làm bất cứ điều gì, anh cũng không bao giờ có thể
ngăn chặn được xu hướng ghét bỏ lẫn nhau của cha mẹ mình.

Khi còn là một đứa trẻ, anh đã cố gắng đủ cách, từ việc giữ cho phòng
ốc siêu gọn gàng, cho đến đạt điểm tối đa trong lớp, cho đến việc không
thèm có mặt ở đây nữa. Không có gì có thể ngăn cản họ khỏi làm tổn thương
lẫn nhau. Ký ức hai người chửi rủa nhau điên cuồng vẫn làm cho bụng anh
thắt lại. Đã là chuyện của nhiều năm trước đây. Và bây giờ, họ vẫn kiên trì
bắn phá lẫn nhau thông qua anh.

“Nancy, con đã nói với mẹ cả triệu lần rồi. Con sẽ không dính líu đến
chuyện giữa hai người nữa.” Anh cố gắng nói hết sức bình tĩnh.

Mẹ anh phồng đôi má mình ra, là dấu hiệu của cơn tức giận. “Jim đã
ăn cắp của mẹ, Sam. Ông ta đã tuyên bố những trái phiếu ấy vô giá trị lúc li

hôn, nhưng mẹ biết ông ta vẫn đang nhận cổ tức. Số tiền ấy một nửa là của mẹ cơ mà. Mẹ xứng đáng được nhận nó chứ, sau bao nhiêu năm mẹ đã phải chịu đựng rồi.”

“Chúng ta đang nói đến vài đồng lẻ thôi. Lạy Chúa, túi xách của mẹ còn đáng giá hơn nữa đấy.” Anh nói, cố gắng dùng lý lẽ để thuyết phục.

Anh hẳn là nên biết rõ hơn.

“Đây là nguyên tắc, và nếu con không hiểu được điều đó, con cũng giống y như cha con thôi.” Mẹ anh giận dữ nói.

Những câu chữ tắc nghẹn lại trong họng anh. Anh muốn nói mẹ mình hãy im lặng, hãy rời khỏi đây, đừng bao giờ đến tìm anh nữa nếu bà ấy chỉ mang đến bất hạnh và tức giận đến cho anh. Nhưng anh đã nghe cha mẹ mình hét vào mặt nhau nhiều đến nỗi có thể tự kiềm chế được tâm trạng của mình. Đây không phải là cách anh dùng khi giải quyết những rắc rối hay lựa chọn lối sống của mình

Thay vào đấy, anh nói một cách kiên quyết. “Mẹ cần phải nói chuyện với Jim về việc này, không phải với con.”

“Mẹ không để cho anh phải tay chuyện này như cha của anh đâu.” Mẹ anh rít lên the thé.

Sam cầm lấy chai bia của mình, tay anh siết chặt quanh vỏ thủy tinh mát lạnh. Anh sẽ không nhân nhượng với mẹ mình. Ngay cả khi điều đó có thể giết anh đi chẳng nữa, anh cũng sẽ không.

Nhưng đêm nay sẽ là một đêm rất dài.

-----oOo-----

Khi Delaney nghe một giọng phụ nữ văng vẳng vọng xuống từ căn hộ của Sam, miệng cô đắng nghét như mật. Anh đã có một người phụ nữ trên đây. Chỉ vài tiếng sau khi khiến cô điên dại vì ham muốn, anh lại đã ăn và uống với một phụ nữ ngu ngốc, tự hủy hoại bản thân nào đó.

Cô nhìn chăm chăm xuống đám rau củ mình đang cắt để làm món xào. Cô đã thừa biết là sẽ như thế, có phải không? Nếu như vì một phép thần kỳ nào đó mà Sam bỗng dưng thấy cô quyến rũ và đưa cô lên giường, cô cũng đã biết rằng mình không thể đấu lại được với sự kiên định về việc giữ tình trạng độc thân của anh. Hoàn toàn không có bất cứ lý do gì dưới ánh mặt trời này để cô có thể hy vọng anh đối xử với mình khác biệt hơn so với những cô gái dễ dãi kia. Không có bất cứ lý do nào cả.

Đi tới dàn máy nghe nhạc, cô định vặn cho tiếng mở lớn hơn, kiên quyết tâng lờ đi đám chua đang dội lên trong bụng mình. *Chẳng qua chỉ là bữa tráng miệng trong phút yếu lòng của mình mà thôi*, cô tự nhủ.

Tuy nhiên, trước khi cô chạm tay vào nút vặn âm thanh, cô nhận ra tiếng thét lạnh lạnh, chói tai của mẹ anh đang trong tình trạng kích động. Cô nhìn lên trần nhà, lắng nghe giọng lên bổng xuống trầm của Nancy Kirk khi bà ta đang diễn thuyết với đứa con trai của mình. Cuối cùng thì hóa ra anh cũng không có người đàn bà nào khác ở trên đây. Tâm tình nặng trĩu của cô đã nhẹ nhàng hẳn. Vậy là, anh cũng không đến nỗi đều giả lắm. Cô cảm thấy mình thư thái hẳn ra một cách bất bình thường, và tự lắc đầu bởi sự ngu ngốc của mình. Chẳng có nghĩa lý gì cả. Nếu không phải là đêm nay thì sẽ là đêm mai, hoặc đêm hôm sau nữa, sẽ có một cô gái tóc vàng kiêu ngạo hoặc một cô tóc nâu nào đó làm âm giường cho anh. Đó là điều không thể tránh khỏi.

Trên lầu, giọng nói rít lên đầy cay đắng của Nancy cứ càng lúc càng trở nên âm ỉ. Delaney liếc về phía trần nhà một lần nữa. Nó làm cô nhớ lại những tiếng la hét mỗi khi cha mẹ anh cãi nhau lúc mình còn bé. Mỗi buổi tối, đều đặn đúng y như giờ đồng hồ, sự bất hạnh của nhà Kirk lại len lỏi qua hàng rào thông qua những cơn gào thét và tiếng đồ đạc rơi đổ khi bọn họ trút cơn giận dữ cùng nỗi bất hạnh của mình. Cha mẹ cô đã tạo được một thói quen vặn lớn nhạc để át tiếng cãi cọ ấy đi, đặc biệt là mỗi lần Sam đang chơi ở bên nhà cô.

Ngay cả ký ức như thế cũng làm cô phát bệnh. Cô chỉ có thể tưởng tượng làm thế nào mà Sam có thể chống đỡ nỗi sự tấn công của mẹ anh vào lúc này. Cô đã nhìn thấy anh những lúc ở bên cha mẹ mình đủ nhiều để biết được chính xác anh sẽ ra sao. Cho dù quyết tâm lôi cậu con trai vào nỗi bất hạnh của mình của Jim và Nancy đủ để thử thách sự kiên nhẫn của thánh thần, nhưng Sam không bao giờ cao giọng hoặc đưa ra một luật lệ nào cả.

Trong những khía cạnh khác của cuộc đời mình, anh khá là quyết

đoán, thậm chí là khá hung hăng nữa. Nhưng nếu liên quan đến cha mẹ, anh từ chối không muốn là một phần trong hành động của gia đình mình. Và nếu như điều đó chỉ đơn giản là chịu đựng những cơn công kích mà không hề rầy lấy một lời, thì anh sẽ làm theo. Cô đã thấy anh làm thế vài lần rồi, và bằng cách này hay cách khác cô thường khuyên anh có *rắm thì nên thả (có buồn bực gì thì nên xả ra)*, cho bọn họ một trận thích đáng nếu lần sau còn đến tìm anh gây rắc rối. Nhưng Sam không làm thế. Hoặc không thể làm thế. Những bài học từ thời ấu thơ đã hằn sâu trong tâm lý của anh rồi.

Cô không hề có chút khó khăn nào khi tưởng tượng ra vẻ im lìm, xa cách trên khuôn mặt của Sam vào lúc này. Cô đã nhìn thấy quá nhiều lần từ thuở thiếu thời. Anh ở đây, nhưng cũng không ở đây, cảm xúc khép kín khi anh tự khóa mình ở bên trong.

Cô đã hành động trước cả khi còn phân vân mình nên làm gì. Cô đang tức giận với Sam, đúng vậy. Mơ hồ, đau khổ, hoang mang. Nhưng cô sẽ không để cho người đàn bà đang tru tréo như linh cầu kia ăn thịt anh. Cô sẽ bảo vệ anh.

Nhanh chóng đi vào phòng vệ sinh, Delaney quẹt chút mascara và bôi chút son. Khi đã hài lòng rằng trông mình khá là chuyên nghiệp, cô cầm lấy chiếc áo khoác jeans, bóp, chìa khóa nhà và đi về phía cửa.

Sam mở cửa ra ngay khi cô vừa gõ tiếng thứ hai, và tim cô bóp nghẹn lại trong ngực khi nhìn thấy vẻ đông cứng lạnh lùng trong đôi mắt của anh.

“Xin chào,” cô nói bằng một giọng tươi tỉnh. “Anh đã sẵn sàng đi

chưa?”

Sam nhìn cô với vẻ bất ngờ, và Delaney mở to mắt đầy ngụ ý với anh.

Diễn theo đi, đồ ngốc. Cô nháy mắt ra dấu với anh.

“Laney.” Anh nói, một câu duy nhất, gượng gạo và không âm điệu.

“Anh đã quên rồi à, phải không?” Cô nói và lắc đầu. Đi lướt qua anh, cô giả vờ ngạc nhiên khi nhìn thấy Nancy Kirk đang đứng dựa vào quầy bếp, tay nắm chặt một cốc rượu.

“Ồ, bác Kirk. Cháu không nhận ra là bác đang ở đây ạ.” Đi nhanh về hướng ấy, cô đặt một nụ hôn xã giao lên đôi má người phụ nữ lớn tuổi, cho dù cô thực sự muốn kéo tai bà ta và yêu cầu giải thích vì sao bà ta cứ khăng khăng bắt cậu con trai phải chịu đựng sự khổ sở của cuộc đời mình chứ.

“Bác chỉ ghé qua thăm Sam thôi.” Nancy nói.

Delaney ngạc nhiên với cái cách bà ta có thể khéo léo lồng sự than vãn vào trong một câu nói vô thưởng vô phạt như thế.

“Ồ vâng, nhưng cháu e rằng cháu phải bắt cóc anh ấy khỏi bác mắt rồi.” Delaney nói. Cô quay về phía Sam. “Chúng ta cần phải đi buổi giới thiệu loại ván trượt ba ngạnh tối nay, anh nhớ không?”

Sam đã có quá đủ thời gian cần thiết để có thể biểu lộ ra vẻ mặt thích hợp.

“Ôi trời, anh xin lỗi. Anh quên bég mắt. Cho anh năm phút thay áo nhé.” Anh nói, nhìn như thể chuẩn bị vội vàng chạy đi, nhưng rồi lại ngập ngừng và quay lại nhìn mẹ mình.

“Xin lỗi, Nancy,” giọng anh chả có chút áy náy nào, nhưng Delaney không nghi ngờ gì về việc anh là kẻ nói dối vô cùng tệ hại.

Nancy Kirk đẩy cốc rượu đang uống vơi một nửa sang một bên và cầm lấy túi xách của mình.

“Mẹ đã không nhận ra là mình đã quấy rầy con. Hẳn là mẹ nên gọi điện thoại đến trước để báo con biết, bởi con bận đến thể cơ mà.” Bà nói.

Delaney nghiêng răng kèn kẹt. Liệu bà ta có thể bớt gây sự^[2] được hay không?

[2] Ghi chú: nguyên văn là Passive-aggressive là việc bày tỏ sự khó chịu, bực bội một cách gián tiếp thay vì nói thẳng thắn.

Cô chuyển hướng cơn giận của mình bằng cách nhìn vào mặt đồng hồ và gõ lạch cạch vào nó.

“Anh nên khẩn trương lên đi Sam. Xin lỗi bác Kirk nhé.” Cô nói. Cô cũng có thể đoán được giọng mình chắc cũng không chân thành hơn Sam bao nhiêu, nhưng cô không quan tâm.

“Mẹ để mấy giấy tờ ở đây cho con nhé, Sam.” Nancy nói, để một cái phong bì trên mặt bàn.

Delaney nhìn thấy quai hàm Sam nghiến lại. “Chúng sẽ đi thẳng vào thùng rác luôn, tùy mẹ thôi.” Anh nói.

Nancy nhìn như thể bà ta sắp sửa tuôn ra một tràng diễn thuyết nữa, nhưng mắt lại liếc nhanh về phía Delaney và bà ngậm miệng lại.

Tuyệt. Delaney nghĩ. Nancy chưa bao giờ muốn có khán thính giả cả, cho dù thực tế là cả làng trên xóm dưới đều có thể nghe thấy tiếng bà ta và Jim cãi nhau cả ngày lẫn đêm. Nhưng đối với bà ta, miễn là rèm cửa được

kéo xuống thì có thể coi đó như là chôn riêng tư được rồi.

Khóe miệng mím lại, Nancy bỏ cái phong bì dày cộp vào lại túi xách của mình. Chỉ trong một loáng, bà ấy đã hôn tạm biệt Sam, và cánh cửa đã đóng lại sau lưng bà.

Sam thở hắt ra ngay lập tức và đưa tay ôm đầu mình.

“Lạy Chúa. Cảm ơn em, Laney. Anh đã thực sự lo rằng mình sẽ mất bình tĩnh nếu bà ấy lôi cái phong bì đấy ra.” Anh nói.

Delaney muốn được xoa dịu đi những nếp nhăn trên khuôn mặt anh đến nhức nhối, muốn được ôm anh cho đến khi nào nét cô đơn lạc lõng trong mắt anh dần tan. Nhưng rồi cô lại nói. “Có lẽ em nên chờ thêm một chốc nữa. Bà ấy cần phải mắng nhiếc vài câu đã chứ, đây là theo thiên ý của em thôi.”

“Chả có chút thiên cận nào trong ý kiến của em cả.” Sam nói với vẻ gượng gạo.

Anh đi về phía tủ lạnh và lấy ra một chai rượu.

“Mẹ anh lại tới nói chuyện về mấy cái cổ phiếu lần nữa. Anh thề là nếu

Jim lấy được một xu từ cái mớ cổ phiếu ấy thì anh sẽ vô cùng ngạc nhiên đấy. Ông ta chỉ muốn chọc giận bà ấy thôi. Cứ thi thoảng lại ám chỉ mấy việc ấy mỗi lần bà liên lạc với ông. Nó giống như là thú vui của ông ta vậy.” Sam nói, lắc đầu với vẻ chán nản.

Anh đổ ra hai cốc và đẩy một cốc về phía cô trước khi dựa người ra sau và nhấm nháp cốc của mình. Delaney nhìn chăm chăm vào cốc rượu của mình khi nhận ra tình hình hiện tại.

“E-Em không thể ở lại được, Sam.” Cô nói. Bất cứ động lực nào lôi cô đến cửa nhà anh đều đã bốc hơi hết cả rồi, và tất cả những gì cô có thể nghĩ được là chuyện đã xảy ra giữa bọn họ - nhưng anh thì thậm chí còn chả buồn thừa nhận nó nữa.

“Ồ. Được rồi.”

Một vệt hồng mờ mờ trên má anh, và anh lóng ngóng cầm mấy cốc rượu đổ xuống bồn rửa bát. Bỗng nhiên, sự căng thẳng lại xuất hiện như một người thứ ba trong phòng.

Delaney cố ý nhìn chăm chăm vào mặt anh, chờ đợi anh nói điều gì đó. Trước đây, lúc còn ở trong văn phòng, cô đã vô cùng lo lắng cho cuộc chạm trán khó tránh khỏi giữa hai người, sợ hãi rằng anh có thể đoán ra được tình cảm thật sự của cô. Nhưng không nói chút gì về chuyện đấy lại còn tệ hơn. Tệ hơn rất nhiều.

Sam không nhận ra dấu hiệu của cô. Thay vào đó, anh lại tránh nhìn vào mắt cô và nhét tay vào túi quần mình. “Dù sao thì cũng cảm ơn em đã đến giải vây cho anh.”

Cô cắn môi. Nếu anh đã không nói gì, thì giờ sẽ là tùy vào cô thôi. Cô cũng là một phần của chuyện này mà. Cô cất tiếng.

“Không có chuyện gì lớn lao đâu.” Cô nói. Không hẳn là những từ dửng dưng như cô đã mừng tượng trong đầu mình. Trên thực tế, còn lâu mới được như thế.

“Không, nó chính là vậy đây.”

Cuối cùng thì Sam cũng chịu ngược lên nhìn cô, ánh mắt khóa chặt. Cô nhìn thấy sự biết ơn cùng với tình bạn và tình thân ấm áp trong ánh nhìn của anh. Dững khí của cô đã hoàn toàn tan rã.

Cô nhận ra mình đã muốn anh đề cập tới vấn đề này trước. Cô đã mong chờ anh đến mòn mỏi. Ám ảnh bởi vì anh, mơ tưởng về anh. Cô đã chắc chắn rằng tình cảm thật sự trong lòng mình đã bộc lộ còn rõ ràng hơn khi bọn họ lăn lộn trên sàn nhà trong phòng khách của cô – không có người phụ nữ nào mà lại đi cưỡng - đoạt bạn thân của mình như thế nếu không phải là đang thâm yêu trộm nhớ anh ta? Điều đó không ngẫu nhiên xảy ra. Cô đã bại lộ bản thân mình thế là đủ lắm rồi. Cô cần anh phải tiến về phía mình một bước, dù chỉ là một bước nhỏ mà thôi.

Và anh sẽ không làm như thế. Bởi Sam đã nhìn cô như một người bạn. Chỉ là một người bạn mà thôi.

Trong khi cô đứng trước mặt anh, run rẩy vì khao khát muốn được chạm vào anh, được anh vuốt ve, để có anh ở bên trong mình thêm lần nữa.

Đau đớn, tủi hổ và hối hận dâng lên trong lòng cô. Cô buột miệng nói luôn suy nghĩ đầu tiên xuất hiện trong đầu mình.

“Anh đã nói chuyện với ngân hàng về việc mua lại cổ phần của em chưa?” Cô bất ngờ hỏi.

Khuôn mặt Sam cứng đờ.

“Chưa. Anh chưa nói.”

“Anh có cần em thu xếp một buổi gặp mặt không?”

“Anh có thể làm được.” Sam nói cộc lốc. “Anh nói là anh sẽ làm.”

“Em rảnh rồi phần lớn vào buổi sáng từ giờ đến cuối tuần. Em muốn công việc được tiến hành dần đi là vừa.” Cô nói với vẻ thúc giục. Cô cần phải kết thúc việc này nhanh chóng, cố giảm thiểu đau lòng.

Đôi mắt Sam lóe lên với vẻ tức giận. “Được. Anh sẽ thu xếp.”

Delaney gật đầu một cách cứng nhắc, rồi đi về phía cửa. Anh không nói thêm một lời nào, và cô giữ cho sống lưng mình cứng đờ cho đến khi nghe thấy tiếng cửa đóng lại sau lưng mình. Vai cô rũ xuống ngay lập tức và cô nhắm mắt lại một lúc lâu. Hít thở một hơi...hai, ba.

Mở mắt ra lần nữa, cô thẳng lưng lại và đi xuống nhà với bữa ăn tối một mình.

Chương 10

Sam kiểm tra giờ trên đồng hồ, lần này đã là lần thứ năm rồi.

“Cô ấy sẽ đến đây ngay thôi,” anh nói với viên quản lý ngân hàng, một người lưng cứng còng, đầu hói, tên John.

“Có lẽ chúng ta có thể bàn thảo về những điều khoản sơ bộ trước?”

John hỏi, mở tập hồ sơ dày cộp được đặt trên bàn ở trước mặt trong căn phòng họp.

Sam cố bỏ qua việc Delaney chưa đến sang một bên. Hôm nay đã là sáng thứ Sáu, bốn ngày trôi qua kể từ khi anh ngủ với cô. Anh đã gọi cho ngân hàng vào sáng sớm thứ Tư, và thu xếp cho John đến văn phòng càng sớm càng tốt. Đây là điều Delaney muốn, đúng không? Vậy thì anh sẽ làm điều đó cho cô thôi.

Tại sao anh lại có thể ngủ với bạn thân của mình như thế được chứ? Đây là câu hỏi cứ đau đầu trong đầu ngay khi anh thức dậy trong mấy hôm nay. Cái cách cô vì anh chen ngang vào với mẹ anh đã làm cho anh nhận thức được rõ ràng mình sẽ mất mát những gì nếu cứ để tình dục chen vào giữa hai bọn họ. Họ đã không nói chuyện mấy ngày trong cả tuần rồi. Và anh đã thực sự nhớ những buổi ăn tối cùng nhau, những câu bông đùa tếu táo, và cả những giây phút yên tĩnh rất dễ chịu bên nhau nữa. Cô là người cuối cùng anh có thể được phép chọc ngoáy – cả nghĩa đen và nghĩa bóng.

Cô quá quan trọng đối với anh, và chỉ có Chúa mới biết, anh đã lo lắng đến thế nào một khi tình dục xuất hiện trong mối quan hệ của bọn họ, Thành phố Buồn chỉ còn cách đây không bao xa. Nó đã nằm trong máu thịt của anh, không thể tránh né được như cái chết và thuế má vậy. Anh phải để cho mọi việc trở lại như lúc ban đầu, với Delaney bên cạnh như một người bạn thân thiết, đơn thuần và không phức tạp của mình.

Anh vẫn còn bị thuyết phục bởi quyết định ban đầu của mình rằng vẫn để công ty cố gắng vận hành như cũ là phương án tốt nhất anh có thể nghĩ ra. Cái giai đoạn khó xử sau-khi-phạm-sai-lầm kéo dài hơn anh mong đợi, đúng thế, nhưng anh và Delaney có hàng bao nhiêu năm bạn bè thân thiết để dựa

dẫm vào. Một lần lặn lội trong đồng rơm ngu xuẩn kia không thể xóa tan đi tất cả, đúng không?

“Xin lỗi tôi đã đến muộn.”

Sam ngẩng phắt đầu lên khi nghe tiếng Delaney nói từ cửa phòng họp. Cô mặc một chiếc áo sơ mi trắng cắt rất khéo, chiếc váy ngắn vừa-tâm-trên-đầu-gối. Trông cô có vẻ hơi hả, mái tóc rối bời và đôi má hồng hồng. Cũng giống như một buổi sáng nào đó chỉ vài ngày trước, khi cô leo lên người anh và cả hai bọn họ cùng “vật lộn” một trận nhớ đời....

Sam nghiêng quai hàm mình. Đây là vấn đề. Trong tâm trí của anh khi nghĩ về mối quan hệ với Delaney, mọi chuyện dường như sẽ được giải quyết rất dễ dàng. Tự nhiên. Rồi cô bước vào phòng, và tất cả những gì anh có thể tư duy được chỉ là tình dục mà thôi.

Và điều đó cũng chỉ rõ cho anh thấy cuộc sống nhầy nhụa thấp kém của mình thế nào. Không ngạc nhiên khi anh đã hoàn toàn bị che mắt với sự thật rằng cô đã là một người phụ nữ trong suốt bao nhiêu năm qua.

“Xe em bị xẹp lốp.” Delaney nói khi cô kéo ghế ra ngồi. “Em có bị lỡ mất nhiều không?”

“Tại sao em không gọi cho anh?” Sam hỏi. “Anh có thể đến giúp em

mà.”

Bốn ngày trước đây, cô sẽ không ngại ngần gì cả, anh biết thế. Giờ thì cô chỉ nhún vai và tránh ánh mắt anh.

“Em có thể tự xử lý được.”

Ra dấu rằng chuyện này sẽ không được nhắc đến nữa, cô tập trung vào John và mỉm cười cổ vũ.

“Ông muốn bắt đầu từ đâu?” Cô hỏi.

“Tôi nghĩ chúng ta có thể xem xét đến tình trạng kinh doanh của công ty trước khi nói đến định giá và tài sản.” John nói.

Sam hít vào một hơi thật sâu, cố trấn tĩnh mình để tập trung vào công việc. Điều đó có nghĩa là anh sẽ không nhận thấy mùi nước hoa mới khá quyến rũ của Delaney, hoặc thực tế là cô đã vén mái tóc ra đằng sau vành tai xinh xinh hoàn hảo của mình, làm lộ ra đường cong duyên dáng gợi cảm trên cổ mình.

Cô ấy là bạn của mày đấy, đồ xấu xa. Anh tự nhắc nhở bản thân mình.

Bắt đầu hành động như một người bạn đi.

“Tôi đã xem xét đến những dự án lợi nhuận mà hai người đã đệ trình. Khá là tham vọng đấy.”

“Sẽ không, nếu như ông xét đến khía cạnh rằng ngành thể thao mạo hiểm đã phát triển lên gấp đôi trong vòng bốn năm qua, với sự tiên đoán rằng đây mới chỉ là bề nổi của tảng băng mà thôi,” Delaney nói, nhẹ nhàng chuyển sang tư thái công việc. “Số lượng độc giả của chúng tôi đã tăng liên tục mười phần trăm mỗi năm trong vòng ba năm qua, và các trang quảng cáo cũng phát triển với tỉ lệ tương tự như thế.”

Cô bắt cái nhìn sang Sam. Với sự phối hợp ăn ý lâu năm, anh nhận đường chuyển của cô.

“Ví dụ như riêng về trượt ván thôi. Nó không còn là thú vui của đám con trai nữa,” anh nói, “Nó là một ngành công nghiệp. Hiện tại, có khoảng vài trăm nam giới và phụ nữ trên khắp thế giới sống thoải mái chỉ nhờ vào tham gia những cuộc thi đấu và biểu diễn trượt ván. Những tên tuổi lớn còn là triệu phú nữa. Chúng tôi không nghĩ rằng mình quá lạc quan trong việc tham gia chia phần chiếc bánh này đâu. X-Pro đã có mặt từ buổi đầu tiên khi đợt sóng này tràn qua Úc. Nó rất được tôn trọng và tin cậy. Độc giả đánh giá cao ý kiến của chúng tôi, họ tin tưởng vào chúng tôi.”

Sam bắt một cái nhìn về phía Delaney, ra hiệu cho cô tiếp tục dẫn dắt. Cô nhập cuộc không chút do dự, như mọi lần. Anh đã cảm thấy liều adrenaline^[3] quen thuộc xông lên trong mình mỗi khi cuộc hội đàm diễn ra

tốt đẹp.

[3] Adrenaline là một loại hóc môn kích thích dây thần kinh giao cảm.

“Ông hãy nhìn vào những kết quả mà chúng tôi thu được trong cuộc thăm dò gần đây từ những độc giả của mình,” Delaney nói, đưa một tờ tài liệu về phía John. “Chúng tôi đã được xếp hạng trên tất cả những đối thủ của mình trong mọi lĩnh vực. Thậm chí còn hơn cả những tạp chí chuyên về lướt sóng của Mỹ nữa.”

Trong khi John đưa mắt nhìn vào những số liệu, Delaney đá mắt nhanh với Sam, đôi lông mày nhướng lên với đầy vẻ tự tin đã cho anh biết rằng cô nghĩ bọn họ đã đá thủng lưới đối phương từ bên trái, bên phải và ngay cả trung tâm nữa.

Cảm giác ấm áp dần lan rộng trong lòng khi anh nhận ra rằng sự căng thẳng vẫn chần ngang giữa bọn họ kể từ khi xảy ra sự cố đã tan biến. Đồng đội cũ đã trở về - chương trình biểu diễn của Sam và Delaney đã quay lại thành phố.

Đôi vai anh nhẹ nhõm hẳn. Anh vừa tìm ra chìa khóa để giải quyết vấn đề với người bạn thân của mình. Họp hành. Thật nhiều, thật nhiều cuộc họp như thế này. Một khi sự bối rối ngượng ngùng ban đầu đã qua đi, họ sẽ trở lại như ngày xưa. Anh hẳn phải tạo ra nhiều giao tiếp qua lại giữa hai người họ sớm hơn – trong tuần này, cả hai đều đã tránh né nhau quá nhiều, đến mức đây là lần đầu tiên bọn họ ở chung phòng với nhau lâu nhất trong vài ngày qua. Nhưng giờ thì Sam đã nhận ra rằng càng nhiều thời gian bên nhau

thì bọn họ càng trở nên thoải mái và thư giãn hơn với nhau. Bọn họ là một đội. Anh chỉ đơn giản là nhắc nhở cho Delaney nhớ đến điều đó, và mọi chuyện khác sẽ dần tan biến đi. Một làn sóng nhẹ nhõm tràn khắp người anh. Mọi việc rồi sẽ ổn thỏa thôi. Anh cảm thấy mình gần như đang rơi vào trạng thái phấn khích.

Chỉ cần vài cuộc họp như thế này nữa, và họ có thể đưa tiền những giây phút điên cuồng trong căn hộ của Delaney vào thùng rác của quá khứ - ký ức sẽ được khóa chặt, dán kín và chôn vùi thật sâu, chúng sẽ không bao giờ có thể nhìn thấy ánh sáng ban ngày một lần nào nữa.

-----oOo-----

Dựa người ngửa ra ghế sau, Sam gác chân lên bàn, miệng cười ngây ngô khi anh nhìn Delaney nói chuyện với John. Nếu xem xét đến những thứ anh gần như để vượt mất, việc Delaney muốn rời khỏi tờ tạp chí dường như không còn là chướng ngại không thể vượt qua như hôm thứ Hai vừa rồi nữa. Sau khi cân nhắc kỹ lưỡng, nếu như cô vẫn mong muốn được giang rộng đôi cánh và thử làm một việc gì đó khác đi, anh cũng sẽ vui vẻ chấp nhận. Tình bạn của họ là điều trọng yếu nhất. Và dù sao đi nữa, ai mà biết được cơn bốc đồng muốn rời khỏi nơi này của cô sẽ kéo dài bao lâu? Nếu anh vẫn tiếp tục nhắc nhở cho cô nhớ rằng bọn họ ở bên nhau tốt đẹp đến thế nào, rất có khả năng cô sẽ đổi ý về việc này.

“Ôi trời, tôi cần một liều caffein quá.” Delaney bỗng nhiên tuyên bố, đẩy ghế ra và đứng lên bằng một động tác uyển chuyển, khỏe khoắn như vận động viên. “Ông có muốn một cốc cà phê không, John?”

“Cà phê đen và một thìa đường, cảm ơn cô, Delaney.” John đề nghị.

Cô nheo mắt nhìn về phía Sam. “Em cũng chả mất công phải hỏi anh làm gì, bởi anh là một con lợn nghiện cà phê^[4] mà,” cô nói với vẻ nhăn nhó.

[4] nguyên văn là big caffein pig. Uống nhiều như... lợn :D nghiện trà là tea pig, nghiện cà phê là coffee pig. Thậm chí cũng có trà và cà phê mang thương hiệu này nữa.

“Khịt, khịt.” Sam thừa nhận. “Ừ, làm cho anh gấp ba lần mọi khi, khịt – anh chưa uống cỡ sáng nữa.”

Delaney lắc đầu với anh khi cô đi về phía máy pha cà phê đặt trên bàn gần cửa sổ.

“Ngồi trước mặt ông là một người đàn ông có thể một mình uống hết một túi cà phê cỡ lớn trong một tuần đấy John.” Cô trêu chọc khi bấm nút xay hạt cà phê.

Sam mở miệng định đáp trả vừa đúng lúc Delaney bước vào luồng ánh sáng mặt trời chiếu xuyên qua cửa sổ. Ngay lập tức, mái tóc mới nhuộm của cô rực lên như vàng lửa, và chiếc áo sơ mi trắng trở nên gần như trong suốt. Anh suýt nuốt phải lưỡi mình khi nhìn chằm chằm vào những đường nét nổi bật tuyệt hảo của bộ ngực cô trong chiếc áo lót bằng ren màu trắng. Tất cả

những suy nghĩ lý trí của anh tháo chạy khỏi bộ não trong khi máu dồn xuống phía nam. Anh nhắm mắt lại một lúc thật lâu, bất lực khi không thể ngăn lại được những hình ảnh không mong muốn cứ lần lượt hiện ra trước mắt – bộ ngực của Delaney xộc xệch dưới bàn tay anh, đường cong trên lưng cô khi cô muốn anh nhiều hơn nữa, vẻ đam mê mờ mịt trên khuôn mặt cô.

Anh mở mắt ra và chớp vài cái, nhưng không có gì thay đổi cả. Anh không thể dời mắt khỏi ngực cô được, ngay cả khi anh biết mình nên làm thế. Cái vệt sạm màu mà anh có thể phân biệt được rõ qua mấy lớp áo ngực và sơ mi kia là đầu vú của cô phải không nhỉ? Anh đã cương cứng lên khi mới chỉ nghĩ đến đây, và phải cố kìm để không thốt ra tiếng rên tuyệt vọng. Người đại diện của ngân hàng vẫn còn đang ngồi đối diện với anh kia, Chúa ạ! Nhưng đối với Sam, nó vẫn không bớt khiêu gợi đi chút nào. Và thậm chí, anh đã gần như tru lên với ánh trăng nữa kia.

“Sam? Anh có nghe thấy em nói gì không?” Delaney hỏi. Sam nuốt khan và nhận ra rằng Delaney đã nói chuyện với mình từ nãy đến giờ. Có lẽ cũng khá khá lâu rồi.

“Ừm. Xin lỗi.” Anh nói và đứng bật dậy. “Anh, à, anh vừa nhớ ra một việc.”

Và rồi anh phi thẳng ra cửa. Cảm thấy mình thực sự là một kẻ thất bại hoàn toàn, anh lao rầm vào phòng vệ sinh và dựa người vào bồn rửa mặt. Chuyện này cần phải dừng lại ngay. Delaney không phải là người có thể chạm vào được. Cô ấy không phải là bạn giường chiếu của anh, là một đối tượng dễ dãi mà anh có thể chơi chán thì bỏ. Cô ấy là người bạn thân lâu năm của anh. Và anh cũng biết rằng nếu anh không thể kiềm chế được sự khao khát sai trái bất ngờ này của mình với cô, anh sẽ mất cô mãi mãi.

Ngẩng đầu lên, Sam nhìn chăm chăm vào gương mặt mình trong gương. Với phụ nữ, anh thật kém cỏi – khá tốt trong phòng ngủ, nhưng lại vô dụng trong các phương diện khác. Đã luôn là thế, và sẽ luôn là thế. Nhưng Delaney là bất khả xâm phạm, là đặc biệt. Là duy nhất.

“Đừng có làm rơi nó lên nữa.” Sam cảnh cáo người đàn ông trong gương. Vấn đề ở đây là, anh thậm chí cũng không chắc hẳn ta có nghe mình nói hay không nữa.

Bốn giờ chiều, Delaney nhìn đồng hồ và mong sao vài tiếng làm việc còn lại của tuần này sớm trôi qua. Cô muốn về nhà, khóa mình lại trong căn hộ và than khóc cho cuộc đời trước đây chuẩn bị mất của mình. Cho dù không biết bao nhiêu lần cô đã tự nói với bản thân rằng mình đã quyết định đúng, nhưng cô vẫn cảm thấy chóng mặt mỗi khi nghĩ đến việc bước ra khỏi X-Pro và từ bỏ tình bạn của mình với Sam. Suốt từ buổi họp với ngân hàng vào sáng hôm nay, cô đã cảm nhận được mỗi lo âu kỳ lạ cứ chọt thắp thoáng xuất hiện mỗi khi cô ngẫm nghĩ đến việc sau vài tuần tới cô sẽ được tự do bước ra khỏi văn phòng nhỏ bé này của bọn họ, và không bao giờ quay lại nữa.

Sắp xếp lại giấy tờ trên mặt bàn, cô thở dài nặng nề. Cô không thích lúc nào cũng tức giận với Sam như thế này. Đó đúng là một cảm xúc xa lạ trong mối quan hệ của bọn họ - nó làm trái tim cô cảm thấy còn đau đớn hơn tất cả những khao khát đơn phương mà cô đã từng có. Suy cho cùng thì

chính cô là người đã làm mọi chuyện rồi tung lên. Sam chỉ muốn là bạn bè với cô – và làm sao có thể trách anh vì điều đó được cơ chứ?

Anh không có nhiều động lực để tìm hiểu những thứ có ý nghĩa hơn. Cuộc chạm mặt gần đây của cô với Nancy Kirk đã khẳng định lại với cô rằng Sam có đủ lý do để trốn tránh những mối quan hệ bền vững như tránh tà vậy. Tại sao anh phải tin vào tình yêu, tôn trọng lẫn nhau và mãi mãi bên nhau khi tất cả những gì anh được chứng kiến là hai người yêu nhau có thể gây tổn thương cho nhau đến thế nào?

Tiếng chuông điện thoại đột ngột reo vang làm Delaney giật bắn người và thoát ra khỏi những suy nghĩ u ám của mình. Cô nhấc điện thoại lên với cảm giác nhẹ nhõm. Bất cứ điều gì có thể làm cô phân tâm khỏi những giờ phút chìm đắm vào những suy nghĩ như tra tấn chính mình này đều làm cô cảm thấy nhẹ nhõm, dù đó có là tiếng chuông điện thoại chói tai đi nữa.

Nhưng vầng trán của cô lại càng nhíu chặt hơn khi cô nhận ra giọng nói của một trong những khách hàng quảng cáo sinh lợi nhất của mình. Trong vài giây, cô đã biết rằng anh ta gọi đến để xin rút lại hai quảng cáo bởi vấn đề từ phía anh ta. Cô cũng không cần phải kiểm tra lịch cũng biết rằng bọn họ đã đúng thời hạn – những bản thảo sẽ được gửi đến nhà in vào đêm nay.

Ghi chép nhanh vào giấy, cô đã đề nghị cho mình được một vài phút để bàn thảo với Sam trước khi cô có thể đưa ra câu trả lời. Cô cúp máy và đưa tay cào tóc. Phân tâm là một việc, nhưng xảy ra sự cố với cường độ mạnh thế này quá mức là tàn sát rồi.

Cô tìm thấy Sam khi anh đang tự làm cho mình một cốc sinh tố trong nhà bếp, nhìn chăm chú vào cái máy xay khi nó đang gào ầm lên một cách giận dữ. Không muốn báo cái tin xấu này qua tiếng ồn ào của máy xay sinh tố, cô dựa người vào tường và chờ cho đến khi nó kết thúc tiếng vù vù kinh khủng của mình. Ngay khi sinh tố đã tràn lên gần đến miệng bình, Sam bấm nút tắt và nhắc nắp lên. Anh chỉ vừa cầm cái bình đưa lên miệng khi cô cất tiếng.

“Anh giữ bình tĩnh nhé, chúng ta gặp rắc rối rồi.” Cô nói.

Sam giật bắn mình, sinh tố chocolate bắn ra trước ngực áo thun và chảy xuống sàn nhà khi anh đang cố giữ chặt cái bình để nó không trượt khỏi tay mình. Delaney ngượng ngùng nhận ra một cách muộn màng rằng anh không hề biết là cô đã đứng đây.

Trong một giây, bọn họ nhìn nhau trong khi sinh tố chocolate từ trên áo anh nhỏ tong tong xuống nền nhà.

“Xin lỗi,” Delaney nói.

“Đừng có bao giờ lén lén lút lút sau lưng người đàn ông khi anh ta đang uống sinh tố^[5]” Sam nói

[5] Nguyên văn: “Never sneak up on the man while he’s drinking a

shake.” Câu này anh Sam dựa vào lời thoại nổi tiếng của nhân vật Frank trong phim *Hot Rod* “*Never sneak up on a man who's been in a chemical fire.*”

Và rồi, trước sự sững sốt của cô, anh cởi phăng chiếc áo thun ướt đầm qua đầu và cuộn tròn chiếc áo lại lau đi vệt sữa còn dính trên ngực mình. Delaney nhìn chăm chăm vào lồng ngực râm nắng một màu nâu đồng của anh, đôi mắt cô dán chặt vào từng ly một của những bắp thịt đang được phô bày một cách trực tiếp, không bị che phủ chút nào kia. Anh thật đẹp. Thật gợi cảm. Đàn ông đến từng centimet. Đôi mắt cô lại tự động dời xuống phía lưng quần jeans của anh khi cô nghĩ đến những centimet đầy sức sống đang được giấu bên trong chiếc quần jeans bạc màu kia.

Ồ, tuyệt.

Chương 11

Cô đang nhìn chăm chăm – hau háu thì đúng hơn – và tự cho mình một cái tát để thức tỉnh trong đầu, ra lệnh nghiêm khắc phải dời mắt khỏi cơ thể tuyệt đẹp và khó cưỡng nổi của anh.

“Vậy, có vấn đề gì thế?” Sam nói khi với tay cầm lấy miếng bọt biển để lau sàn bếp.

“À, ừm. Chúng ta, à, chúng ta vừa thất thu hai quảng cáo trang đôi rồi.” Cô nói, cố gắng không nhìn vào những cơ bắp của anh đang chuyển động rất hấp dẫn khi anh khom người xuống lau sàn nhà.

Làn da anh trông rất ấm áp, săn chắc và mời gọi. Mấy ngón tay của cô động đậy, nhưc nhồi muốn được vuốt ve anh lần nữa.

“Nhưng chúng ta đã đến hạn chót phải nộp bản in rồi.” Sam nói, ngược mắt lên nhìn cô.

Delaney cố gắng tỉnh táo để suy nghĩ xem anh đang nói cái gì. Nhưng không may là phần lớn tế bào não của cô đang tập trung để giúp cô không nhỏ nước dãi rồi. Cô nghĩ rằng mình có thể phối hợp thực hiện những động tác cơ bản nhất, ví dụ như hít thở, nếu cô thực sự muốn nói chuyện một cách tỉnh táo nhất.

“Vâng. Có gì đó không ổn.” Cuối cùng thì cô cũng có thể thốt ra lời.

Sam đứng lên, ném miếng bọt biển vào bồn rửa.

“Không ổn? Nó có nghĩa là gì?”

Delaney đã phạm phải một sai lầm khi đầu hàng nhu cầu của bản thân mình bằng cách liếc nhìn một lần cuối những đường cơ bụng săn chắc của anh trước khi trả lời.

“Nghĩa là – nghĩa là có ai đó đã làm sai.” Cô nghe tiếng mình trả lời.

Sam cau mày, vẻ bối rối cùng bức bối hiện ra trong mắt anh. Delaney phải cố ép mình dời mắt khỏi cơ thể anh, dừng lại ở một điểm nào đó phía trên vai anh.

“Những quảng cáo ấy đúng ra phải đang trên đường đến đây bằng bưu điện rồi. Ngoại trừ việc khách hàng đã sử dụng đại lý quảng cáo có một thành viên, thì cơ bản là anh ta đã phát khùng lên và đập phá văn phòng của mình. Mọi thứ tiêu tủng rồi.”

“Chết tiệt thật.”

“Bọn họ đã yêu cầu chúng ta chờ đến thứ Hai mới gửi quảng cáo đến được, hoặc là phát hành mà không có nó vậy.”

Sam vô thức sờ sờ bụng mình. Với hết sức can đảm, Delaney mới có thể giới hạn mình chỉ lén nhìn nhanh một cái mà thôi.

“Thứ Hai thì quá muộn. Chúng ta sẽ làm lỡ mất chuyến giao hàng của mình ở bưu điện.” Sam nói.

“Và những hóa đơn cũng sẽ tiêu luôn, đây là chưa nhắc đến việc chúng ta đã đảm bảo với Brash Bikes rằng lần phát hành này sẽ ra đúng kỳ cho đợt giới thiệu mặt hàng mới của bọn họ.” Delaney thêm vào, nheo mắt lại để cô có thể tránh đi được bờ ngực anh khỏi tầm nhìn của mình.

“Em bị bụi bay vào mắt à?” Sam hỏi, nghiêng người về phía cô.

Delaney giật lùi về phía sau, hoàn toàn ý thức được rằng nếu làn da trần của cô chạm vào anh, cô sẽ không chịu trách nhiệm về những hậu quả của nó được.

“Không. Chỉ là đang suy nghĩ thôi.” Cô khoác lác.

Anh nhìn cô với vẻ thăm dò, nhưng cô chỉ nhướn mày nhìn lại và cố gắng tỏ ra mình là một người làm việc chuyên nghiệp hơn là một phụ nữ điên cuồng khao khát đang trên bờ vực suy nhược thần kinh.

“Anh muốn làm cái gì? Em đã bảo bọn họ rằng mình sẽ cho họ một câu trả lời sau khi chúng ta bàn bạc với nhau.” Cô nói.

“Chúng ta có thể bỏ đi quảng cáo và lấp chỗ trống bằng những bài xã luận. Anh đã có sẵn vài bài đề trong ngăn kéo để dùng trong trường hợp dự phòng rồi.”

“Tuyệt lắm. Ngoại trừ việc chúng ta chỉ đưa cho ngân hàng bản dự toán lợi nhuận trong vòng sáu tháng tới. Mất hai quảng cáo trang đôi như thế dễ dàng trừ đi cả hai chục ngàn rồi.” Delaney nhắc cho anh nhớ.

Sam dựa người vào kệ bếp, tay chống lên mặt bàn sau lưng anh. Delaney gần như phát ra tiếng rên rỉ khi cô nhìn thấy những cơ bắp của anh lại chuyển động. *Lạy Chúa, xin Người hãy nhân từ*, cô thầm van vái trong bụng. *Con cũng chỉ là người mà thôi!*

Ánh mắt Sam tối sầm lại và mắt tập trung, với kinh nghiệm lâu năm của mình, cô biết là anh đang tập trung suy nghĩ thật nhanh để tìm ra phương án giải quyết.

“Được rồi,” anh bất ngờ nói và đứng thẳng người lại. Mặc dù cô biết những cơ bụng của anh sẽ lại làm một màn trình diễn xuất sắc nữa khi anh thẳng người lại, nhưng cô vẫn giữ ánh nhìn của mình cố định trên khuôn mặt anh.

Cuối cùng. Đội Tự Kiểm Chế đã ghi được một bàn.

“Chúng ta sẽ làm người sáng chế cho bọn họ. Chúng ta sẽ yêu cầu Rudy sắp xếp lại hình ảnh với nhau. Anh có thể viết lại bài quảng cáo. Chúng ta cần bản giới thiệu khái quát của khách hàng. Nếu cố gắng hết sức, chúng ta có thể thu xếp được và vẫn kịp đưa bản thảo đến nhà in vào đêm nay.” Sam nói với giọng quả quyết.

Từ kinh nghiệm của mình, bọn họ đều biết mình có thể tranh thủ được vài giờ trước khi nhà in chuyển sang in phần của khách hàng khác. Đầu óc cô vẫn còn tê dại vì ham muốn, Delaney đã buột miệng nói trước khi kịp suy nghĩ.

“Có lẽ em phải nên thỏa mãn Jake đêm hôm nọ mới phải.” Cô thì thầm, nghĩ đến bài học nhảy thiết hại mà cô đã phải cam đoan thực hiện để dỗ ngọt anh chàng đại diện bên in ẩn kia.

Miệng Sam mím chặt lại, và Delaney cảm thấy một luồng hơi nóng lan ra cổ và mặt mình. Trong một lúc lâu, không ai trong bọn họ nói gì cả.

“Anh đi hỏi xem Rudy tối nay có thể ở lại muộn hơn được không?” Sam nói.

Delaney giật lui lại khi anh đi ngang qua cô.

“Có lẽ anh nên mặc cái gì đó vào đi.” Cô buột miệng nói.

Sam liếc nhìn cô, rồi nhìn xuống ngực trần của mình. “Đâu có giống như anh mặc quần lót đi loăng quăng ở đây đâu.” Anh nói với vẻ thờ ơ.

Delaney đã mừng tưng ra Sam đi vòng vòng với cái bờ ngực trần mỗi tối rồi. Cô không nghi ngờ là bản thân sẽ không thể đủ kinh nghiệm để giữ cho mình còn tỉnh táo.

“Trông không chuyên nghiệp chút nào. Máy cô gái có thể sẽ thấy phản cảm.” Cô nói.

Sam nheo mắt nhìn cơ ngực của mình. “Bởi vì bọn họ có thể nhìn thấy đầu ngực của anh à?” Anh hỏi với vẻ khó tin.

Như là nam châm hút sắt, đôi mắt Delaney lại dán vào cái quầng nâu nâu, bằng phẳng của đầu ngực anh. Cô nuốt nước bọt.

“Anh không biết được đâu,” cô kêu lên. “Có thể khá nguy hiểm. Những điều luật về quấy rối tình dục và mấy thứ linh tinh khác nữa.”

Sam nhún vai. “Anh nghĩ mình còn cái áo len cũ trong văn phòng.”

Rồi anh rời đi. Delaney nhũn người dựa vào tường và đưa tay sờ trán mình. Đúng như cô đã nghi ngờ, nó ướt đầm mồ hôi. Và đây không phải là bộ phận duy nhất trên cơ thể của cô cảm thấy... ẩm ướt, nó là kết quả của một màn trình diễn thoát y đầy ngẫu hứng của Sam.

“Em sẽ gọi cho bọn họ và lấy bản thảo sơ lược cho mấy cái quảng cáo đấy chứ?”

Delaney giật bản mình khi Sam thò đầu vào nơi góc phòng.

“Vâng, làm ngay đây.” Cô nói, quay lại văn phòng của mình.

Nếu như cô còn có thêm một bộ não dự trữ đang được giấu diếm đâu đó trong đầu mình – một bộ não không bị tác động bởi học môn phụ nữ điên rồ này – thì cô sẽ ớn thỏa ngay.

-----oOo-----

“Được rồi, tôi đã xong,” Rudy nói, nhấn phím lưu (save) và ngả người ra ghế với một hơi thở hắt ra thành tiếng.

Delaney nhìn vào hai trang quảng cáo trên màn hình vi tính cực đại

của Rudy.

“Rudy, làm tuyệt lắm. Cậu đúng là kỳ tài.” Sam nói, vỗ tay lên vai cậu ta.

Delaney vươn người về phía trước, kiểm tra xem Rudy chỉnh sửa lại lần cuối những điều khách hàng yêu cầu có đúng với thỏa thuận đã ký kết giữa bọn họ không.

“Trông thật đẹp,” cô nhất trí. “Nào, giờ thì cậu lê cái mông ròm của mình ra khỏi đây và hưởng thụ cuối tuần tươi đẹp đi.”

“Tôi vẫn cần phải in ra bản in thử, và lưu vào tệp tài liệu nữa.” Rudy nói.

“Được rồi. Sam và tôi sẽ làm việc này cho. Dù cũng khá lâu rồi kể từ khi bọn này phải tự tay làm hết mọi việc, nhưng chắc là chúng tôi vẫn còn nhớ được cách làm mà.” Delaney nói. Rudy trông mệt mỏi vô cùng, mà cô với Sam thực sự có thể làm được mà không cần phải nhờ anh ta nữa.

“Được rồi. Cảm ơn hai người nhé.” Rudy nói. “Hẹn gặp lại vào thứ Hai.”

Delaney ngồi vào ghế của anh ta trong khi Rudy cầm lấy túi xách và đi ra cửa. Cánh cửa lớn đóng sập lại sau lưng anh ta, và sự im lặng lại tràn ra khắp nơi trong văn phòng. Delaney hơi ngọ nguậy một chút, tự nhiên bỗng cảm thấy lúng túng. Lại thêm một hiệu ứng tuyệt vời bởi việc làm tình với Sam – giờ thì cô không còn có thể cảm thấy thoải mái với bạn thân của mình nữa. Sự việc càng lúc càng trở nên điên rồ.

Tiếng dạ dày sôi lên trong bụng Sam giống như một kẻ phá bình được chào đón.

“Anh cần phải ăn gì đấy.” Sam tuyên bố.

“Đúng vậy,” Delaney nói. Cô có cảm giác rằng anh cũng chào mừng kẻ phá bình này giống y như cô vậy.

“Anh sẽ gọi pizza. Em muốn ăn gì?” Anh tuột xuống khỏi mặt bàn làm việc bên cạnh của Rudy, vỗ vỗ túi quần kiểm tra ví tiền của mình.

“Tùy anh. Anh biết em thích gì mà.” Delaney nói, cố gắng tập trung nhìn vào màn hình trước mặt. Cô lưu tâm tin để in sớm chừng nào thì cô có thể thoát khỏi nơi này nhanh chừng nấy.

Một thoáng trôi qua trước khi Sam quay đi, và Delaney lại cảm thấy đôi má mình nóng bừng râm ran khi cô lược lại những từ ngữ trong đầu

mình. *Anh biết em thích gì.* Tại sao cô cứ luôn nói những từ đầy gợi ý như thế với anh? Và sau đó lại đỏ bừng mặt lên như một cô gái chớm dậy thì ngốc nghếch kia chứ?

Trong khoảng mười phút tiếp theo cô cắm đầu biên soạn bản thiết kế cho nhà in. Khi cô đã làm gần xong thì Sam quay lại với hộp pizza to đùng trên tay. Trông thấy thương hiệu cửa hàng pizza yêu thích của mình trên nắp hộp, cô hít vào một hơi thật sâu.

“Mùi ngon quá,” cô thì thầm khi lưu tệp tin vào đĩa. Bản in mẫu của mẫu quảng cáo mới sáng chế ra của bọn họ đã nằm trên máy in màu. Cô chống chân xuống sàn nhà để đẩy mình đi tới, cái ghế xoay của Rudy trượt dọc theo thảm lăn tới máy in. Sam đang bận rộn gọi công ty vận chuyển cấp tốc trong lúc cô đặt bản in quảng cáo cùng với những bản in mẫu của tạp chí vào trong một bao phong bì lớn kèm theo những tài liệu trình bày quan trọng khác vào sau cùng.

“Xong!” Cô nói với một sự hài lòng.

“Guy bảo anh ta đang ở ngay ngã tư rồi,” Sam nói, và ngay khi anh vừa nói xong, có ai đó đã gõ lên cửa. Sam cầm lấy túi phong bì, cười toe toét với Delaney.

“Đôi lúc cũng phải có chút may mắn chứ.”

Delaney xoa bóp cái cổ nhức mỏi của mình khi Sam làm việc nhanh gọn với người giao hàng, khóa cửa lại và kéo rèm sau-giờ-làm-việc của văn phòng xuống.

“Ôi trời, ngày hôm nay dài thật,” anh nói. Delaney xem giờ trên góc màn hình máy tính của Rudy, đã là hơn một giờ sáng.

“Giống như ngày xưa,” cô nói, đẩy ghế chạy tới hộp pizza.

“Đúng thế.” Nụ cười của Sam nhạt dần. “Xem ra từ giờ anh phải tập làm một mình cho quen rồi.”

Cho dù tim cô đau nhói trong ngực, Delaney cũng không nhìn anh khi cô mở nắp hộp bánh. “Em chắc chắn những người khác sẽ ở lại cùng anh, nếu anh yêu cầu họ một cách tử tế.” Và cô nhìn vào hộp pizza. “Cái quái gì thế này?”

Cô nhìn chăm chăm vào cái bánh pizza to đùng trước mặt.

“Bánh pizza, lần cuối anh nhìn thì nó là pizza đấy.” Sam nói.

“Không, ý em là cái này này.” Delaney nói, ngón tay cô chỉ vào vật

đáng ghét kia. Vàng ươm và cắt thành từng khối, mũi cô nhăn tít lại khi nghĩ đến việc nó đã nằm thoải mái trên chiếc bánh pizza của mình tự bao giờ.

“Dứa. Em đã bảo tùy anh, nên anh đã gọi loại Hawaiian^[1] cỡ lớn.” Sam nói

[1] Hawaiian pizza, thành phần có thịt đùi heo xông khói, dứa, ba chỉ muối xông khói và phô mai.

“Nhưng em ghét dứa. Anh biết là em ghét dứa mà.” Delaney nói, trợn mắt lên với anh.

“Không, em không có.” Sam phản bác lại. “Em ghét cá muối. Em thích dứa.”

“Em nghĩ mình biết mình thích và ghét những thứ gì, cảm ơn. Và em không thích dứa. Đặc biệt là dứa hộp. Ăn nó toàn mùi hộp thiếc thôi.” Cô nói.

“Vậy thì em phải nói cho anh biết chứ. Khi anh hỏi em muốn ăn gì, em phải nói là em không thích dứa. Nhưng em chẳng nói gì cả. Em chỉ bảo, và nguyên văn là, *tùy anh*. Anh có nói sai gì không?”

Bọn họ trừng mắt nhìn nhau qua cái bánh pizza, và Delaney cảm thấy tim mình đập mạnh. Ngay cả với khuôn mặt lờ mờ râu chưa kịp cạo và chiếc áo len cũ sờn được anh moi ra từ trong ngăn kéo bàn của mình, trông Sam vẫn ngon lành vô cùng.

“Em cũng có nói thêm là anh biết em thích gì.” Cô nói. “Chắc chắn là anh đã sai.”

Đôi mắt Sam nheo lại. “Có phải chúng ta vẫn đang nói đến thức ăn ở đây không, hay là cái gì khác?”

Delaney tránh đi ánh mắt chăm chú của anh. “Em đang nói đến dứa.”

“Anh cũng nghĩ thế.” Anh nói với vẻ tự mãn.

Delaney lại cảm thấy một luồng hơi nóng đến chết người chạy rần rật lên má mình. Sao anh dám nhắc đến cái phản ứng cuồng nhiệt của cô với kỹ thuật làm tình của mình cơ chứ! Cố gắng cứu vãn lại chút tự trọng trong người mình, cô bật dậy khỏi ghế của Rudy.

“Em đi đâu đấy?” Sam hỏi.

“Về nhà.”

“Vậy còn pizza thì sao?”

“Em không thích ăn loại Hawaiian này mà, Sam.” Cô nghiêng răng nói.

“Được rồi. Xem này nhé – anh sẽ ăn hết những mẫu dứa này đi. Em hài lòng chưa?” Sam nói, nhặt hết những mẫu dứa ra khỏi một phần pizza.

“Em không đói.”

Cô chỉ muốn ra khỏi nơi này. Chắc hẳn tìm một giấc ngủ và một chút riêng tư sẽ làm cho cuộc sống của cô dễ thở hơn một chút.

“Được rồi. Lại thêm một thứ đã thay đổi nữa rồi.” Sam nói.

Delaney quay ngoắt lại, tay tự động chống lên hông mình. Cô biết rằng mình nên cầm lấy túi xách và bước ra khỏi nơi này, nhưng vì một lý do nào đó, cô lại đã thấy mình đứng chặn lại trước mặt Sam, hậm hực muốn cãi nhau một trận kịch liệt, nói cho ra vấn đề thì thôi.

“Anh nói thế là có ý gì?” Cô tra hỏi.

“Nó có nghĩa là anh không còn biết em muốn gì nữa. Một phút trước anh đang có người đồng hành trong công việc với mình, và rồi em nói linh tinh cái gì về việc muốn tập trung xây dựng gia đình. Tiếp đó em muốn pizza, và rồi em lại không muốn nữa.”

“Bánh pizza? Anh đang so sánh mơ ước lập gia đình, có những đứa con của em, với việc không muốn ăn cái bánh pizza chết tiệt phủ đầy dứa này?”

Cô nhận ra một cách mơ hồ rằng cô và Sam đã xích lại gần nhau, hẳn là để la hét vào mặt nhau mà không bị cản trở.

“Tại sao không? Ít ra là em còn bảo cho anh biết là em muốn ăn pizza. Anh đã được cảnh báo trước về việc đấy, trước khi em thay đổi ý định.” Sam hét lên.

“Anh thật không thể tin được! Cả tuần rồi anh thậm chí còn không nhìn vào mắt em sau khi chuyện xảy ra trong căn hộ của em, và giờ anh đổ tội cho em không chịu nói chuyện!” Cô hét lại với anh.

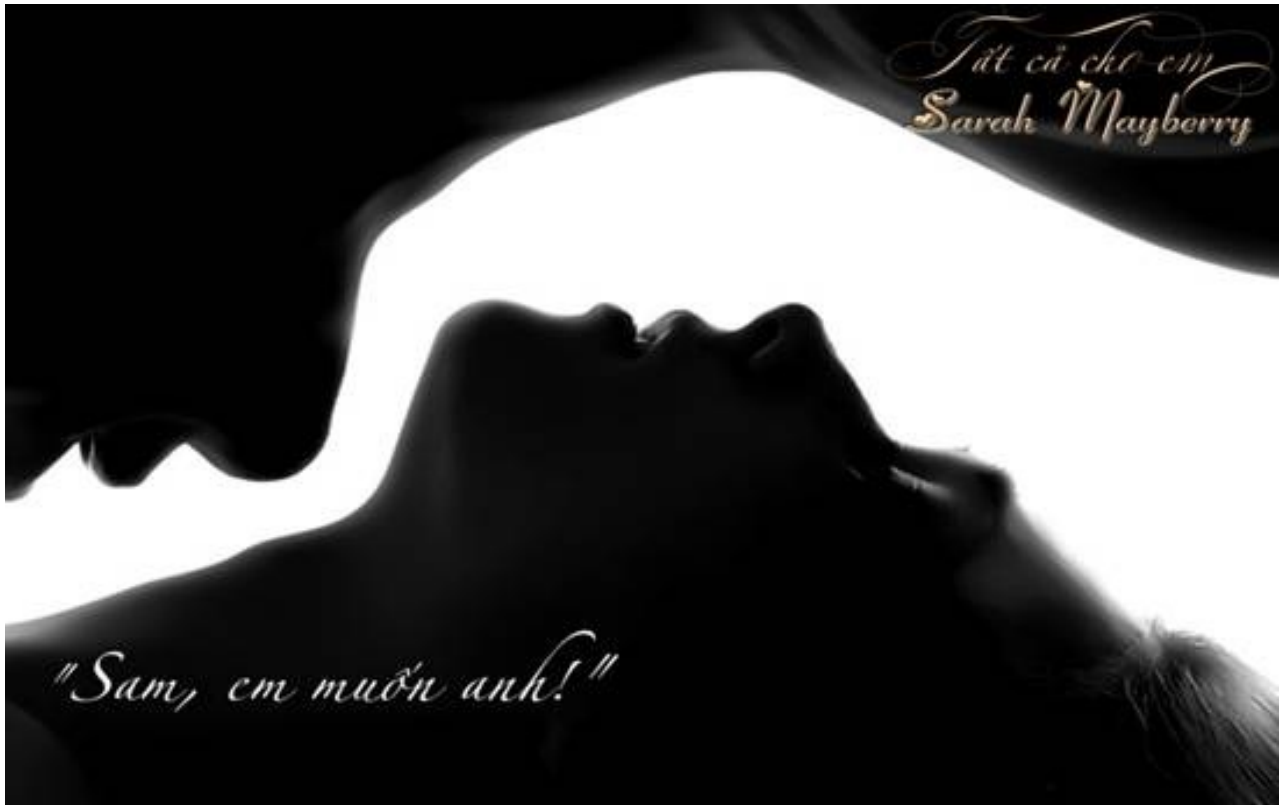
“Anh? Em mới là người không nhắc đến chuyện này! Anh phải làm thế nào bây giờ, ép em phải nói ra những điều rõ ràng là em đã hối hận vô cùng?” Sam hỏi

“Ít nhất là anh đã làm một việc đúng,” Delaney đáp trả, giờ cô đang trong tư thế chiến đấu-đến-cùng rồi. “Nếu em có thể thu hồi lại được một việc trong đời mình, thì đó chính là nó – biến mất, trong một giây thôi.” Cô nói, búng ngón tay để ra dấu mình sẽ thực hiện quyết định đầy nhanh đến mức nào.

“Anh cũng thế, cung ạ, đừng lo.” Sam nói ngay vào mặt cô, đôi mắt xanh sáng rực lên vì tức giận.

Bọn họ nhìn trừng trừng vào mặt nhau một lúc, cả hai đều thở hổn hển bởi đã quá tức giận với nhau. Và điều tiếp theo mà cô biết, là Sam đã kéo cô lại gần và hôn cô như thể ngày mai không còn tồn tại nữa.

Chương 12

Sam không thể tin được hôn cô lại tuyệt vời đến thế này. Ngọt ngào và nóng bỏng, lưỡi cô nhảy múa cùng anh khi anh dán người sát vào cô.

“Ôi, Laney,” anh rên rỉ. Anh biết điều này thật là sai trái, biết rằng mình nên có lý trí để cưỡng lại ham muốn được chạm vào cô, để có cô lần nữa. Nhưng anh lại không thể. Cô quá nóng bỏng, đứng đấy trừng mắt nhìn anh, ngực cô phập phồng và má cô hồng hồng. Con thèm muốn đã làm chủ con người anh, và trước khi anh ý thức được việc mình làm, cô đã nằm trong vòng tay của anh, lưỡi anh đã luồn vào miệng cô rồi.

Anh hôn cô sâu hơn, còn tay cô thì vòng ra đằng sau để níu lấy hông anh, kéo anh lại gần. Anh đã cứng hết cả lên rồi, vật cứng rắn ấy đã đẩy quần jeans của anh ra. Khi cô chà sát cơ thể mình vào nó đã khiến anh suýt chút nữa thì đầu hàng. Gầm gừ trong cổ họng, anh đưa tay nắm lấy ngực cô, xoa bóp chúng mạnh mẽ.

“Ồ vâng,” cô thở gấp, đẩy hông mình vào người anh một cách gấp gáp hơn.

Sam cảm thấy đầu ngực cô cứng lại dưới ngón tay mình khi ngực cô phồng lên trong tay anh. Vận hành hoàn toàn theo bản năng cảm thú, anh chọc tay vào cổ áo sơ mi của cô. Anh muốn nhiều hơn nữa, ngay bây giờ. Cúc áo của cô bung ra và anh dụi mặt mình vào ngực cô không chút ngại ngùng, dạt từ bầu ngực bên này sang tới bên kia với lưỡi của mình. Thiếu kiên nhẫn, anh đẩy hẳn chiếc áo ngực bằng ren của cô sang một bên và ngậm một bên ngực vào miệng mình. Tay Delaney níu lấy đầu anh, giữ chặt lấy anh khi anh dùng lưỡi mình chơi đùa trên đầu ngực của cô. Nếu như anh có thể nói, anh sẽ trấn an cho cô yên tâm – rằng đầu anh sẽ ở yên đây, không đi chỗ nào khác nữa. Anh đã nghĩ về ngực của cô, về việc sẽ ngậm chúng trong miệng mình đã cả tuần nay rồi. Chỉ với một tay, anh tháo chiếc móc áo ngực của cô, và tuột nó ra khỏi hẳn vai cô. Hai bầu vú cô rơi vào tay anh, hai đỉnh nhọn phụng phịu như đòi hỏi sự chú ý của anh – và anh còn hơn cả vui lòng chiều theo.

Hướng sự chú ý của mình vào ngực bên kia của Delaney, anh luôn tay ra sau vuốt ve hông cô. Ai đó đã thốt lên một tiếng hài lòng, và anh nhận ra đấy là chính mình – hông cô quá đẹp, anh mãi vẫn không thấy đủ. Ý thức được rõ ràng cô đang thở hổn hển, tay cô nắm bóp anh với vẻ nôn nóng, anh

luôn sâu tay xuống váy cô. Chỉ trong vòng vài giây anh đã đưa tay xuống dưới, vuốt ve cặp đùi trong đôi tất chân lụa của cô, trí tưởng tượng của anh đã lồng lộn lên khi nhớ tới lần cuối bọn họ ở bên nhau cô đã nóng bỏng và ẩm ướt đến thế nào.

Rồi tay anh đã lướt từ đùi với tất lụa sang da thịt trần trụi, và anh khựng lại. Làm ơn, làm ơn, làm ơn, xin hãy mặc nịt tất và vớ chân^[1], anh tự nhủ thầm khi cúi xuống kéo váy cô lên ngang eo để có thể nhìn cho rõ ràng.

[1] nguyên văn là garters and stockings, là nịt giữ lại tất chân, và tất, như trong hình

Anh cắn môi lại với cảnh tượng trước mắt mình – đôi chân dài săn chắc của Delaney nằm trong đôi tất lụa màu đen kéo cao với đường viền đăng ten dừng ngay lại ngay phía dưới vùng đất phía Nam của cô, nơi mà anh đã khao khát được chạm vào.

Ghi chú: ở đoạn trên, anh Sam mong rằng chị mặc nịt tất để mình tự hứng, chứ đúng kiểu anh thích – và cũng là kiểu chị đang mặc, là kiểu stay-up stockings, là loại tất cao ngang đùi, bên trong có lớp cao su để giữ cho không bị tuột, kiểu này không cần phải mặc chung với nịt tất.

“Em có biết...” anh thở hên hên nhìn xuống cô

Delaney đưa tay ra nắm lấy cạp quần của anh. “Cởi nó ra đi,” cô yêu cầu.

Cô vươn tay định cầm lấy khóa quần của anh, nhưng Sam đã đẩy tay cô ra. Không phải lúc này. Lần này, anh sẽ là người điều khiển cuộc chơi, và anh vẫn chưa xong với cô đâu. Khi cô mở miệng định phản đối, anh đã ngăn lại bằng một nụ hôn và dìu cô dựa lưng vào tường, tay vuốt ve đầy kích thích từ chân cô cho đến cái gò đực bọc trong lụa là của cô. Cô run rẩy, hai chân mở rộng chào mời sự môn trớn của anh. Rải những nụ hôn dọc theo đường cong cong từ gò má đến tai cô, Sam luôn một ngón tay trêu đùa theo đường viền quần lót của cô. Delaney rùng mình và Sam cười thích thú khi anh mút mát vành tai nhạy cảm của cô trong miệng mình. Và rồi anh đưa một ngón tay vào trong quần lót, tìm đến nơi ẩm ướt của cô. Cô rên rỉ đến bất lực khi

anh tìm được hạt ngọc nhỏ nhỏ, chà sát ngón tay qua lại nơi đỉnh đã sần cứng lại kia.

“Em có thích không?” Anh thì thầm vào tai cô.

“Anh biết là có mà,” cô nói.

“Vậy còn thế này?” Sam hỏi, đôi mắt anh chăm chú nhìn Delaney khi anh đẩy ngón tay mình vào sâu hơn trong cô. Mi mắt khép lại, cô cắn môi dưới của mình, khuôn mặt ngập tràn đam mê. Giữa hai chân cô, những bắp cơ co bóp quanh tay anh.

“Sam,” cô nài nỉ, vươn tay chạm vào lưng quần anh lần nữa.

Lần này thì anh không còn ngăn cô lại nữa. Bất cứ tự chủ nào mà anh giành giật được đã trôi theo những ngón tay của mình mất rồi. Cô thật đáng khao khát, quá nóng bỏng. Anh muốn cô phải là của mình, cho dù chỉ là vài phút giây mà thôi.

Cô kéo quần anh xuống khỏi hông, còn anh cũng tìm được dây kéo trên váy và đáp trả lại thiện ý của cô. Hy sinh chút đụng chạm da thịt vì quyền lợi thiết thực hơn, anh lùi lại một bước để đá chiếc quần jeans tuột khỏi chân, và cô cũng làm tương tự, bước ra khỏi váy cùng quần lót và ném chúng sang một bên.

“Và đây nữa, em muốn nhìn khắp người anh.” Delaney nài nỉ, kéo kéo chiếc áo len của anh.

Sam thực hiện nhiệm vụ trong thời gian kỷ lục, rồi kéo cô lại gần để được say sưa với cảm xúc của da thịt chạm vào nhau.

“Tuyệt quá,” anh thì thầm khi đưa tay xuống hông cô để kéo cô sát lại gần vật cương cứng đang nhức nhối của mình. Delaney chà sát cái gò nhỏ của mình vào anh, tay nắm chặt hông anh. Sam đưa tay xuống thấp hơn, âu yếm đường hông cong cong của cô và đưa ngón tay mình vào giữa hai chân cô.

“Sam, em muốn anh.” Cô thì thầm vào tai anh, giọng đứt quãng khi anh chơi đùa trên chọc với cô.

“Được.” Anh nói.

Nắm lấy hông cô, anh nhấc cô lên và cô thuận theo, vòng chân mình quanh hông anh. Vật cứng rắn của anh ngọ nguậy khi nó vừa tiếp xúc lần đầu với nơi tư mật nóng ấm của cô, và anh đã không mất bao nhiêu thời gian để bước bốn hay năm bước vào văn phòng của mình. Giữ cô trên một tay, anh quơ sạch sẽ mặt bàn bằng cánh tay kia, đặt cô lên đấy. Delaney nằm trên mặt bàn bằng gỗ bóng loáng, ngực vênh lên cao ngất, mi mắt lim dim và đùi cô vẫn quấn chặt quanh người anh. Sam cảm thấy sự cương cứng của mình

càng phình ra to hơn, nếu như nó còn có thể phình to hơn được nữa. Anh đã run rẩy hết cả người khi chỉnh lại vị trí của mình giữa hai chân cô.

Rồi không thể chờ lâu hơn được nữa, anh trượt vào nơi khít khao, trơn ướt và ấm nóng, các cơ bắp của anh thắt lại khi anh nhận ra cảm giác đây mới tuyệt vời làm sao.

Sam rên rỉ, vuốt tay mình dọc trên bụng cô để tìm đến ngực cô lần nữa. Delaney nhắm nghiền mắt lại và ngửa đầu ra sau khi anh bắt đầu đẩy vào trong cô, tay bẹn rộn trên ngực cô.

Anh đã bị giằng xé làm hai nửa, nửa muốn nó kéo dài mãi mãi, nửa lại tham lam muốn được phóng thích. Chúi đầu xuống, anh mút núm nhỏ trên ngực cô vào miệng mình, buông thả bản thân mình cho khoái cảm đang từ từ dâng lên trong anh.

-----oOo-----

Delaney đã nghĩ mình sắp chết. Cô chưa bao giờ cảm thấy hứng tình đến thế trong suốt đời mình. Mỗi sự đụng chạm từ bàn tay Sam như dầu sắt nung trên da cô. Anh dường như biết chính xác nơi nào cần chạm vào, khi nào, và bao lâu. Mỗi cú đẩy lại đưa cô đến mấp mé bờ, và cô lắc đầu hết bên này đến bên kia, mỗi đầu dây thần kinh đều kêu gào mong muốn được giải tỏa.

Trông Sam thật đáng kinh ngạc, chồm lên ở phía trên cô, cơ thể căng ra với mỗi cú đẩy. Khuôn mặt anh chăm chú, miệng hơi hé mở khi anh chôn mình vào trong cô một lần lại một lần. Cô có thể đoán được anh đã sắp rồi, nhìn sự đam mê đang dâng cao càng lúc càng đầy trong anh khiến cô càng thấy hưng phấn hơn thêm.

Cúi đầu xuống ngực cô lần nữa, anh mút đầu ngực cô mạnh đến mức gần như cảm thấy đau. Xiết hai đùi mình chặt lại quanh anh, cô vươn tay giữ lấy cạnh bàn. Cô đã rất gần, rất gần....

Như thể cảm nhận được, Sam đưa tay ngang hông cô và lần tìm tới nơi những lộn lảo xoắn giữa hai chân cô. Với mỗi cú đẩy, anh lại vuốt ngón tay qua đỉnh nhạy cảm của cô. Delaney bật ra một tiếng rên rỉ trầm thấp, đầy gợi cảm.

“Cảm giác tuyệt lắm,” cô nghe tiếng mình hỏn hển. Tiếp theo đó, Sam tăng tốc độ, ngón tay anh xoa nắn viên ngọc nhạy cảm của cô cũng mạnh hơn khi anh đẩy vào càng lúc càng nhanh trong người cô. Nhắm nghiền mắt, Delaney đã mất đi toàn bộ giác quan với thế giới bên ngoài khi cơ thể cô đạt đến đỉnh. Nắm chặt lấy hông Sam, cô tiến vào cơn cực khoái của mình, và chỉ mơ hồ nhận ra Sam cũng tới cùng cô. Những cơn sóng râm ran sung sướng tràn khắp người cô khi anh rung mình trong cô, những ngón tay co lại xiết vào eo cô. Đầu anh gục xuống, che đi biểu lộ trên mặt. Delaney ngửa cổ mình ra nhìn lên trần nhà và cố gắng lấy lại nhịp thở. Giống như thứ có thể liếc nhìn qua khe mắt, hồi hận bắt đầu thập thò, nhưng cô đã từ chối và chưa sẵn sàng chấp nhận nó vào lúc này. Với những giây phút quý giá này đây, cô muốn hưởng thụ cái sự thật là mong ước thầm kín của trái tim cô đã được thỏa mãn – Sam, đang ở trong cô, không thêm muốn ai ngoài cô.

Rồi cô cảm thấy cơ thể Sam cứng lại, và cô biết giây phút ân xá của mình đã qua. Anh bước xa cô vài bước, ngay lập tức cô nhận ra mình đã trần truồng và phô bày đến thế nào, chân tay dạn ra tênh hênh trên bàn làm việc của anh. Vội vàng ngồi dậy, Delaney khép chân lại. Sam đưa tay lên vò đầu. Cô có thể nhận ra sự bối rối và hối hận trên mặt anh. Delaney cảm thấy người mình rũ ra vì đau buồn và thất vọng.

Đã từng có lúc, khi anh kéo cô lại gần và bắt đầu hôn cô, khi cô vẫn còn một chút lý trí bị sót lại, cái phần tỉnh táo của não bộ cô đã phát ra tín hiệu cảnh báo một cách tuyệt vọng – *lùi lại ngay, hoặc là muôn đời cô sẽ phải câm nín*. Nhưng cô khao khát anh vô cùng, nên đã cố tình gạt cái ý tưởng về hậu quả của nó sang một bên. Làm sao mà một việc tuyệt vời như thế lại có khuyết điểm gì được?

Sam lùi lại thêm vài bước nữa, và ngồi sụp xuống một chiếc ghế dành cho khách của anh. Chồm người tới, anh vùi đầu trong đôi tay của mình. Tim Delaney thất lại khi cô nhìn thấy đôi vai anh đầy căng thẳng. Liệu nó có thể còn tệ hại hơn nữa không?

“Tha lỗi cho anh. Anh không biết tại sao lại xảy ra chuyện như thế.” Anh nói sau khi im lặng một lúc khá lâu. Giọng anh nghèn nghẹn, dè dặt.

Delaney nhìn anh trân trối, nỗi hổ thẹn đã không còn là gì khi cô dần hiểu ra những lời anh đang nói

“Anh không biết vì sao chúng ta lại làm tình với nhau?” Cô lặp lại lời anh nói, để chắc chắn rằng mình nghe rõ anh đã thực sự thốt ra như cô đã

nghe được.

“Anh chỉ - anh không biết mình bị cái gì nữa.” Sam nói và lắc lắc đầu.

Tay Delaney co lại thành nắm đấm. Đầu tiên, anh làm tình với cô như cả Casanova và Don Juan hòa vào làm một, rồi anh ngồi thừ ra đấy như thể vừa được nghe thông báo mình chỉ còn sống hai mươi bốn tiếng đồng hồ nữa thôi. Và giờ thì anh nói với cô rằng anh không biết tại sao mình lại hành động như thế lúc đầu?

“Anh... anh... thật là ngu đần!” Cô nói. Cô tức giận đến nỗi đá vào ghế của anh, mặc kệ cho hành động này làm ngực mình nảy lên đến mức khiến cô lão đảo suýt ngã.

Thật là không thể tưởng tượng được. *Hoàn toàn không thể.* Cô không thể nghĩ được rằng chỉ mới hai phút trước thôi, anh đã ở trong cô, và đây là một trải nghiệm tuyệt vời nhất đời của cô. Cô đã phơi bày tâm tư tình cảm của mình, thậm chí đã để anh chạm vào thân thể mình. Anh chưa bao giờ có những mối quan hệ lâu dài trước đây – cô biết điều đó cũng rõ ràng như biết anh có vết sẹo lớn sau lưng vì ngã xe đạp lúc còn bé, và anh gần như đã làm mọi việc để tránh không bị tiêm. Vậy nhưng cô vẫn muốn được thỏa mãn nhu cầu của mình, sự khao khát dành cho anh. Và giờ thì cô xứng đáng nhận lấy điều này thôi.

Một cơn buồn tủi dâng lên trong lòng cô. Nước mắt đọng đầy nơi đáy mắt, nhưng cô sẽ không khóc trước mặt anh, càng không sau khi chuyện đã xảy ra như thế này. Người cứng ngắc vì căng thẳng, cô vợ lấy quần áo của

mình. Liếc nhìn anh đầy tức giận lần cuối cùng, cô đi qua anh và vào thẳng phòng tắm. Chẳng còn gì để nói nữa.

Sam nghe tiếng cửa phòng tắm đóng sầm lại và bấm ngón tay vào da đầu mình. Anh đã làm gì thế này? Anh đã chiếm lấy Delaney ngay trên bàn của mình, như một tên cuồng dâm không hề có chút phong thái hoặc tế nhị nào. Y như những tên biến thái vậy. Đây là lần thứ hai anh nhào vào cô trong tuần này. Và anh đã không thể không nhận ra rằng cái nhu cầu mãnh liệt đến kỳ lạ là được đề cô ra đã đeo dính lấy anh kể từ khi cô tuyên bố rằng mình muốn từ bỏ công việc ở đây.

Liệu đây có phải là nguyên nhân chính của mọi việc – những hành động níu kéo đáng thương xuất phát từ vô thức của anh để giữ cô lại? *Mày đúng là một tên kiêu ngạo khôn nạn*, anh tự mắng thầm. *Cứ như là vài lần ngủ với mày sẽ làm nên sự khác biệt vậy.*

Sam lắc đầu, theo bản năng tự loại bỏ giả thuyết trên của mình. Anh đã không làm tình với Delaney chỉ vì muốn lôi kéo cô làm điều mình muốn. Anh đã ngủ với cô bởi vì anh không thể kiềm chế được bản thân mình không chạm vào cô. Và tiếp đó lại nhanh chóng làm tổn thương cô – trước cả khi nhịp đập trái tim anh trở về mức bình thường. Lại thêm một kỷ lục thế giới mới cho sự vô cảm.

Cánh cửa ra vào đóng sập lại, anh co rúm người lại khi nghe tiếng Delaney khởi động và rồ máy xe. Cô đã vô cùng tức giận với anh – và bên

trong sự tức giận đấy, có lẽ là đau đớn và ghê tởm. Cô không lang chạ lung tung – anh biết rõ điều đó về cô ngay cả khi anh gần như tảng lờ với đời sống tình ái của cô. Anh đã lợi dụng cô một cách hèn hạ. Anh nhớ lời cô nói khi bọn họ đang cãi nhau: rằng nếu cô có thể thu hồi lại được một việc, thì nó sẽ là những gì đã xảy ra giữa bọn họ trong căn hộ của cô.

Sam xoa mặt mình. Cô đã nói đúng – anh thật là một thằng ngốc. Một tên khốn nạn cỡ nào mới không thể có chút đứng đắn thông thường để giữ đôi bàn tay táy máy khỏi đụng chạm vào người bạn thân của mình cơ chứ?

Một cách chậm chạp, anh dần ý thức được rằng mình vẫn đang trần như nhộng, ngồi khom lưng trên ghế. Thở dài, anh thẳng người và ngẩng đầu lên. Mọi chuyện đã xong rồi, anh cũng không còn cách nào vẫn hỏi được nữa. Giờ là lúc anh phải nghĩ ra cách nào đấy để làm lành lại với Delaney thôi.

Ánh nhìn của anh rơi xuống bàn làm việc, và anh nhìn thấy chiếc áo ngực của cô còn nằm vắt ngang tấm hình của họ trên bãi biển. Cô hẳn là đã bỏ sót nó trong lúc mặc lại quần áo của mình. Anh đứng lên và cầm lấy chiếc áo ren, nhìn chằm chằm xuống nó, đẹp đẽ và mỏng manh trong tay mình. Nó vẫn bầu bầu theo hình dạng ngực cô, anh lướt những ngón tay của mình lên lớp vải, cảm nhận sự mềm mại dưới lớp tơ lụa và ren. Nó thật là gợi cảm, mỏng manh và xinh đẹp – y như Delaney vậy. Anh đặt chiếc áo ngực xuống và cầm lên tấm hình của bọn họ chụp vào một mùa hè xa xưa nào đó.

Ngay từ thuở ấy, Delaney đã rất xinh xắn. Phải chăng anh chưa từng nhận ra vẻ gợi cảm trong cơ thể khỏe khoắn của cô? Hoặc đôi mắt màu mạch nha sâu thẳm thẳm kia? Ngay cả với vết bầm tím trên mắt, trông chúng vẫn sáng ngời sức sống và đam mê.

Mười sáu tuổi, cô đã nghênh ngang nhìn thẳng vào máy chụp hình như muốn thách thức cả thế giới. Một Delaney trưởng thành cũng không khác biệt gì mấy – cô vẫn là con người của hành động, dám nghĩ dám làm. Cô chấp nhận mọi thử thách anh đưa ra cho cô, từ trượt tuyết, cho đến lặn biển và cả lúc luyện võ thuật. Còn bây giờ, cô đã vươn lên để đáp lại sự nồng nhiệt của anh, sánh ngang anh từng nụ hôn, từng cú đẩy, từng vuốt ve một. Mà anh... anh chẳng có gì để đáp trả lại cho cô.

Đặt tấm hình xuống bàn làm việc, Sam từ từ mặc lại quần áo vào người, nhét chiếc áo ngực của Delaney vào túi để sau này trả lại cho cô. Anh cảm thấy mệt mỏi và sợ hãi. Bởi vì chính anh cũng biết mình đã cận kề với việc làm Delaney căm ghét đến thế nào.

Bỗng dung cảm thấy ngọt ngào, Sam chộp chiếc chìa khóa xe và sai bước ra cửa. Chỉ dừng lại một vài phút để cài thiết bị báo động và khóa cửa, anh nhảy lên chiếc xe SUV^[2] rồi lái quanh những con phố vắng vẻ vào buổi sáng sớm của khu Fitzroy. Anh cần phải giúp đầu óc mình được thông thoáng, và lần này, những biện pháp nửa vời không thể giải quyết triệt để được.

[2] Xe SUV là ký hiệu viết tắt của Sport Utility Vehicle – là một loại xe thể thao đa năng, gầm cao, hai cầu, thường có 5 đến 7 chỗ ngồi.

Chương 13

Rẽ xe theo hướng ra đường cao tốc, Sam đạp chân ga và lao đi. Cho đến khi bình minh đã lấp ló ở đường chân trời, anh đã lái vào lối đi rải sỏi của căn nhà nghỉ nơi bờ biển của người bạn mình trên đảo Philip Island, phía Nam Melbourne. Sam đã được mời đến đây bất cứ lúc nào anh muốn và có thể tự do xem như đây là nhà mình, bạn anh- Charlie hiện đang đi công tác bên Mỹ. Đây là chốn tuyệt hảo để anh được thanh thản và nghĩ ra cách làm lành với Delaney.

May mắn thay, dù đi đâu anh cũng luôn có tấm ván lướt sóng trong cốp xe, và nhất định là sẽ có một mớ quần áo vứt đi cũng nằm lay lắt trong đó. Dù để anh vượt qua mấy ngày này rồi.

Chỉ mất vài phút để tìm ra chiếc chìa khóa nhà dự phòng được giấu trong vườn, anh vào nhà và bật sáng đèn. Sau khi đã bật bình nước nóng trong nhà, anh tiến về phía phòng ngủ dành cho khách. Đây là một căn phòng đầy đủ tiện nghi với hai chiếc giường đơn đã lồm hằm xuống, hằm là vật còn lại từ thuở nhỏ của Charlie. Không bận tâm, Sam ném người xuống giường và nhắm mắt lại. Giờ đây, anh chỉ muốn được ngủ một giấc mà thôi. Trong vài giờ tới, anh sẽ thức dậy và đi lướt sóng. Chỉ sau khi anh đã hoàn toàn chìm đắm trong biển cả và tan biến ở đó trong vài giờ đồng hồ, khi đây anh mới tự cho phép mình nghĩ đến Delaney lần nữa.

Và lúc ấy, anh sẽ tìm ra cách.

-----oOo-----

Delaney có hẳn một cuối tuần để ngẫm nghĩ lại sự rồ dại của mình từ mọi góc cạnh. Cô đã mắng Sam là ngu ngốc, nhưng cô cũng ngu xuẩn chẳng kém. Tại sao cô lại thuận theo cái hoóc môn đang hoành hành mà không phải là cái lý trí thông thường của mình? Có *bao giờ* mà hoóc môn đúng đâu? Và giờ thì cô còn chất thêm cơn khủng hoảng vào buổi sáng thứ Ba sắp tới bằng cách trang trí thêm bên trên là một quả cherry^[1] to tướng trong hình hài của trận thảm bại nho nhỏ vào buổi tối thứ Sáu vừa qua. Hoặc, nếu cô muốn thật sự chính xác, phải là trận thất bại *to lớn*, được đo bằng chất lượng của cơn cực khoái cô đã trải qua.

[1] Nguyên văn “adding a big cherry on top” có thể dịch nôm na là sự việc đã tệ rồi mà còn tệ hơn sau khi hai người lại phát sinh quan hệ vào hôm thứ sáu ở công ty. Minh họa hình ảnh, quả anh đào được tượng trưng cho đỉnh điểm của sự tồi tệ.

Đi đi lại lại ngoài ban công trong căn hộ chiều Chủ nhật, Delaney uống một ngụm lớn rượu từ trên cốc cô đang cầm trên tay và thẳng thắn thừa nhận với bản thân rằng, cô hoàn toàn, và thật sự thảm rồi. Cô yêu người bạn thân của mình, sắp sửa vứt bỏ một công việc tuyệt vời, và đang trên đà bị ám ảnh tình dục một cách chóng vánh.

Tại sao, trong tất cả những điều tốt lành của thế giới này, Sam lại tuyệt vời như thế ở trên giường? Hoặc đứng ra là trên bàn, hoặc trên sàn nhà phòng khách. Người đàn ông này là chuyên gia về xúc cảm. Một thiên tài tình dục. Một Mozart của phòng ngủ. Anh đã búng, vuốt, mút và trêu đùa cô đến khi cô bị kích thích đến cực độ, đến mức chưa bao giờ cô có cảm giác như vậy trong đời mình.

Và rồi ngay lập tức, anh thu về cái dư âm đầy của cô bằng cách tuyên bố anh xin lỗi cho những gì mình đã làm ở trên. Điều này thật quá là đáng hổ thẹn.

Delaney lại uống thêm một ngụm rượu nữa và dựa người lên thanh chắn ngoài ban công. Xung quanh cô, hàng ngàn ánh sáng lấp lánh trong màn đêm, nội thành Melbourne trải dài đến ngút tầm mắt.

Trí óc cô lại thoáng lờn nơi căn hộ tầng trên. Cô đã không nghe thấy chút tiếng động nào của Sam suốt cuối tuần vừa rồi. Nhưng điều đó không làm cô ngạc nhiên. Có lẽ anh lại chạy trốn đi nơi nào đó vài ngày. Sam chưa bao giờ thích thú với việc giải quyết khó khăn trong những trường hợp như thế này. Thật tuyệt làm sao khi thấy mình cũng được xếp vào loại như thế trong cuộc đời anh.

Quay vào bên trong căn hộ, cô thoáng thấy bóng mình in lên cánh cửa kính màu đen. Trông không có chút hấp dẫn nào. Cô đã u sầu suốt cả cuối tuần vừa rồi, tần ngần với việc chuyện gì đã có thể xảy ra và chuyện gì nên xảy ra, và cô đã không gọi đầu trong hai ngày liên tiếp. Giờ thì nó đã được buộc túm lại sau gáy bằng một sợi giây chun, trông rất luộm thuộm, không tươm tít tí nào. Và cả quần áo của cô nữa chứ. Quần thể thao rộng thùng thình, chiếc áo thun cũng rộng thùng thình, không áo ngực, tất chân xộc xệch. Bên trong cô cũng không cảm thấy tốt hơn chút nào. Răng cô xỉn lại vì ăn quá nhiều sô cô la, và cô còn có một nếp nhăn giữa lông mày vì đã cau có suốt cuối tuần.

“Vực lại bản thân mình đi, Delaney.” Cô tự nhủ với chính mình.

Dù cô đã yêu một người đàn ông không yêu mình. Điều đó cũng sẽ không giết chết cô được, đúng không? Còn nhiều thứ tệ hại hơn trong cuộc

sống nữa, phải không nào?

Trong một giây, trí não hoàn toàn trống rỗng khi cô cố gắng hình dung xem có viễn cảnh nào còn tồi tệ hơn nữa không.

“Ngu xuẩn.” Cô lại nhủ thầm với mình, ngửa cổ uống cạn chỗ rượu. Dậm chân đi vào trong căn hộ, cô thẳng tiến tới phòng tắm.

Sau một trận tắm tấp bằng nước nóng thật lâu, cô chải mái tóc vừa gội sạch sẽ và ngồi xuống nghiên cứu trang bán nhà trên báo.

Điều duy nhất cần làm bây giờ là tiếp tục với kế hoạch của cô thôi. Cô sẽ sớm rút ra khỏi công ty, bước tiếp theo là tự rút lui ra khỏi sự cám dỗ được sống ở bên cạnh Sam.

Nhìn quanh căn hộ với vẻ ngẫm nghĩ. Cô đã hao tổn rất nhiều tinh lực vào nơi này. Nhưng bám víu vào nó sẽ lại là một sự biện minh cho việc bám víu vào Sam mà thôi. Mà anh đã thể hiện một cách rõ ràng và vô cùng tàn nhẫn rằng sẽ chẳng có gì để cho cô bám víu vào cả.

Đôi vai càng rũ xuống hơn khi cuối cùng cô cũng thừa nhận nỗi cay đắng trong lần cuối cô quan hệ với Sam. Khi anh chạm vào cô, đôi mắt đầy khao khát, cơ thể của anh ham muốn cô, và cô đã bùng bùng hy vọng. Bởi vì anh sẽ không tóm lấy cô như thế nếu anh không có chút cảm xúc gì, đúng

không?

Và rồi anh nói những lời hủy diệt kia. Anh *không biết tại sao lại xảy ra chuyện như thế.*

Nhưng cô đã mong mỗi anh có thể nói gì khác được nữa chứ? *Delaney, anh yêu em? Xin đừng rời xa anh, anh không thể tưởng tượng cuộc đời mình khi thiếu vắng em?*

Thật vậy chẳng? Có đúng là cô đã thật sự suy nghĩ ảo tưởng đến mức đây?

Delaney nhìn mờ mịt xuống tờ báo đang trải rộng trong lòng mình.

Đúng vậy. Cô đã ngu xuẩn như thế đấy. Cô đã hy vọng, ngay cả sau bao nhiêu năm như thế. Ngay cả sau khi cô đã thấy cái cách anh xử sự sau lần bọn họ ngủ với nhau. Điều đó giải thích tại sao những câu nói của Sam đã làm cô đau khổ đến thế. Tại sao cô không bao giờ rút ra được một bài học nào về anh như vậy?

Mày biết cần phải làm gì, cô tự nhiên móc mình. Cứ làm thế đi.

Cầm cây bút lên, Delaney lại cố gắng tập trung vào những quảng cáo nhà đất.

Nhanh lên nào, một cuộc đời mới không có Sam sẽ bắt đầu.

-----oOo-----

Sam đóng sầm cốp xe lại và cầm lấy tấm ván lướt sóng. Kẹp nó vào nách, anh sỏi bước ra bãi cát trước mặt, hướng về đồi cát cao nhất nằm chắn trên đường ra bãi biển. Có một con đường vòng dễ đi hơn, men theo chân đồi là ra đến nơi chứ không phải là leo lên trên đấy, nhưng cảnh nhìn từ đỉnh đồi đẹp tuyệt. Và giờ đây anh đang cần phải gom góp từng chút cảm hứng từ Mẹ Thiên nhiên ban tặng.

Sau bốn ngày liên tục chỉ toàn lướt sóng, ăn và ngủ, cuối cùng thì anh cũng bắt đầu tìm ra hướng giải quyết những chuyện rắc rối anh đã gây ra trong mối quan hệ với Delaney.

Đầu tiên, là chuyện ngủ nghê với nhau như thế này phải được chấm dứt hẳn. Cho dù nó rất tuyệt, điên đảo thần hồn, và rất dễ nghiện. Nhưng nó cũng là con đường ngắn nhất làm anh mất cô mãi mãi. Có lẽ đây là lần đầu tiên trong đời, anh cần phải áp dụng một vài biện pháp tự kiểm chế bản thân mình, giữ cho tay mình không được thò vào hộp bánh nữa.

Tuy nhiên, nó còn hơn là chỉ cần giữ cái tay anh không được táy máy nữa. Trong lúc đang cười lên tằm ván bập bênh trên ngọn sóng vào một buổi sáng sớm kia, Sam đã ngộ ra một việc. Delaney là bạn của anh – một người bạn thân thiết nhất, trung thành nhất, đáng quý nhất của anh. Và cô đã nói với anh rằng cô muốn một gia đình. Cô muốn được gặp gỡ một người đặc biệt nào đó, yêu đương và có con cái. Tóm lại là xây dựng cuộc sống mới.

Nếu anh là một người bạn thực sự của cô, vậy thì mục tiêu của cô cũng sẽ là mục tiêu của anh. Điều đó hiển hiện rõ ràng trước mắt anh ngay giữa biển khơi, khi nước biển mằn mặn bắn lên lên mặt đầy sáng khoái. Anh cần phải giúp đỡ Delaney tìm được người đàn ông xứng đáng với mình. Anh phải giúp cô tìm những thử thách mới mẻ này.

Anh càng lúc càng tự tin với quyết định này của mình trong những ngày tiếp theo. Và giờ thì anh đã leo lên đến đỉnh đồi và chiêm ngưỡng vẻ đẹp thiên nhiên trước mắt, chiếc ván lướt sóng cắm vào cát dựng sát bên cạnh người. Trước mặt anh, cát vàng trải rộng xuống tận một cái vịnh nhỏ hẻo lánh và nguyên sơ. Những con sóng dập diu vỗ vào bãi cát, từng ngọn sóng tạo thành những đám bọt biển khi tràn vào bờ. Đại dương xanh thăm thẳm dường như trải dài đến vô tận trước mắt anh.

Một ngọn gió thổi tung mái tóc của anh lên, đôi mắt anh nheo lại trước ánh nắng mặt trời buổi giữa chiều. Trong ngực anh là một khoảng trống rỗng đã tồn tại từ khi anh đã đưa ra quyết định lớn kia. Sự thật xấu xa là anh chỉ muốn giữ rịt lấy Delaney cho bản thân mình mà thôi. Anh không muốn nhìn thấy cô yêu yêu đương đương với một Gã Gia-Đình-Hai-Con^[2] kia. Anh thậm chí chả muốn đóng vai ông cậu dễ mến với những đứa con của cô, dạy chúng chơi lướt sóng hoặc trượt ván hoặc gây rắc rối linh tinh. Anh là một tên ích kỷ khôn kiếp như thế đấy. Cái ý tưởng rằng cô đang xây dựng một cuộc sống cho riêng mình mà không có anh đóng một vai trò quan trọng trong đấy đã khiến anh gần như không thể chịu đựng nổi.

[2] Nguyên văn: Mr. Two-Point-Five-Kids, 2.5 là tỉ lệ số con trung bình trong gia đình. Đại ý là chỉ một gia đình bình thường, mình dịch là 2 con cho đúng chủ trương của VN]

Nhưng đây là điều Delaney muốn. Và anh đã kiên quyết rằng Delaney sẽ đạt được nó.

Kẹp chiếc ván lướt sóng trong tay mình lần nữa, Sam lại lần xuống biển trở lại. Lồm bồm vào bãi nước cạn, anh dừng lại buộc chắc dây vào cổ chân mình, rồi lại lội qua bãi nước đủ sâu để quăng mình lên tấm ván. Với những sai tay chắc nịch và vững chãi, anh bơi dần ra với những con sóng bạc đầu.

Trong suốt một giờ tiếp theo, anh lướt ván say mê, tâm trí anh hoàn toàn trống rỗng. Delaney, tạp chí... tất cả đều lùi xa. Có lẽ nó vẫn còn lẩn khuất đâu đây tận nơi sâu thẳm trong lòng anh, nhưng anh đã thành công trong việc tìm lại cho mình một chút không gian để hít thở. Cho đến khi anh bước lên bãi biển, anh cảm thấy đầu óc mình đã minh mẫn và bình tĩnh trở lại.

Anh sẽ thú nhận mọi chuyện với Delaney, nói cho cô biết rằng anh đã cảm thấy lo sợ với những việc đang xảy ra sẽ làm xấu đi mối quan hệ của bọn họ. Anh vốn không thích đối thoại, những cuộc nói chuyện đầy cảm xúc như thế không phải là điểm mạnh của anh, nhưng anh sẽ cố gắng hết sức vì cô. Và tiếp theo, anh sẽ đề nghị sự giúp đỡ của mình như là một người mai mối. Anh nghĩ rằng, đây là điều ít ra anh có thể làm, để bù đắp lại cho cô sau khi đã trắng trợn lợi dụng cô như thế. Sau cùng thì ai còn có thể hiểu cô hơn

anh nữa? Anh biết tất cả những thói quen của cô, cả tốt cả xấu. Anh còn biết cô luôn luôn cúi bả vào buổi sáng, và cô yêu thích Turkish delight^[3], và cô bắt buộc chỉ có thể ngủ trên giường trải ga một trăm phần trăm làm bằng sợi bông mà thôi.

[3] Turkish delight là một loại kẹo dẻo bên ngoài được phủ một lớp đường.

Thêm vào đó, anh lại quen rất nhiều gã đàn ông. Bạn lướt sóng, bạn trượt ván, bạn rượu, bạn tiệc tùng. Một vài người trong số họ thậm chí còn rơi vào tất tần tậ các trường hợp trên. Ở đâu đó trong đám bạn giàu có và đa dạng kia, sẽ có một người xứng đáng với Delaney.

Lần này, đi về chỗ đậu xe bằng con đường vòng dễ dàng hơn, Sam cứ trăn trở mãi việc này trong đầu. Ứng cử viên đầu tiên xuất hiện là Macca. Gọi tắt cho cái tên Scott McCarthy, một người bạn lâu năm của cả anh và Delaney. Bước đầu như thế là khá thuận tiện – sẽ không có chuyện Macca không muốn cho Sam và Delaney tiếp tục giữ mối quan hệ bè bạn của mình. Và Macca cũng sống khá sung túc khi điều hành công ty xây dựng của chính mình. Anh ta cũng là một người tốt, khi kể rất nhiều về những đứa con của người chị gái và cũng không phải là một tên đêu giả với phụ nữ. Ba điể

tốt. Nhưng mặt khác, anh ta lại không có khiếu khôi hài. Và anh ta cũng khá là tiêu cực, nhất là những khi cần bảo vệ ý kiến của mình lúc tranh luận.

Trượt chiếc ván vào trong xe, Sam lấy khăn lau người mình trong khi thâm gạch bỏ Macca khỏi danh sách trong đầu mình. Giờ thì anh đã nghĩ về việc này, anh chàng đáng thương ấy sẽ không bắt kịp được nhịp của Laney đâu. Cô cần có ai đó kiềm mình lại, quản lý cô. Cô là một người phụ nữ đầy đam mê, và cô cần có ai đó có thể bắt kịp sự đam mê của cô.

Sam cương quyết tự ngăn mình lại để không nghĩ thêm chính xác Delaney đã thật đam mê như thế nào khi anh lái xe rẽ vào ngôi nhà ngoài bãi biển của Charlie. Đường đi rải sỏi kêu lạo xạo dưới bánh xe khi anh dừng lại, và đôi mắt anh bỗng lơ đễnh khi một ứng cử viên khác xuất hiện trong đầu: chính là Charlie.

Không vấn đề gì với việc là một người chu cấp tuyệt hảo – Charlie kiếm tiền rất khá với công việc là một nhà đầu tư của ngân hàng. Và anh ta cũng sở hữu bất động sản – căn nhà nghỉ này là một ví dụ. Anh ta ăn mặc cũng bảnh bao, và có thể xử lý gần như mọi vấn đề. Anh ta không lướt sóng, đúng vậy, nhưng lại thích trượt tuyết, vì vậy coi như là có thể bù lại được. Anh ta khá hóm hỉnh, rộng rãi, và với những gì Sam đã chứng kiến, anh ta cũng khá ngọt ngào với phụ nữ nữa.

Thật sự là khá hoàn hảo. Quai hàm Sam nghiến chặt lại và nắm tay anh siết lại trên bánh lái khi anh nghĩ đến việc thiết kế một buổi hẹn hò cho Charlie và Delaney. Charlie hẳn là sẽ làm cô ấy ngây ngất nếu anh ta thật sự có chủ ý. Tay anh thậm chí lại siết chặt hơn trên bánh lái.

Cả hai bọn họ đều đã quen biết nhau rồi, tất nhiên là thế. Vì vậy mọi chuyện sẽ không quá khó xử. Sam cau mày khi một ý nghĩ lại xuất hiện. Có lẽ bọn họ đã quá rành nhau rồi? Có lẽ sẽ chẳng có chút kích thích nào giữa bọn họ? Bởi vì nếu Charlie cảm thấy có chút hứng thú với Delaney, anh ta hẳn là đã tán công từ lâu rồi, đúng vậy không?

Cho dù Charlie chưa gặp lại Delaney dạo gần đây, tất nhiên rồi. Kể từ khi cô tút tát lại bản thân mình. Sam bỗng tưởng tượng ra cảnh Charlie được nhìn ngắm đã đời Delaney trong chiếc quần jeans bó sát và chiếc áo ôm. Không cần nghĩ cũng có thể biết được phản ứng của anh bạn mình ra sao.

Mím môi lại, anh xóa bỏ tên Charlie ra khỏi danh sách luôn. Bất cứ gã đàn ông nào cần phải nhìn Delaney trong chiếc quần jeans bó mới thấy hứng thú với cô đều không đáng bàn đến.

Hiển nhiên là việc tìm cho Delaney một người xứng đôi vừa lứa là không dễ dàng gì rồi. Và hẳn phải như thế. Cô là một người phụ nữ đặc biệt, và tuyệt vời. Gã đàn ông nào mà lấy được cô hẳn là một tên khôn may mắn nhất thế giới, và còn hơn thế nữa. Anh không hề nghi ngờ chút nào rằng cô cũng sẽ là một bà mẹ tốt nhất. Cô đã rất yêu chiều mấy đứa con của bà chị gái mình, nhưng anh cũng thấy cô xử lý những cơn hư quấy của chúng với một thái độ kiên quyết đầy tự tin. Cô có bản năng làm mẹ, không nghi ngờ về điều đó.

Sam ngồi thừ ra trong căn phòng khách, nhìn chằm chằm vào chiếc ghế sofa đã-qua-thời-hoàng-kim của Charlie và chiếc tivi trắng đen cũ kỹ đến thảm thương. Đã đến lúc phải quay về rồi. Anh đã kéo dài thời gian lâu đến hết mức có thể, khi để lại tin nhắn trên điện thoại trong phòng làm việc của Delaney vào tối Chủ Nhật giải thích việc anh cần phải nghỉ làm vài

ngày. Luôn có một ít thời gian thư thả giữa hai kỳ phát hành, vì vậy anh biết mình không đặt quá nhiều gánh nặng lên vai cô bằng cách dồn hết công việc cho cô trong vài ngày.

Nhưng nó đã là thứ Tư rồi, và thời gian của anh cũng đã hết. Anh đã đạt được những gì mình đã đề ra. Anh đã có thể tập trung suy nghĩ một cách tỉnh táo về việc của Delaney, tự tìm được cho mình một triển vọng cần thiết. Anh đã có một kế hoạch, một phương án để thực thi.

Sam giết thời gian trên đường lái xe trở về Melbourne bằng cách xem xét thêm vài ứng cử viên làm người chồng tương lai của Delaney. Cho đến khi anh rẽ vào con đường về tòa nhà của bọn họ. Đã sau sáu giờ tối và anh đã đúc kết được danh sách với ba ứng cử viên triển vọng.

Sam cảm thấy khá hài lòng với bản thân mình cho đến khi anh nhìn thấy tấm biển. Cao sáu feet và rộng cũng gần gần như thế. Nó được dựng lên ngay bên hông tòa nhà của bọn họ và trưng lên một chữ “*Nhà Bán*” to tướng phía trên, cùng với nó là một tấm hình bóng loáng của một căn hộ có lối trang trí khá hiện đại và sống động^[4].

Sam suýt lái xe đâm sầm vào gốc cây khi anh thẳng gấp lại và nhìn chằm chằm vào căn phòng khách của Delaney.

Chuyện quái quỷ gì đang xảy ra thế này?

[4] Khi bán nhà thì dịch vụ môi giới địa ốc sẽ tới dựng bảng quảng cáo ở trước nhà như thế này.

Chương 14

Delaney nhìn chăm chú vào bản thiết kế đang trải rộng trên mặt bàn ăn của mình.

“Vậy thì, Steve, anh nghĩ thế nào?” Cô hỏi đầy vẻ hy vọng.

“Nó cần phải được sửa chữa lại một chút, nhưng nó có một bộ khung khá tốt. Với giá cả hợp lý thì tôi nghĩ nó khá là khả quan đấy.” Steve nói.

Steve là bạn của chị cô, một kiến trúc sư, người đã giúp Delaney đi kiểm tra ngôi nhà cô đã tìm ra ở vùng Camberwell phía đông nam Melbourne. Cô đã đi xem căn nhà đấy lần đầu tiên vào buổi tối thứ Hai, nói chuyện với dịch vụ môi giới địa ốc về việc đưa căn chung cư của cô ra thị trường vào ngay buổi sáng sau đấy, và nhìn tấm bảng quảng cáo được dựng lên vào ngày tiếp theo. Làm việc trong ngành xuất bản, Delaney cũng khá quen thuộc với tốc độ xoay vòng nhanh chóng của việc in ấn, nhưng tốc độ làm việc hiệu quả của dịch vụ nhà đất thế này cũng khiến cô khá bất ngờ.

Bản thiết kế trước mặt cô vẽ một căn nhà trệt điển hình kiểu California^[1], với hàng hiên rộng chạy dọc phía trước căn nhà, hai cửa sổ với lớp kính kẻ ô chéo nằm ở hai bên hai cánh cửa chính. Những phòng ốc rộng rãi, nhìn hơi cũ kỹ với những lớp giấy dán tường từ thập niên bảy mươi cùng với tấm thảm trải nhà xỉn màu. Nhưng cô và Steve đã lôi một góc thảm lên để khẳng định lại bên dưới nó là một lớp gỗ thông Baltic chính hiệu, đang chờ được khai phá. Còn giấy dán tường thì cũng dễ sửa chữa lại thôi.

[1] Kiểu nhà California Bungalow khá phổ biến ở Úc, thường được xây dựng từ những năm 1913 trở ra, thời kỳ bị ảnh hưởng nhiều bởi văn hóa của Mỹ

Như Steve nói, nó có rất nhiều tiềm năng. Delaney nhìn quanh căn hộ của mình, cảm giác tiếc nuối rõ ràng khi phải chào tạm biệt với những bức trần nhà cao ráo thanh nhã kia và cả những hàng cột kèo trên đây nữa.^[2]

[2] Mình tưởng tượng căn hộ của chị Delaney tương tự thế này, nhà chung cư cao tầng với xà nhà và nội thất nhà bếp bằng inox sáng loáng]

“Nơi này thoáng đãng thật,” Steve nói như thể anh đọc được ý nghĩ trong đầu cô vậy.

Delaney cố gắng nở nụ cười. “Nhưng nó không hẳn là một căn nhà cho gia đình.” Cô nói kiên quyết.

Tiếng cửa nhà cô mở tung ra cắt ngang mẫu đối thoại, cô xoay người lại để nhìn thấy Sam đang hăm hăm sải bước về phía cô, một người đàn ông cao sáu feet hai (*khoảng 1m89*) đang giận dữ và đầy căm phẫn.

“Cái chuyện quái quỷ gì đang xảy ra thế này?” Anh hỏi, giọng gầm lên tức giận.

Steve bắn cái nhìn lo lắng về phía Delaney. “Em có biết anh ta không?” Anh hỏi.

Delaney gật đầu. “Anh ấy là hàng xóm của em.”

“Hàng xóm?” Sam gào lên. “Nói lại đi.”

Steve vẫn nhìn Delaney. “Em có muốn anh...?”

Delaney bỗng nhận ra rất nhanh chuyện này rồi sẽ vượt khỏi tầm tay mình thế nào.

“Không sao đâu. Nhưng có lẽ chúng ta sẽ phải nói chuyện về căn nhà sau, được không?” Cô đề nghị.

“Không thành vấn đề.” Steve trả lời.

Cuộn lại bản thiết kế nhà, Steve liếc về phía Sam đang hàm hàm tức giận trước khi gạt nhẹ đầu với Delaney và bước về phía cửa.

Sam không buồn chờ cho cánh cửa khép lại trước khi anh bắt đầu lần nữa.

“Từ khi nào thì em quyết định bán căn hộ này của mình?” Anh hỏi, giọng đầy vẻ bình tĩnh giả tạo.

“Trong lúc em đi nghỉ.” Cô trả lời thẳng thừng. Sam thật ra lại rúm người lại, và cô nhận ra đây không phải là câu trả lời mà anh đã mong đợi.

“Vậy là nó không liên quan gì tới chuyện xảy ra vào đêm hôm nọ?” Sam hỏi với vẻ mặt không thể tin được.

“Không,” cô trả lời.

Cô có thể nói Sam không biết nên hiểu cả hai câu trả lời của cô như thế nào.

“Vậy tại sao em không nói cho anh biết là em sẽ bán căn hộ của mình? Chẳng lẽ em không nghĩ rằng anh có thể quan tâm tới điều đó một chút xíu nào hay sao?” Sam nói. Cô có thể nhận ra chút đau đớn ẩn giấu dưới vẻ tức giận của anh, và tim cô thắt lại.

“Anh đã không có ở đây, Sam. Vậy thì em nên làm cái gì, truy lùng anh ở bất cứ nơi nào anh đến để em có thể nói cho anh biết những chuyện gì đang xảy ra hay sao?”

Mặt Sam đỏ lên, anh tránh ánh mắt mình đi trong một vài giây. Rồi anh lại quay lại chất vấn.

“Anh không thể tin được là em lại làm thế này. Bán đi cổ phần doanh nghiệp, bán căn hộ. Và em chả buồn ngồi xuống nói cho anh nghe một chút gì.”

“Em chỉ là làm những việc gì cần phải làm mà thôi.” Delaney trả lời thẳng thừng. Trong lòng cô cảm thấy khó chịu. Sam đã nói đúng. Cô chưa bao giờ làm những quyết định trọng đại của cuộc đời mà mình không hội ý với anh. Dù gì thì chuyện lần này cũng khiến cô cảm thấy thật sai trái, khó hiểu và không được trọn vẹn cho lắm. Nhưng cô không thể cho anh biết được nguyên nhân thật sự cho tất cả những thay đổi này của mình. Người đàn ông này đã cong đuôi chạy trốn khỏi cuộc đời cô gần năm ngày chỉ bởi vì bọn họ đã làm tình với nhau. Cô yêu anh vô cùng, nhưng anh không phải là người cô có thể hy vọng vào và mơ tưởng hảo huyền.

“Anh không hiểu được những chuyện này thì có liên quan gì đến xây dựng gia đình. Tại sao em không thể gặp gỡ một anh chàng nào đó và lập gia đình rồi có con cái trong khi em vẫn sống ở đây và làm việc cùng anh?” Sam chất vấn.

Delaney nhìn chăm chăm vào anh, sự thật lơ lửng nơi đầu lưỡi của cô. Nhưng không bao giờ cô phơi bày bản thân mình đến mức như thế để rồi bị từ chối. Cô đã ném thử hương vị của nó hai lần trong tuần vừa rồi, điều đó đã khiến cô đau đớn vô cùng.

“Anh sẽ không hiểu được đâu.” Thay vào đây là câu trả lời của cô.

Đôi mắt Sam như muốn lồi ra. “Ít ra thì cứ nói thử xem nào! Chúa ơi, Laney, chúng ta là bạn của nhau đã bao nhiêu năm rồi?”

“Rất lâu rồi. Lâu đến nỗi em đã trông đợi anh ở lại, hoặc ít ra là gọi điện thoại cho em một cách tử tế sau chuyện xảy ra giữa hai chúng ta vào tối

hôm nọ đây chứ.” Delaney nói.

Câu nói của cô đã khiến anh khựng lại giữa chừng. Anh mở miệng ra rồi lại khép lại vài lần trước khi có thể cất tiếng.

“Anh cần phải để đầu óc mình tỉnh táo lại.” Anh nói, và nó càng làm cô tức giận hơn đến nỗi cô đã cắt ngang lời anh nói.

“Vậy còn việc phòng ngừa thì sao, Sam? Có bao giờ anh nghĩ đến việc nó có thể khiến em mang thai không? Hoặc là em cũng có thể bị bôi rôi như anh vậy?” Cô nói.

Anh nhìn cô trân trối. “Có thai?” Một vẻ kỳ dị thoáng hiện qua khuôn mặt anh. “Thật chứ? Em có thật không?”

Delaney đã phải giữ chặt lấy hai bên đầu của mình, để đề phòng trường hợp nó có thể bị nổ tung lên mặt.

“Không! Em không có thai. Bởi vì em đã uống thuốc. Anh thậm chí chẳng còn buồn quan tâm đến mấy chuyện này nữa. Em thật còn mong rằng anh không ẩu tả như thế này với cả quân đoàn phụ nữ mà anh đã lang chạ.”

“Anh luôn dùng bao. Luôn luôn!” Sam nói với vẻ phẫn nộ.

“Ngoại trừ với em.”

“Ồ, bởi vì nó không giống như anh có kế hoạch nhảy chồm lên người bạn thân của mình.” Sam hét lên. “Nó không phải là việc anh cho vào danh sách những điều cần làm của mình.”

Delaney cố gắng không tỏ vẻ nao núng trước vẻ chắc nịch và bực bội trong giọng nói của anh. Điều đó không khiến cô thấy ngạc nhiên khi Sam đã không nghĩ về mình như thế. Cô đã có mười sáu năm để làm nền tảng cho niềm tin đầy của mình. Vậy tại sao lại đau như thế mỗi khi anh chứng minh cho cô thấy hết lần này đến lần khác cơ chứ?

“Vâng, em biết rồi, Sam. Và đây cũng là cảm giác chung của cả hai chúng ta mà thôi.” Cô nói, để mặc cho niềm kiêu hãnh bị tổn thương của mình dẫn dắt.

Sự im lặng căng thẳng bao trùm lên bọn họ khi cả hai người đứng trừng mắt nhìn nhau. Delaney cố gắng không để ý đến anh nhìn khá quyến rũ trong chiếc quần sóc cũ mặc đi biển và chiếc áo thun ôm khoe những cơ bắp trên người. Bắp tay của anh rám nắng và đẹp như tạc, đùi anh cũng rám nắng như vậy và thật thu hút. Khuôn mặt anh góc cạnh và nhẵn nhụi, đôi mắt là một màu xanh thẫm nổi bật trên làn da của anh.

Bỗng dưng tất cả sự đấu tranh bốc hơi hết khỏi người khi cô nhận ra chính xác mình đã phải hy sinh điều gì trên con đường tìm kiếm hạnh phúc tương lai. Vài ngày vừa qua đã cho cô nếm trải thử nghiệm nó sẽ thế nào nếu như cô và Sam không còn là bạn thân thiết với nhau nữa. Cô đơn, hoang hoải và trống vắng. Cô đã phải nhắc điện thoại định gọi cho anh cả chục lần trước khi nhớ ra rằng không chỉ là anh không ở nhà, mà cô còn không nói chuyện với anh bởi hàng loạt nguyên nhân khác nữa. Vấn đề là, đầu óc cô tự động mặc định tình yêu với Sam, muốn được ở gần bên anh. Cô thèm khát được nghe tiếng cười của anh, cái cách anh luôn luôn có thể làm cho mọi việc thuận theo chiều hướng đúng đắn của nó. Chỉ là lần này anh không thể giúp cô được nữa, bởi vấn đề mà cô đang đối mặt lại chính là anh.

Như thể anh cảm nhận được sự yếu ớt mỏng manh của cô, cơn giận dữ dường như cũng rút sạch ra khỏi người anh.

“Anh không muốn gây gổ với em đâu, Laney.” Anh nói.

Trước khi cô có thể trấn tĩnh lại được, anh đã băng qua khoảng cách giữa hai người bọn họ và ôm cô trong vòng tay siết chặt của mình.

Bất chấp cái bản năng tự bảo vệ tốt hơn của mình, cô thấy mình đang bám sát lấy người anh, dán chặt vào anh hết mức có thể, dụi mặt mình vào vai anh. Chúa ơi, cô yêu anh. Cô yêu anh biết bao nhiêu. Và cô sẽ nhớ anh hơn bất cứ điều gì trên khắp thế giới này.

Bọn họ đứng đấy ôm nhau một lúc thật lâu, và rồi dần dần Delaney đã ý thức được rằng cái nỗi đau đớn tuyệt vọng đang hùng hực trong người cô

đã biến hình trở thành một cái gì đó nóng bỏng hơn và khó chối bỏ được. Cô hít vào một hơi thật sâu, ngửi được hương vị biển mặn mặn trên cơ thể ấm áp và cứng cáp của anh. Bỗng dưng cô cảm thấy khao khát được nếm hương vị của anh, được dán môi mình vào cái cổ săn chắc của anh. Ngực cô cảm thấy hơi nặng nặng, và cơn ấm áp trải xuống tận nơi giữa hai đùi cô. Cô lại muốn anh nữa rồi.

Ngay khi ý nghĩ này hợp nhất lại trong đầu, cô khựng người lại và cố đẩy anh ra, liếc nhanh khuôn mặt anh trong lúc cô tránh người đi. Biểu hiện của anh khép kín, những cảm xúc của anh đã giấu kín. Cô đã phải tự nhắc cho mình nhớ rằng, không giống như cô, Sam không có vấn đề gì với việc đụng chạm cơ thể với người bạn thân của mình.

“Em xin lỗi đã gây gổ với anh, Sam.” Cô lúng búng nói trong miệng.

“Thôi quên nó đi, được không?” Anh đề nghị. “Chúng ta sẽ vạch ra một đường ngăn cách với tuần trước, và gọi nó là sự điên cuồng thời kỳ trăng tròn hoặc cái gì đó cũng được và chúng ta sẽ không bao giờ nhớ lại nữa. Em quá quý giá đối với anh để có thể hủy hoại đi bằng những thứ vớ vẩn và vô nghĩa như tình dục.”

Delaney cẩn thận nhặt một sợi bông dính lên quần jeans của mình, cố gắng kéo dài một vài giây để kiềm chế lại cảm xúc của mình. Anh ấy đã gọi những gì xảy ra giữa bọn họ là vô nghĩa, và anh muốn xóa sổ tuần vừa rồi như thể không có chuyện gì xảy ra vậy. Một lần nữa, điều đó lại không khiến cô thấy ngạc nhiên chút nào. Cô đã biết trước những việc xảy ra giữa hai người có nhiều ý nghĩa với cô hơn là với anh nhiều.

“Vâng,” đây là tất cả những gì cô có thể nói, bởi đơn giản cô không phải là kẻ nói dối sành sỏi đến thế.

Dường như thế cũng đủ cho Sam rồi. Đi về phía bàn ăn, anh đứng dựa người vào nó.

“Vậy anh chàng với bản thiết kế đây là ai thế?” Anh hỏi.

“Anh ấy là bạn của Claire, là một kiến trúc sư. Em đã tìm được một căn nhà mình thích ở Camberwell.” Cô uể oải giải thích. Vì lý do nào đó, dường như tất cả màu sắc đã trôi đi khỏi nơi này. Cô cảm thấy cái kính, mệt mỏi và ảm đạm.

Khuôn mặt Sam rồi rầm. “Anh vẫn không hiểu tại sao em phải dọn đi, Laney.” Anh nói. Cô có thể nhận ra rằng anh đã phải hết sức kềm chế để giữ bình tĩnh và sáng suốt. “Em yêu thích nơi này. Và em chưa bao giờ hé lộ một câu nào về việc muốn bán nó đi cả.”

“Nó không hẳn là thiết thực lắm, đúng không nào?” Cô nói. “Chỉ với một phòng ngủ thôi. Dù vậy, em đã xem căn nhà này và yêu thích nó ngay rồi.”

Khuôn mặt Sam rạn rỡ lên khi cô mớm cho anh một lời nói dối mới nhất của mình. Cô đã nhìn thấy hướng đi – tất cả những gì cô cần làm là

thuyết phục anh rằng cô đã bị ngôi nhà mới này làm cho mê mẩn, và anh sẽ nghĩ rằng mình hiểu tại sao cô lại muốn dời xa khỏi anh. Vào một lúc nào đó anh sẽ phát hiện ra được cái điểm chung giữa thói việc và bán nhà là giữ khoảng cách với mình, nhưng cô trông đợi vào cái tính mù mờ về cảm xúc đã nổi danh của anh sẽ cho mình một chút thời gian để thở trong lúc này. Bên cạnh đó, anh không có lý do nào để nghi ngờ rằng người bạn thân nhất của mình đang sắp sửa cắt đứt với mình rồi. Tại sao có thể nghi ngờ được? Bởi theo cách anh nghĩ, chẳng có gì thay đổi giữa bọn họ cả, cho dù đã có hai lượt làm tình nóng bỏng và đầy thèm khát như thế.

“Em có bức ảnh nào không?” Sam hỏi, và cô biết rằng anh đã cố gắng hết sức để ủng hộ cô.

“Ừm, có đấy. Nó ở trên mạng.” Cô nói. Anh đi theo cô về phía góc phòng nơi máy tính của cô được kết nối với mạng internet hai mươi bốn giờ một ngày. Lại thêm một thứ nữa cô phải bắt đầu từ đầu ở nhà mới của mình.

Cô có thể cảm nhận được hơi nóng tỏa ra từ cơ thể Sam khi anh đứng sau lưng cô lúc cô gõ vào bàn phím địa chỉ căn nhà mới. Hai đầu ngực phản trắc của cô cứng dần lên, chĩa cao, với hy vọng được anh để ý tới. Cô khoanh tay lại trước ngực và đê chúng sát vào người mình với mong muốn chúng nghiêm túc lại một chút.

“Nhìn bên ngoài cũng khá đẹp đấy chứ,” Sam nói khi tấm hình thứ nhất hiện ra.

Delaney nhấn chuột để mở những tấm chụp nội thất bên trong căn nhà,

và cô có thể cảm nhận được sự hoang mang của Sam khi anh nhìn vào những căn phòng tối tăm và trông khá cũ kỹ với giấy dán tường hoa văn xấu xí và cả tấm thảm màu nâu tím kinh khủng kia nữa.

“Cần phải cải tạo một chút đây.” Anh nói với vẻ nghi ngờ.

“Nhưng căn nhà này thiết kế rất đẹp, và còn nhiều đất phía sau để có thể coi nói thêm. Steve sẽ vẽ thêm phần bếp mới và một căn phòng gia đình nữa.” Delaney cố nở nụ cười nhiệt tình trên mặt dù cô không cảm thấy chút nào trong giọng nói của mình. Không phải do cô không thích căn nhà này – Cô có thích. Nó có rất nhiều tiềm năng. Nhưng nó là sự thay thế hạng nhì đáng buồn cho cuộc đời cũ của cô. Cô có cảm giác rằng mọi chuyện vẫn sẽ như thế trong một thời gian nữa.

“Một khi chúng ta lột hết những giấy dán tường kia ra và bỏ thảm đi, nhìn nó sẽ đẹp hơn đây,” Sam nói. Tim cô nháy lên một cái khi nghe anh tự động thêm cả mình vào trong kế hoạch của cô.

“Vâng,” cô nói. “Sàn nhà vẫn tốt lắm – là gỗ thông Baltic – và trần nhà cũng rất tuyệt, rất nhiều những trang trí mang phong cách Art Deco^[3]. Nó rất có tiềm năng trở thành một ngôi nhà cho gia đình tuyệt vời đây.”

[3] Art Deco là một trường phái nghệ thuật và trang trí mang tính triết trung được bắt đầu tại thành phố [Paris](#) vào thập niên 1920 và phát triển ra toàn thế giới trong thập niên 1930. Đặc trưng của những thiết kế nội thất theo kiểu Art Deco là hình dáng hình học và góc cạnh, sử dụng chất liệu bóng và các đường thẳng trong trang trí. Trông nó khá mạnh mẽ và rõ nét

mà không có nhiều đường rôi hay lãng mạn ở bất kì nơi nào trong tâm mắt của bạn. Nghệ thuật Art Deco tiêu biểu bởi tính thanh lịch, quyến rũ, công năng và hiện đại.

Có một khoảnh khắc im lặng ngưng đọng sau câu nói này, và cô có thể cảm thấy sự căng thẳng từ người Sam bắn ra tứ phía từng đợt, từng đợt.

“Anh đã nghĩ ngợi về tất cả những điều em nói về gia đình này nọ ấy,” Sam nói, hơi hăng giọng một chút như thể anh đang bị ghen lời vậy. “Anh muốn giúp em.”

“Giúp?” Delaney đã làm một sai lầm khi xoay người lại trên ghế, đôi má cô suýt chạm vào dây kéo quần sóc của Sam, người đang đứng rất gần sau lưng cô. Anh giật bản mình về phía sau y như là bị cô chích điện vậy, và cô cảm thấy mặt mình nóng bừng lên.

“Đúng vậy, giúp em. Ý anh là, anh quen biết nhiều đàn ông lắm. Anh đã âm thầm lọc lại hết tất cả bọn họ trong mấy ngày vừa qua, và cuối cùng thì cũng chọn ra một vài người tiềm năng cho em đấy.”

Delaney ngơ ngác. “Tiềm năng gì?”

“Làm chồng. Làm bạn trai. Tùy em muốn gọi thế nào cũng được. Để em có thể thực hiện mấy cái chuyện gia đình này nọ.” Sam nói.

Trong thoáng chốc cô cảm thấy mình không thể hít thở được nữa, không thể nghĩ, không thể làm bất cứ việc gì ngoài cảm thấy tim mình đau đớn. Sam đã muốn giới thiệu cô với bạn của mình. Anh muốn làm người mai mối cho cô.

Đây thực sự là một lời cự tuyệt xác đáng nhất, là trọng tâm của mọi sự xóa bỏ. Cô đặt tay lên bụng mình, lo sợ rằng mình sẽ phỉ hoài bữa ăn nhẹ mà cô đã dùng trước khi Steve tới.

Hoàn toàn không để ý chút nào đến phản ứng của cô, Sam vẫn tiếp tục tranh luận. “Đừng lo lắng. Anh sẽ không giới thiệu em cho gã nào tệ hại đâu. Anh hiểu em hơn bất kỳ ai, nên chỉ xem đây như là một chương trình sàng lọc ban đầu mà thôi.”

“Em không cần anh giúp để tìm được một ai đó đâu Sam,” cô lẳng lặng nói.

Anh nhìn như bị tổn thương vậy. Đồ ngu ngốc to xác. Cô không thể tin được rằng anh thật là mù quáng và lầm đường lạc hướng như vậy.

“Nhưng anh muốn giúp. Anh biết mình cư xử như đồ rác rưởi mấy ngày gần đây, và anh biết việc này rất quan trọng đối với em. Ít nhất thì đây là việc anh có thể làm.”

Cô không còn lời nào để nói nữa, chỉ có thể nhìn chăm chăm vào anh mà thôi. Có lẽ anh đã thấy nổi đau trong đôi mắt cô bởi vì anh đưa tay ra nắm lấy tay cô. Lơ đễnh vuốt ve những ngón tay của cô, anh nhìn cô chăm chú.

“Anh yêu em hơn bất cứ điều gì trên thế giới này, và nếu em muốn một gia đình, em sẽ có được nó.” Anh nói, vô cùng chân thành. “Em xứng đáng điều tốt đẹp nhất, Laney. Một người chồng thương yêu em, những đứa con cho em nuôi nấng. Anh biết em sẽ là một người mẹ tuyệt vời. Và anh đã nghĩ rằng – mấy đứa nhỏ của em sẽ cần một người chú để dạy cho chúng cách làm việc này việc nọ. Lướt sóng hay lướt ván gì đấy. Vì vậy anh xin đăng ký trước, Chú Sam, đã sẵn sàng.”

Delaney rút tay lại và đứng lên. Cô không thể nhìn anh được nữa, cô đang quá tức giận. Làm thế nào mà anh dám đứng trước mặt cô và đề nghị một việc vớ vẩn^[4] như thế? Anh quá ngu đần! Cô thật là rất muốn tìm vật nào đấy to nặng để bỏ đầu anh ra.

[4] Nguyên văn là offer half a loaf, trích từ câu thành ngữ half a loaf is better than none: nửa ổ bánh mì thì cũng còn hơn là không có gì. Tương đương trong tiếng Việt là méo mó có còn hơn không, mình dịch là việc vớ vẩn.

Chương 15

Từ sâu thẳm trong lòng mình, cô hiểu rằng đây không phải là lỗi của anh. Cô là người đã thay đổi luật chơi sau bao nhiêu năm qua. Nhưng cô đã quá đau đớn, và anh còn đứng đây xát muối vào vết thương lòng của cô nữa.

“Em chỉ nói điều này một lần thôi – Em có thể tự tìm chồng cho mình.” Cô nói một cách lạnh lùng.

Đôi lông mày của Sam nhướng cao. “Lại có chuyện gì nữa đây, lạ Chúa. Anh đang cố gắng tử tế mà!”

“Em không phải là thùng từ thiện, Sam. Đàn ông thật sự có thể nhận ra em hấp dẫn mà không cần bị người bạn thân của mình lừa đi hẹn hò.”

“Anh không có nói như thế! Anh có nói vậy không? Anh chỉ muốn giúp em thôi mà!”

“À, anh không thể giúp được đâu. Đây là chuyện giữa em và người chồng tương lai của mình. Đã bao giờ nghe cái câu lăm thầy, nhiều ma^[1] chưa?”

[1] Nguyên văn: three's a crowd, trích từ câu Two's company, three's a crowd: Hai người là bạn đồng hành, ba người là cái chợ.

Sam phồng mang lên như thể muốn nói một câu trả đũa nào đấy thật sâu cay nhưng rồi lại tự kiềm chế lại bằng ý chí của mình.

“Thôi được rồi. Chẳng qua là anh đang cố gắng làm một người tốt thôi. Mình đúng là ngu quá mà.” Sam nói và sải bước đi về phía cửa.

Delaney vượt qua mặt anh và mở rộng cánh cửa để thúc anh đi ra nhanh hơn.

“Nếu anh muốn hao phí thời gian để tư duy về đời sống riêng tư của người khác như vậy, tại sao anh không tập trung vào chính cuộc đời mình ấy?” Cô hỏi.

Điều này khiến Sam ngạc nhiên đến mức anh đứng khựng lại trên lối ra vào.

“Anh sẽ không còn trẻ mãi nữa, anh biết đấy, Sam.” Delaney nói, hài lòng khi nhìn thấy vẻ kinh hãi in hằn trên khuôn mặt anh. “Không thể nào cứ mãi là đứa trẻ con to xác suốt đời như thế được đâu.”

Với câu cuối cùng này, cô đóng sập cánh cửa lại, ép Sam phải nhảy cẫng lên nếu không muốn gót chân mình bị kẹp.

Mặc cảm tội lỗi dâng trào khoảng hai mươi phút sau đây. Cô thật đúng là kẻ *khốn nạn* mà! Việc làm sai trái duy nhất của Sam là đã không đáp lại tình cảm của cô. Điều mà ngay cả bản thân anh cũng không biết là cô có tình ý với mình nữa! Đề nghị được giúp đỡ tìm người bạn đời cho cô, nhìn từ phía anh, cũng không phải là một hành động xấu xa có tính toán trước. Cô không nghi ngờ chút nào, rằng nếu như cô thổ lộ cho anh biết tình cảm thật sự của mình, anh cũng sẽ cố gắng hết sức để bồi đáp cho cô. Chính cái ý nghĩ này lại làm cho cô nổi hết gai ốc và quắn quéo hết cả mấy ngón chân lại – Sam *cố gắng* để yêu cô lại còn tệ hơn gấp cả chục lần anh quên lãng tình cô.

Người đàn ông vô tội đáng thương đã đến để đề nghị được giúp và bày tỏ sự ủng hộ của mình. Và cô đã ném trả ngay vào mặt anh.

Cô quay cuồng trong căn hộ của mình thêm chốc lát, tự hỏi chuyện gì đã xảy ra với người phụ nữ luôn bình tĩnh, thoải mái, sáng suốt mà cô luôn tự hào kia. Cô cảm thấy mình như đang trên một chiếc tàu lượn cao tốc, không biết bao giờ cảm xúc của mình sẽ lên hay là xuống.

Nhưng không có lý do nào lại bắt Sam phải chịu đựng hậu quả của sự thất thường của mình.

Bị mặc cảm tội lỗi dày vò và lèo lái, cô chộp lấy chìa khóa nhà và lên ra khỏi cửa. Chiếc cầu thang nằm ngay phía bên trái căn hộ, cô leo lên hai bậc một lúc để lên tới nhà Sam. Cô sẽ xin lỗi anh vì mình đã nổi giận bùng bùng lên như vậy. Cô sẽ cảm ơn vì sự quan tâm ân cần của anh khi đề nghị giúp đỡ cô trong buổi đầu tạo dựng gia đình. Và rồi cô sẽ nói chuyện với anh với thái độ bình tĩnh và đáng mến hơn về việc cô sẽ tự giải quyết được bài toán tìm chồng này của mình.

Đứng trước cửa nhà Sam, cô hít một hơi thật sâu trước khi gõ cửa một cách cứng nhắc. Nhét hai tay vào túi sau của chiếc quần jeans, cô nghiêng đầu và chờ đợi âm thanh quen thuộc khi Sam tiến lại gần cửa. Đợi một lúc, cô nhận ra rằng anh sẽ không ra mở cửa. Cau mặt, cô lại gõ cửa lần nữa. Và lại lần nữa, không có ai trả lời. Mặt cô lại càng nhúu lại tợn. Chúa ạ, phải chăng cô đã làm anh tức đến nỗi giờ đây anh không cho cô bước vào nhà mình nữa?

“Sam, em xin lỗi. Được không?” cô nói vọng vào.

Không có gì ngoài sự im lặng. Delaney cắn môi mình. Đúng thế, cô có thể hét toáng lời xin lỗi của mình với anh qua cánh cửa. Nhưng cô thật sự không phải là muốn gọi cho hàng xóm hứng thú với mẫu đối thoại của bọn họ đâu.

Quyết định xong, cô lựa ra chiếc chìa khóa căn hộ của Sam nằm trong đồng chìa của mình và mở khóa.

“Em vào đây nhé, Sam. Em chỉ muốn nói một câu xin lỗi.” Cô gọi lớn khi xoay chìa khóa trong ổ.

Trước sự ngạc nhiên của cô, Sam không đứng đợi ở bên kia cánh cửa. Căn hộ có vẻ vắng lặng, và cô đoán rằng anh hẳn là đã đi ra ngoài sau khi tranh cãi với cô. Cô đóng cửa lại và vừa kịp nghe tiếng nước chảy trong nhà tắm.

Ra thế. Đây là lý do tại sao anh không nghe thấy tiếng cô. Cô phân vân đứng tần ngần trong phòng, không biết mình nên đi hay nên ở. Và rồi cô nhún vai. Cô và Sam đã luôn xem căn hộ của người kia như là một phần cơ nói thêm của mình. Hẳn là một vài cuộc tranh cãi và một đôi lần nhờ làm tình với nhau sẽ không thay đổi sự thỏa thuận bất thành văn này của bọn họ.

Sau khi đã quyết định ở lại chờ, cô liếc quanh căn hộ của Sam, cố tìm tòi được cái gì đó có thể làm phân tâm cái đầu óc luôn phấn khích của cô có việc để bận rộn. Căn phòng khách của anh bị choán chỗ bởi một chiếc ghế da màu đỏ tươi rất thích hợp với lối sống của Sam – đồ ăn thức uống sẽ không thể làm bẩn nó, bề mặt da có thể chải sạch dễ dàng. Những bức tranh hiện đại được treo che phủ gần kín bức tường – những khối màu sắc mạnh bạo, sáng sủa với đủ các hình dạng. Bằng cách nào đó chúng lại khiến cô nghĩ đến Sam – tràn đầy năng lượng và sức sống, nhưng lại lộn xộn và kém tập trung. Và kết quả là bắt buộc phải bị thúc ép đến cùng.

Bấm môi lại, cô đi ra hướng ban công và thả người xuống chiếc ghế yêu thích của mình ở nhà Sam – một chiếc ghế dựa êm ái, nhìn không ra hình dạng gì, được thiết kế bởi một nhà sản xuất trong địa phương. Bao phủ bằng vải nhung kẻ sọc màu xanh đậm, nó vô cùng thoải mái, Delaney buông người xuống ghế với một tiếng thở dài khoan khoái. Ừ rồi nhìn ra ngoài bầu trời xanh thẳm, cô gãi cảm lên tay mình, cố gắng nghĩ về tương lai ở phía trước, khi cô không còn phải chịu đựng nỗi đau như cắt da cắt thịt này trong tim mình. Nó sẽ phải đến. Một khi cô đã thoát ra được thì cái cảm giác đáng ghét, nhói lòng này sẽ phải tan biến thôi. *Xin làm ơn, Thượng đế, cô cầu nguyện. Hãy để nó rời xa càng nhanh càng tốt.*

Cô đắm chìm vào suy nghĩ riêng tư của mình đến mức không nghe thấy tiếng nước trong phòng tắm đã ngừng chảy, và cô hoàn toàn bất ngờ khi Sam bước ngang qua cô, cơ thể trần truồng vẫn còn hơi ướt khi anh tiến về phía nhà bếp.

Delaney đông cứng lại trên ghế, mắt mở to khi cô nhìn khắp lượt đằng sau anh từ đỉnh đầu đến ngón chân. Cho tới giờ, cô đã làm tình với anh hai lần, nhưng cả hai lần ấy cô đều quá bận rộn để nhào vào anh và sống chết

giữ rịt lấy anh, nên không thể ngắm nghía được cơ thể đẹp đẽ đầy ấn tượng này.

Đôi vai của anh to rộng và lưng rắn rỏi cơ bắp nhờ bao nhiêu năm lướt sóng, trượt tuyết và cả bơi lội nữa. Cho dù anh đã tiêu thụ thức ăn nhanh và nhiều kinh khủng thì bụng của anh vẫn thon gọn xuống eo như một vận động viên. Mông của anh xúng đáng được dành hẳn một giờ chỉ để chiêm ngưỡng một mình nó – săn chắc, tròn trịa và khỏe khoắn, nó là hình ảnh của đôi mông đàn ông gợi cảm. Và giờ thì cô đã biết chính xác nó cứng rắn và *vừa* tay đến thế nào khi cô hồi thúc anh vào mạnh hơn, sâu hơn, nhanh hơn...

Nuốt khan cơn ham muốn bùng trào dâng, cô kết thúc bản kiểm kê bằng mắt nhìn của mình, dõi theo bắp đùi dài cuộn cuộn và cả bắp chân của anh nữa.

Cô hẳn là nên nói cái gì đó. Chứ thế này giống như đang do thám anh quá, trong khi anh không biết cô đang có mặt ở đây. Cô mở miệng định cất lời thì Sam bỗng bất ngờ quay lại. Cô đã quên bém mắt mình định nói cái gì. Anh có bộ ngực thật đẹp – rắn chắc, hai đỉnh nam tính của anh được phủ một lớp lông mỏng như một mũi tên chạy dọc xuống bụng và xuống dần tới rốn của anh. Mớ lông này nở rộng dày hơn nơi giữa hai chân anh, một sự trưng bày tuyệt hảo cho cái gọi là *thành phần chủ chốt nhất*. Sam là một người đàn ông không bao giờ phải cảm thấy mặc cảm trong phòng thay đồ cả, điều đó là chắc chắn. Cô ngơ ngậy trong ghế ngồi khi ánh nhìn của mình rơi xuống dần súng ống của anh và dính chặt lấy nơi ấy. Chỉ cần nhìn anh thế này đã mang lại ký ức rằng anh đã nóng bỏng và cứng rắn thế nào khi ở bên trong cô.

Cái ý nghĩ sống động đấy đã đủ cho cô nhảy nhồm lên khi nhận ra một

cách muện màng rằng Sam cuối cùng cũng nhận ra sự hiện diện của cô ở nơi này.

“Sam, em xin lỗi – em đã dùng cái chìa khóa dự phòng. Em chỉ là muốn đợi anh, em không có ý muốn đột nhập...” cô nói, đã bắt đầu sai bước đi về phía cánh cửa.

Cô cố tình không nhìn vào mắt anh, thay vào đó, cô cố giữ cho cái nhìn hướng về phía mục tiêu của mình - cánh cửa, và tự do thoát khỏi cơn thèm khát của mình.

Nhưng Sam đã di chuyển nhanh hơn, rướn người tới để bắt kịp cô trước khi cô đến lối ra vào.

“Delaney, chờ đã!” Anh nói, chộp lấy cánh tay cô.

Delaney cứng người lại như hóa đá, hoảng sợ lo lắng rằng nếu như anh nhìn vào mặt cô, anh sẽ nhận ra rõ ràng cô đã mong muốn anh biết bao.

“Em chỉ muốn nói em xin lỗi. Vậy thôi. Em sẽ quay lại. Hoặc là anh có thể xuống dưới nhà em. Hoặc là chúng ta có thể nói về chuyện này vào ngày mai ở chỗ làm.” Cô lắp bắp nói mà không hề suy nghĩ, mắt vẫn dán chặt xuống sàn nhà.

“Anh cũng xin lỗi,” Sam nói. Cô có thể cảm nhận được hơi thở ấm áp của anh trên mặt mình. “Và em nói đúng – tìm một người chồng là chuyện riêng của em, chứ không phải của anh. Chết tiệt, anh thì có biết gì về những mối quan hệ cơ chứ, đúng không?” Anh nói.

Delaney có thể xoay sở được một cái gật đầu nhẹ. Cô đang run rẩy, cả bên trong lẫn bên ngoài. Anh chỉ đứng cách cô có vài inches mà thôi, toàn bộ cơ thể tuyệt đẹp của anh đang tràn trề một cách huy hoàng. Đầu gối của cô như nhũn ra, và cô gần như không thể nghe thấy chính những suy nghĩ của mình trong đầu bởi tiếng đập thình thịch của trái tim trong ngực mình.

“Em phải đi thôi, Sam,” cô nghẹn giọng, cố gắng rút tay ra khỏi tay anh đang nắm chặt.

“Tại sao?”

Cô không thể trả lời anh, và anh cũng không chịu buông cô ra. Cuối cùng, Delaney đành phải ép mình ngược mặt lên và nhìn vào mắt anh.

Đôi ngươi của anh là một màu xanh thăm thẳm nhất mà cô từng thấy, và anh rà soát khắp gương mặt cô với vẻ chăm chú khi cô van nài anh bằng đôi mắt của mình. Chắc chắn là anh đã nhìn thấy cô đã bị tra tấn đến thế nào? Cô đã khao khát anh, muốn anh đến mức nào?

“Laney,” anh nói, giọng khàn khàn.

Cô thốt ra một tiếng nấc nghẹn nho nhỏ, một sự cố gắng phản kháng cuối cùng, và rồi cô không còn cưỡng lại được nữa, cô dựa vào người anh và anh dựa vào người cô, và tay cô lướt trên bờ vai cơ bắp vạm vỡ của anh, những ngón tay xò rộng khi cô hưởng thụ cái cảm giác da thịt của anh dưới tay mình.

Miệng anh nghiêng xuống ngay trên miệng cô và cô đã chạm vào nụ hôn nóng bỏng của anh bằng chính cơn ham muốn của mình, quên luôn cả thở hoặc suy nghĩ, hoặc thậm chí đứng vững khi cô quá chìm đắm vào giây phút ấy.

Đôi tay Sam duỗi ra để nâng cô lên, tay anh xiết chặt nơi eo cô khi anh giữ cô lại thật sát người mình. Cô có thể cảm nhận sự cương cứng nằm giữa hai người, và cả cái phần đói khát tham lam của mình đang đòi hỏi mọi thứ, tất cả, ở ngay tại chỗ này.

Và khi máu của cô đang rần rạt chạy trong huyết quản, từng giây từng phút như tan rã: xúc cảm mê mẩn lan tỏa khi Sam dán miệng mình vào cổ cô, lưỡi anh mơn man xoay tròn trên làn da nhạy cảm của cô; cơn đau đốn ngọt ngào nơi đầu ngực khi cô ấn vào bộ ngực cứng rắn của anh; cơn đau tê dại của ham muốn khi cô chà sát lên đùi anh khi anh ấn vào giữa hai chân cô.

Sam thì thầm câu gì đó bày tỏ lòng cảm kích khi anh tuột chiếc áo của cô xuống vai, để lộ ra chiếc áo ngực. Cô để đầu mình ngửa ra sau khi cảm nhận được sự thô ráp của bộ râu chưa cạo của anh trên da mình. Cô muốn

anh rất nhiều. Quá nhiều.

Sự nhận thức đã làm cô cứng người lại trong vòng tay anh. Trừ khi là cô ham thích sự trừng phạt, giờ là cơ hội của cô để rút lui khỏi một sự sai lầm khác. Cô nhắm nghiền mắt lại, cắn chặt lấy môi mình khi miệng Sam cuối cùng cũng tìm được nơi đầu ngực của cô qua lần vải satin của chiếc áo ngực. Cô đưa tay lên ôm lấy đầu anh, và trong khi cô vẫn đang còn sức lực, cô đẩy anh ra một cách nhẹ nhàng nhưng kiên quyết. Sam cũng nhận ra sự căng thẳng trong cơ thể cô, anh ngẩng đầu lên, nhìn vào mắt cô một lần nữa.

“Không thể lại tiếp tục nữa, Sam.” Cô nói.

Thất vọng và tức giận thoáng hiện trên mặt anh như mây mù che ngang mặt trời. Cơ thể anh cứng ngắc khi anh tiến về phía trước, sẵn sàng sử dụng mọi thứ trong kho vũ khí nhục dục của mình, không nghi ngờ chút nào, để có thể thuyết phục cô thuận theo cách nhìn của anh. Mà chuyện này thì anh có thể làm rất dễ dàng, cô đã biết trước như thế.

Cô lắc đầu, bước lùi lại, đẩy tay anh ra.

“Em không thể cứ tiếp tục làm thế này nữa,” cô nói một cách yếu ớt.

Cô thậm chí còn không dám liếc nhìn vật đang cương cứng một cách đầy tự hào trên người anh kia. Cô biết thừa mình sẽ không có đủ ý chí để có

thể kháng cự lại một sự cám dỗ nhường ấy. Thay vào đó, cô nhào ra cửa. Chỉ trong vòng vài giây cô đã ở phía bên kia cánh cửa và hướng về phía cầu thang. Cô nghe tiếng cửa mở sau lưng mình, và tiếng Sam gọi với trên cầu thang bảo cô hãy chờ anh.

Tiếng kêu đầy hốt hoảng của hàng xóm nhà Sam khi bước ra khỏi thang máy đã chịu trách nhiệm cho bất cứ sự truy nã nào mà Sam định trước để đuổi theo. Delaney vội vã lao xuống cầu thang và chui tọt vào căn hộ của mình.

Chiếc áo vẫn còn tuột khỏi vai cô, chiếc áo ngực lòi hẳn ra ngoài, cô kéo lại quần áo mình với đôi bàn tay run rẩy. Vòng tay qua bụng mình, cô đi đi lại lại trước cánh cửa nhà, vẫn run bần người lên với những chuyện vừa xảy ra. Cô không hề có chút tự chủ nào khi liên quan đến Sam. Cô phải đối mặt với sự thật này, và cần phải có một hành động thiết thực ngay.

Vươn tay tới điện thoại, cô bấm xuống phím gọi tắt đã mòn vẹt rồi. Chị gái của cô trả lời ngay sau tiếng đầu tiên.

“Em cần giúp đỡ.” Cô nói với vẻ gấp gáp.

Nhờ vào chị mình, cô đã nhanh chóng lấy lại bình tĩnh. “Em đang ở đâu? Em có cần chị đến đón em không?”

“Không. Nhưng em có thể ngủ một đêm chỗ chị không?” Delaney nghe tiếng mình hỏi chị. Cho đến khi từng câu chữ tuôn ra khỏi miệng mình, cô vẫn còn chưa biết mình muốn gì. Nhưng giờ thì cô đã rõ ràng – cô cần phải ở một nơi nào đó an toàn, vững chắc và thiết thực. Và cô biết gia đình chị gái mình có thể mang lại điều đó cho cô.

“Chị đang trải chiếc giường còn trống trong khi đang nói chuyện với em đây,” Claire nói với giọng bình thản.

“Vậy em sẽ gặp chị sớm.”

Delaney kết thúc cuộc gọi và đi vào phòng ngủ của mình. Nhét vài bộ quần áo bất kỳ vào trong túi xách, cô quay về phía cửa ngay khi Sam vừa bước vào. Anh đứng lại để mặc vào chiếc quần jeans và không thứ gì khác nữa. Trông anh có vẻ như sẵn sàng khạc ra lửa với cô.

“Làm ơn đi, Sam,” cô nói, dừng tay lại.

Nhìn thấy chiếc túi xách của cô, Sam có vẻ hơi chột dạ.

“Em đang đi đâu thế?”

“Đến nhà Claire. Em chưa biết khi nào mình sẽ quay lại.” Cô nói.

Bọn họ đứng một lúc trong sự im lặng nặng nề, và rồi Sam bước sang một bên. Đôi vai Delaney rũ xuống một chút khi sự căng thẳng rời khỏi cô và nước mắt dâng trào. Cô không có sức lực để kháng cự lại anh lần nữa. Nếu như anh không để cô đi, cô sẽ bất lực. Cô nhìn anh bằng ánh nhìn biết ơn khi đi ngang qua anh.

“Cám ơn.” Cô thì thầm. Và rồi cô bước qua anh và đi ra, kiên quyết không quay đầu lại.

Chương 16

Chị của cô, cầu Chúa phù hộ cho chị ấy, chào đón cô bằng một ly rượu và một hộp khăn giấy. Delaney cho phép mình được né tránh sự chào đón nồng nhiệt của những đứa cháu trai và cháu gái của mình và bước vào căn phòng ngủ còn trống kia.

“Được rồi. Kể cho chị nghe chuyện gì xảy ra nào.” Claire nói khi đứng khoanh chân lại trước giường trong khi Delaney thả người xuống giường.

Delaney nhún vai, tỏ cho chị thấy cô đã cảm thấy bất lực đến thế nào khi đối mặt với những phiền toái trong cuộc đời mình.

“Em không biết nên bắt đầu từ đâu.” Cô nói.

“Vậy để chị giới hạn nó lại cho em. Có phải về công việc không?”

“Không. Ồ, có một chút. Em nghĩ thế.”

Chị cô gật gù như thể chuyện này có thể hiểu được với mình. “Nó là về công việc, và Sam?” Chị hỏi câu tiếp theo.

Delaney gật đầu, siết chặt ly rượu đến mức chị của cô phải lo lắng cho sự an toàn của nó. Kéo ngón tay của Delaney ra khỏi đế ly, Claire đặt nó trở lại trên chiếc bàn đầu giường.

“Có lẽ bây giờ là thời điểm tốt để chị nói cho em rằng chị biết em yêu Sam, và đã yêu bao nhiêu năm nay rồi,” chị cô bắt đầu nói với vẻ buồn tẻ.

Ngớ ngẩn như lời chị nói, sau khi tất cả những chuyện đã xảy ra trong

vài ngày vừa qua, Delaney úp mặt vào lòng bàn tay mình đầy xấu hổ.

“Chúa ơi. Chẳng lẽ lại rõ ràng đến thế?”

“Tạm tạm thôi. Chị chỉ biết được như thế bởi chị là chị của em. Với người ngoài, em và Sam chỉ là bạn thân thiết với nhau thôi. Cho dù một hay hai người bạn của chị đã hỏi liệu em có chút ý tưởng rằng Sam nóng bỏng đến thế nào không.”

“Có phải em mù đâu?” Delaney nói, nghẹn lời bởi nửa muốn cười, nửa muốn khóc.

“Vậy, chuyện gì đã xảy ra? Đừng có nói là Sam cuối cùng đã gặp được người phụ nữ của đời mình rồi đây.” Claire đoán mò.

Chỉ mới nghĩ đến đây đã làm bụng dạ Delaney quặn đau. “Không. Không. Anh ấy vẫn rộng chân rộng cẳng như vậy và tôn thờ tự do lắm, vẫn làm tình theo thứ tự tên trong cuốn danh bạ điện thoại của mình.” Cô thấp thỏm liếc chị mình và quyết định đánh cược. “Em đoán rằng anh ấy đang bắt đầu đến chữ D rồi.” Cô nói, và rúm người lại khi dự đoán được câu trả lời của chị mình.

“Ồ!” Claire nói. Rồi lại tiếp tục, ”ra thế.”

Delaney cảm thấy mình nên giải thích.

“Việc đó tự nhiên xảy ra thôi. Và rồi, nó lại tự nhiên xảy ra lần nữa. Khá là điên khùng, bởi ngay sau khi em trở về sau kỳ nghỉ với anh chị, em đã nói với Sam rằng mình sẽ rời khỏi doanh nghiệp, và rồi mọi chuyện cứ thế... xảy ra.”

Claire đang gật đầu, nhưng Delaney có thể nói rằng đầu óc chị mình vẫn còn nằm chỗ khác.

“Cái gì?”

“Ồ, nói thật với em, chị vẫn luôn nghĩ rằng em và Sam đã ngủ với nhau rồi cơ. Chị đoán bọn em là bạn giường chiếu với nhau, ngủ với nhau lúc này lúc khác vậy. Ý chị là, anh ta trông khá ngon lành. Và em cũng ngon lành không kém. Dường như... đây là chuyện tự nhiên xảy ra nếu như bọn em đã làm nó trước đây.”

“Thật sao?” Delaney thật sự bị kinh ngạc bởi sự quan sát của chị mình. Và bởi sự thật rằng chị cô, người phụ nữ-đã-có-gia-đình-và-ba-con lại có thể chấp nhận cái khái niệm khá nhạy cảm là bạn giường chiếu kia.

“Ừ. Chị đoán rằng mình phải xem lại cái suy nghĩ của mình về Sam một chút xíu. Một trong những lý do chị không mời anh ta đến đây thường

xuyên là bởi vì chị không thích cái ý nghĩ rằng anh ta đã lợi dụng em như vậy.”

“Nhưng anh ấy không thể mà. Anh ấy chưa bao giờ đặt tay vào người em cho đến lúc gần đây mà thôi.”

“Không. Chị biết. Chị đã hiểu rồi.” Claire lắc đầu, vẻ mặt hiện rõ sự kinh ngạc. “Tất cả những gì chị có thể nói là em hẳn phải có dư thừa sự tự chủ rồi đấy.”

Delaney tưởng tượng ra cơ thể trần truồng của Sam lần nữa. “Vâng. Và một đôi cánh tay như của Popeye^[1].” Cô buột miệng nói trước khi có thể ngăn mình lại. Trước sự ngạc nhiên của cô, Claire ngửa cổ cười sằng sặc.

[1] Cánh tay của Popeye

Delaney cảm thấy khóe miệng mình cũng cong lên với một nụ cười. Cô và Claire đã luôn gần gũi với nhau, nhưng chưa bao giờ thân thiết tới mức này. Phần lớn cuộc trò chuyện bọn họ xoay quanh gia đình và bạn bè. Delaney đã không thể nhớ được liệu đã bao giờ bọn họ bông đùa về đề tài như tự thỏa mãn hay tình dục. Thật là nhẹ nhõm khi cô nhận ra rằng chị gái mình cũng có tính hài hước khá thiết thực về những chuyện như thế này, cũng như có một cái nhìn cởi mở hơn là cô nghĩ. Cô bắt đầu cho rằng đến nhà của chị là một việc sáng suốt nhất mà cô đã làm trong một thời gian dài.

“Vậy là em và Sam vừa đầu hàng sau mười sáu năm đạo đầu.” Claire nói, lắc lắc đầu với vẻ thích thú. “Thế ga giường có bắt lửa không?”

“Bọn em không kịp lên giường. Cả hai lần đều thế.” Delaney nói, uống một ngụm rượu thật lớn.

Claire cười phá lên. “Ngon đấy, cô gái!”

Delaney nở một nụ cười nhẹ, nhưng thực tại hiện giờ của cô lại dần dần đè nặng lên người lần nữa. Claire dường như cảm nhận được việc này. Vươn tay cầm lấy ly rượu, chị cô nhấp một ngụm rồi nhìn Delaney với vẻ cẩn thận.

“Vậy thì chuyện gì đã xảy ra nào? Rõ ràng là chuyện làm tình khá tốt, bởi nếu không thì em đã không làm đến lần thứ hai.”

“Tình dục thì – ý em là đã – trên cả tuyệt vời.” Delaney nói.

“Vậy?”

Claire chờ đợi một cách kiên nhẫn khi Delaney mân mê tà áo.

“Dù gì thì việc đó cũng chả mang một ý nghĩa nào cả. Bọn em đã làm tình với nhau, đúng vậy, nhưng nó chỉ có nghĩa là em đã được vinh danh trên Bảng Danh dự của Sam Kirk mà thôi. Anh ấy không hề biết gì đến cảm xúc của em cả. Và em biết anh ấy cũng không có tình cảm như thế đối với em bởi vì sẽ không bao giờ anh ấy bỏ chạy sau đây như anh ấy đã làm nếu như anh ấy có tình cảm với em.”

“Whoa, chậm chậm lại đã nào,” Claire nói, đưa ly rượu sang và ra hiệu cho Delaney uống thêm một ngụm nữa. Delaney uống một miệng đầy và chớp chớp mắt để xua đi những giọt nước mắt cứ chực trào ra. Sắp xếp lại suy nghĩ của mình, cô lại bắt đầu lần nữa.

Cho đến khi cô kể hết mọi việc lại cho chị gái mình nghe, bọn họ đã uống đến ly rượu thứ ba với nhau và ăn hết nửa lọ ô liu to tướng.

“Chị gần như cảm thấy tội nghiệp cho cậu ta,” Claire nói, lắc lắc đầu

khi chị trầm ngâm suy nghĩ về sự sụp đổ của cuộc sống Delaney

“Cám ơn chị nhiều.”

“Chị không có ý đó. Nhưng em sẽ ổn thôi, Laney. Em sẽ tiếp tục với cuộc sống của mình và cuối cùng sẽ quên cậu ấy đi và gặp gỡ một ai đó để cuối cùng có một gia đình như mình mong muốn. Và khi đã quá muộn màng, Sam mới hiểu chính xác mình đã bỏ lỡ những gì. Chị nghĩ đây mới là điều đáng buồn.”

“Em cũng nghĩ thế, nếu như em cho rằng điều đó có thể xảy ra một ngày nào đó. Anh ấy đang sống rất vui vẻ khi được thoải mái làm việc theo ý thích của mình. Anh ấy không giống em - không như một ngày nào đó anh ấy thức dậy và nhận ra giấc mơ có gia đình của mình sẽ biến mất mãi mãi như làn khói thuốc nếu như mình không làm một việc gì đấy.”

Claire nhìn cô sắc sảo. “Đấy có phải là việc đã xảy ra khi em đi du lịch với bọn chị không?” Cô hỏi.

Delaney gật đầu. “Làm sao chị biết?”

“Em tự nhiên rất im lặng sau khi đi với Callum ra bãi biển.” Chị cô nói, nhắc tới cậu con trai thứ hai bốn tuổi của bọn họ.

Delaney hơi mỉm cười. Cô vẫn có thể nhớ chính xác cái giây phút đấy khi cô hiểu rằng mình đang có nguy cơ để lỡ những khoảnh khắc đáng quý nhất của cuộc đời mình. Có tên gốc nào đấy đã bỏ qua biển cấm dọc trên biển về việc khuyến cáo du khách bỏ rác thủy tinh đúng chỗ. Việc đó khiến Callum đã đập lên mảnh vỡ chai bia và khóc thét lên vì đau lẫn sợ hãi.

Chị của cô đang bận kéo Alana ra khỏi vũng nước cạn, chị ngẩng phất ngay lên, vẻ mặt hoảng hốt hiện rõ.

“Em có thể...” chị hỏi, cả hai tay bận rộn với cô bé hai tuổi đang ngoạỵ.

Delaney lúc ấy đã chạy về bên cạnh Callum. Cô bế Callum lên hông mình và ôm cậu bé thật chặt.

“Không sao đâu, ngoan nào, sẽ ổn thôi.” Cô nói dỗ dành.

Khuôn mặt Callum lem nhem đầy nước mắt. Không biết thế nào mà cậu bé đã xoay sở phủ được một lớp cát mịn trên hai má của mình. Nhưng chính cái cách cậu bé ôm lấy cô đã gây ra sự xuất hiện cảm giác này. Trở lại thành hình tượng bé con thuần khiết, Callum quán cả chân cả tay ngang bụng cô và bám lấy thật chặt, ấn đầu của cậu bé vào ngực cô như thể cô là người duy nhất trên thế giới này có thể vỗ về cho cậu bé. Cái cơ thể nhỏ bé, tay chân mũm mĩm ấy đã rất ấm áp và mềm mại quanh người cô. Mái tóc Callum có mùi của muối, của cát, và của bé trai nho nhỏ. Trái tim cô bỗng đau nhói trong lồng ngực, nó đã bị rung động bởi sự tin tưởng mà cậu bé dành cho cô. Và đâu đó phía dưới xương sườn, buồng trứng đã bị bỏ quên

của cô bỗng thức tỉnh như thể chúng chờ đợi tín hiệu này đã lâu trước khi khiến cô cảm thấy được sự hiện diện của mình.

“Chính là cái ôm ấy.” Delaney nói một cách âu yếm sau một lúc hồi tưởng lại. “Chỉ trong một giây, em đã có được cái cảm giác được làm mẹ là thế nào. Và em thì là cái bùng trướng của em, chúng đã phát cuồng lên rồi.”

Claire mỉm cười với vẻ tự hào. “Chị biết là nếu ném em vào ở chung với bọn trẻ một thời gian là em sẽ tự hiểu ra ngay thôi.”

Delaney há hốc miệng vì choáng váng, cô ngạc nhiên khi nghe rằng chị mình đã có kế hoạch bí mật như thế trong suốt bao nhiêu năm rồi. Claire nhún vai với vẻ không áy náy chút nào.

“Chị muốn mấy đứa nhỏ nhà mình có thêm anh chị em họ.” Cô nói. “Và nếu như Sam không gánh lấy việc này, thì chúng ta sẽ tìm người khác làm.”

Delaney gật đầu với vẻ đồng tình, nhưng điều đó không làm nổi buồn trong ngực cô với đi chút nào.

“Với những gì đáng giá, chị nghĩ là em đã là đúng, bán đi cổ phần doanh nghiệp của mình và dọn nhà ra khỏi căn hộ đấy. Cho dù nhiều khuyết điểm, nhưng Sam đúng là thật dễ mến, và chị có thể tưởng tượng được em đã

gặp khó khăn đến thế nào để có thể rời khỏi cậu ta như vậy.”

“Đúng vậy.”

“Mọi chuyện sẽ tốt hơn thôi, Laney.”

“Em biết. Nhưng mọi thứ phải thật là tệ trước. Tại sao em lại ngủ với anh ấy cơ chứ?” Cô rên rỉ. “Em đã gần thành công đến nơi rồi, và rồi lại nhất định phải thử cái mùi vị mà mình chỉ tưởng tượng trong suốt bao nhiêu năm qua....”

“Thế chuyện đó chắc tuyệt lắm, nhỉ?” Claire hỏi với một chút tò mò

Delaney buông tay ra khỏi nơi mà cô đã khoanh trước ngực theo bản năng mình, làm lộ ra hai đầu ngực đang dựng thẳng. “Chỉ là nói về anh ấy thôi đấy.” Cô nói với vẻ mệt mỏi.

“Wow. Hay *thật* đấy.”

Delaney gật đầu buồn bã. Claire nhú mày lại khi chị suy ngẫm cẩn thận.

“Được rồi, bây giờ đây là những việc em cần làm. Cai sống không hiệu quả trong trường hợp này rồi. Em đã làm thử, nhưng chị hiểu là nó không có tác dụng gì.”

Delaney nhớ lại một tuần vừa qua. “Không. Sự tiết chế chẳng có tác dụng gì nếu chuyện đó liên quan đến Sam.”

“Vậy những gì em cần làm là đốt cháy hết đi.” Claire tuyên bố chắc nịch.

Delaney nhướn một bên lông mày lên với vẻ thắc mắc. “Điều đó có nghĩa là gì?”

“Nhớ lúc Todd cứ khăng khăng bắt chị cai thuốc trước khi cưới không? Và chị đã cố gắng, rồi cố gắng, nhưng không bỏ được ấy? Một vài đêm trước ngày cưới, chị đã ngồi trong phòng và hút sạch hẳn một bao thuốc lá, cứ hết điều này lại tới điều khác. Ngày hôm sau chị mệt lả người đi như chó ốm, nhưng không bao giờ chị chạm tay vào điều thuốc nào nữa. Ngay cả ngửi khói thuốc thôi cũng không thể nữa.”

Delaney vẫn còn ngờ ngác. “Vậy chị khuyên là em nên hút thuốc lá bây giờ à?” Cô hỏi, vẫn chưa hiểu được ý chị mình là gì.

“Không, con bé khờ khạo này. Ý chị là khuyên em làm với Sam cho mục mị đầu óc luôn đi, và tiếp tục làm cho đến khi nào em không thể làm nổi nữa. Như thế, hoặc là cho đến khi em rút cạn kiệt tinh lực khiến anh ta còn bé bằng hạt ngô thôi. Hai cách này thì cách nào cũng được cả.”

Delaney nhìn chăm chăm chị gái mình, rồi lại liếc về phía chai rượu mà bọn họ đã uống. Vẫn còn khoảng một phần tư, chị cô không thể xin đến mức đầy được.

“Chị thật sự nghĩ rằng làm tình nhiều hơn với Sam là cách để loại bỏ anh ấy đi trong đầu em à?” Cô hỏi với vẻ nghi ngờ.

“Đúng thế. Nghĩ theo cách này này, nếu như vẫn không được, thì em sẽ có vài tấm hình đẹp cho cuốn album trong đầu mình.”

Delaney ngẫm nghĩ lại ý tưởng này. Có thể sẽ không hiệu quả. Đầu tiên là bởi vì nó quá hấp dẫn. Và bên cạnh đó, cô không thể đảm bảo được rằng Sam sẽ muốn làm tình liên tục cho đến khi anh không thể làm nổi nữa. Ngay cả khi đã có vài dấu hiệu ngọt ngào theo hướng đấy, nhưng không có gì đảm bảo là chuyện đó sẽ được lâu dài. Sau cùng, Sam liên tục thay đổi phụ nữ như thay áo, và bọn họ chưa bao giờ kéo dài lâu hơn được vài tuần.

“Cứ nghĩ về việc đó đi.” Claire nói, và nắc lên một tiếng rõ to.

Delaney cầm lấy ly rượu trong tay chị gái mình. “Chúng ta còn có cả đêm để mà suy nghĩ thấu đáo.” Cô nhắc chị mình nhớ.

Claire làm mặt hề với cô, rồi kéo kéo cánh tay Delaney. “Hứa với chị là em sẽ nghĩ về việc này nhé. Dù sao thì em cũng có thiệt hại gì đâu? Tin chị đi – bất cứ cái gì, cho dù lúc ban đầu tốt đẹp đến thế nào đi nữa, sẽ mất đi cái vẻ lôi cuốn nếu cứ xem đi xem lại. Nếu như em hiểu ý chị.”

Delaney nhìn chị gái mình lo lắng. “Làm ơn nói cho em biết là chị không bắt đầu nói về những bữa tiệc tình dục trong thành phố^[2] nhé.” Cô nói

[2] Suburban Sex Parties: là một bộ phim khiêu dâm cùng tên, nói về các gia đình trong khu phố trao đổi bạn tình với nhau.

“Lạy Chúa, chuyện chưa tuyệt vọng đến mức đấy đâu.” Claire nói. Và rồi cô nháy mắt cười toe. “Bọn chị vẫn làm ngon lành mà, em yên tâm đi.”

Một tiếng gõ cửa vang lên và Todd thò đầu vào. “Bọn nhóc muốn đi Delaney đọc truyện cho chúng nghe trước giờ đi ngủ này.”

Delaney đứng phắt dậy với vẻ sốt sắng. “Em sẽ đến ngay.”

Khi cô đi ngang qua Todd và bước ra hành lang, cô nghe tiếng chị mình sau lưng.

“Tại sao anh không đóng cửa lại cho một phút nhỉ?” Claire đề nghị với chồng đầy ảm ý.

Delaney hiểu được qua cái cách cánh cửa nhanh chóng đóng sập lại rằng Todd hẳn là sẽ không phiền hà gì với món quà đã hơi say xỉn kia đâu.

Delaney dừng lại trên hành lang một lúc. Cô đã muốn tất cả những thứ như thế này. Đời sống gia đình, sự thân mật, sự liên kết ràng buộc. Và cô sẽ không bao giờ có được nó cho đến khi nào Sam chưa bước ra khỏi trái tim mình.

Xét cho cùng thì có lẽ lời khuyên của chị cô cũng không đến nỗi ngớ ngẩn cho lắm.

-----oOo-----

Sam bước vào văn phòng của mình vào sáng hôm sau, chớp mắt đầy ngạc nhiên trước cái bàn giấy bóng loáng sạch sẽ đang chào đón anh. Có ai đó đã dọn dẹp bàn làm việc của anh trong lúc anh đi vắng. Anh nổi giận ngay lập tức. Anh ghét nhất là ai đó dọn dẹp văn phòng của mình. Nó bừa bộn theo kiểu của anh, và anh biết chính nơi tìm đồ vật của mình. Bất cứ ai

có được một té bào não trong đầu đều hiểu rằng chỉ cần sắp xếp lại một tờ giấy trên bàn của anh là đủ để mời mọc một lời khiển trách rồi. Anh đoán ngay ra người chịu trách nhiệm cho việc này – Debbie. Cô ta là lính mới, vì vậy có thể tưởng tượng được là cô ta chưa được cảnh báo về cái nguyên tắc không-được-sờ-vào-bàn-làm-việc của anh, và dạo này cô ta đã liên tục phát tín hiệu mà anh đã hết sức lẩn tránh. Tại sao cái con bé đấy lại nghĩ rằng dọn dẹp bàn làm việc của người đàn ông là một cách để gây sự chú ý cơ chứ? Trong sách vở của anh, điều đó cũng nóng bỏng và gợi cảm tương đương với việc nhỏ nước bọt vào khăn tay và dùng nó để lau mặt cho anh vậy.

Anh tiến tới quây tiếp tân và chờ đợi Debbie kết thúc cuộc gọi trên điện thoại trước khi tấn công cô.

“Vâng, Sam?” Cô ta hỏi, mắt chớp chớp nhìn anh.

“Tôi sẽ để cho cô yên, bởi vì cô vẫn còn mới ở đây, và có lẽ cô không biết rằng bàn làm việc của tôi là bất khả xâm phạm. Không ai dọn dẹp nó, di chuyển bất cứ thứ gì trên đấy, chạm vào đấy. Nghe rõ chưa?” Anh nói, nhận thức được giọng mình có lẽ gay gắt hơn là dự định, nhờ vào giấc ngủ chỉ có hai tiếng đồng hồ đêm qua sau khi lăn qua lộn lại trên giường lo lắng về những chuyện đang xảy ra với Delaney.

“Tôi không biết là anh đang nói cái gì, Sam.” Debbie nói, đôi mắt nâu mở to vì ngạc nhiên.

“Có vấn đề gì à?”

Cả hai người đều quay lại và nhìn thấy Delaney đứng đấy. Bụng dạ Sam bồn chồn và anh cố không nhận ra cô nhìn tuyệt đến thế nào trong chiếc chân váy jeans ngắn và chiếc áo ngắn sọc nổi. Thật khó mà lờ đi được đôi chân cô dường như cứ dài tít tắp đến tận đôi giày cao gót đang mang trên người. Cuối cùng, anh nở một nụ cười cứng nhắc và nhét hai tay vào túi quần mình, một việc mà dạo này anh hay làm mỗi khi sự tự chủ của anh bay ra ngoài cửa sổ.

“Anh vừa nói với Debbie rằng anh không thích ai dọn dẹp bàn mình mỗi khi anh không có mặt ở đây.” Sam giải thích, thăm dò trên khuôn mặt Delaney để tìm bất cứ dấu hiệu nào về cảm giác của cô hoặc cô đã nghĩ gì sau trận thất bại vào tối qua. Giữa vô số lần thăm viếng qua lại tới căn hộ của nhau, và buổi trình diễn thoát y không định trước của anh cho người hàng xóm của mình, bọn họ đã mô phỏng khá tốt màn tấu hài này. Ngoại trừ việc chẳng có chút vui tươi nào trên mặt Delaney khi cô rời khỏi nhà, trông cô có vẻ khá đau khổ. Và đấy là lỗi của anh khi không thể giữ cho tay chân mình khỏi táy máy được.

“Nhưng tôi không chạm vào nó.” Debbie nói, thanh minh với Delaney thay vì với Sam. “Tôi thề là tôi không làm.”

“À, vậy thì có ai đó đã làm. Tôi không thật sự quan tâm đấy là ai – miễn là việc này không được phép xảy ra lần nữa.” Sam nói, cố gắng tỏ vẻ biết điều.

Delaney nhìn anh với vẻ sắc bén. “Em có thể nói chuyện với anh trong văn phòng một lúc được không?” Cô hỏi.

“Tất nhiên.”

Sam đi theo cô, mắt dán lên cái hông đong đưa và cặp mông của cô. Dù sao thì anh cũng chỉ là con người mà thôi. Miễn sao tay anh vẫn còn nằm yên trong túi quần, anh cho rằng mình có thể nhìn chứ không thể sờ vào là được.

Delaney chờ cho đến khi cả hai vào trong văn phòng rồi mới xoay mặt lại nhìn anh.

“Sam, liệu có khi nào anh bị một chấn thương vùng đầu trong vài ngày vừa rồi không? Không bị đập vào đầu hay bất tỉnh hay gì gì đấy chứ?” Cô hỏi, giọng vô cùng êm ái và ngọt ngào, đầy vẻ xảo trá.

Sam đã quá quen thuộc để không bị mắc lừa bởi cô. “Không. Tại sao?” Anh hỏi một cách thận trọng.

Delaney lắc đầu với anh. “Em không thể tin được anh thật sự đã buộc tội Debbie dọn dẹp cái bàn mình, sau chuyện xảy ra tối thứ Sáu vừa rồi.” Cô nói.

Mắt Sam mở to khi các hình ảnh đầy màu sắc lần lượt thoáng hiện lại trong đầu anh – anh bế Delaney vào phòng và dọn sạch cái bàn chỉ bằng một tay để anh có thể đặt xuống một việc kinh doanh vô cùng quan trọng là được tùy ý chiếm lấy cô. Anh đi vòng quanh cái bàn để xác nhận lại trí nhớ của mình. Đúng thật vậy, một chồng giấy tờ, tạp chí, văn phòng phẩm và hàng loạt thứ linh tinh khác đang nằm chất đống ở phía bên kia cái bàn.

“Ồ, đúng thật.” Anh nói với vẻ ngớ ngẩn.

“Thật hay ho khi biết rằng đây là một kỷ niệm đáng nhớ như thế với anh.” Cô lạnh lùng nói, đi ra khỏi văn phòng anh với dáng vẻ cứng nhắc.

Chương 17

Sam đập mạnh bàn tay vào trán mình. Anh thật đúng là đàn độn mà. Không ngạc nhiên gì khi Delaney cảm thấy tức giận với anh đến vậy. Gom hết can đảm, anh đuổi theo cô.

Cô đang đứng ở trong bếp và pha cho mình một cốc cà phê. Anh ngắm nhìn đường cong thanh nhã của dáng cô đang đứng cúi đầu xuống một lúc trước khi cất tiếng.

“Anh không quên,” anh nói, “anh đã không nghĩ ngợi được bất cứ việc nào khác.”

Cô ngẩng phắt đầu lên, và anh có thể nhận thấy vẻ ngạc nhiên lẫn cảnh giác trên mặt cô. Anh cũng có chút ngạc nhiên. Anh đã không biết mình có thể nói những lời như vậy cho đến khi chúng buột ra khỏi miệng. Nhưng đây là thật, ngay cả khi anh thật sự không chắc chắn khi nói điều này với Delaney, nếu xét đến những thứ mà anh đã mất đi. Nhưng anh cho rằng việc anh ham muốn cô như vậy đã quá là rõ ràng, bởi vì dạo gần đây anh đã nhảy bổ vào người cô mỗi khi có cơ hội. Dù sao đi nữa thì cô có lẽ đã quá ghê tởm với cái thói chơi-xong-dông-thẳng của anh, đến nỗi cô có thể rất hỉ hả mà tông một cú đấm vào mặt anh nếu như anh không đưa ra vài lời giải thích cho những chuyện đã xảy ra giữa hai người bọn họ. Và Delaney có một cú đấm khá hiểm – anh đã là đích nhắm của nó hơn một lần vào những năm trước đây.

“Vậy thì làm sao mà anh có thể quên được cái bàn?” Cô hỏi anh, khuôn mặt không chút cảm xúc.

“Bởi vì anh không thật sự nghĩ đến nó vào lúc ấy. Anh có một thứ khác cấp bách hơn trong đầu mình.” Sam nói. “Tìm thử cho anh một gã đàn ông nào khác mà còn có thể nghĩ về một cái bàn cái ghế trong nhà trong khi có em trong vòng tay mình xem, nếu tìm được thì anh sẵn sàng gặm hết cái bàn, tất tần tật cả chân bàn luôn.”

Delaney thậm chí chả buồn nhếch mép cười. Cô chỉ nhìn chằm chằm

vào anh, rồi quay lại với cốc cà phê của mình.

“Tôi qua em đã đi đâu thế?” Anh hỏi khi thấy cô không có ý định nói gì nữa.

“Đến nhà Claire.”

Không hay lắm – anh biết khá rõ Claire không phải là ủng hộ viên số một của mình. Có cái gì đó đã không được cải thiện lắm trong vòng hai mươi bốn giờ qua.

“Anh xin lỗi về chuyện tối qua,” anh bắt đầu nói, nhưng Delaney đã giơ tay lên, khuôn mặt cô nhăn lại với một biểu hiện mệt mỏi đau khổ.

“Làm ơn đi – Em không muốn nghe anh đã cảm thấy áy náy thế nào về việc làm tình với em đâu, Sam ạ. Hoặc là anh không thể hiểu được tại sao nó lại xảy ra. Hoặc là anh ước gì mình có thể rút lại nó.” Cô nói.

“Đấy là câu em nói, không phải anh.” Sam xen vào. “Sau lần đầu tiên, em đã nói rằng nếu như có thể thu hồi nó lại thì em cũng sẽ làm.”

“Đúng thế. Nói vậy thì có nghĩa là anh sẽ không rút lại à?” Cô hỏi,

từng câu từng chữ thấm đẫm sự khó tin.

Sam nhìn vào mắt cô và chậm chậm lắc đầu. “Không.”

Anh cũng đã nhận ra đây là sự thật. Làm sao mà anh có thể hối hận cho những giây phút nóng bỏng nhất, bùng thả nhất trong cuộc đời mình? Và cả cái sự thật rằng anh cùng chia sẻ với Delaney lại càng làm chúng trở nên quý giá hơn, cho dù điều đó đã làm hỏng đi tình bạn giữa họ.

Delaney lại quay lại với việc khuấy tách cà phê của mình. Và bởi vì cô không cho đường vào, anh đã đoán được rằng cô hẳn là cũng cảm thấy thoải mái như mình. Sự thoải mái không được nhiều nhận gì cho lắm.

“Anh không muốn làm mất em, Laney,” anh khẽ khàng nói.

Cô gật, đầu vẫn cúi gằm. “Em biết. Chỉ là lúc này em hơi thấy rối rắm một chút thôi.” Cô nói.

Sam đã muốn đưa tay ra để an ủi cô, nhưng anh biết mình đã đánh mất cái đặc quyền đấy sau lần đầu tiên anh đặt tay lên người cô với những ý đồ không thuần khiết.

“Có lẽ bởi vì em sắp sửa rời khỏi doanh nghiệp,” anh đề nghị. “Có lẽ cả hai chúng ta đều không cảm thấy yên ổn.”

Delaney lại gật đầu. “Vâng, có lẽ là thế.” Cô nói.

Trông Delaney thật buồn, đứng dựa người vào bồn rửa bát như thể cô không muốn có mặt ở nơi đây. Anh không thể không chế được mình.

“Kệ mẹ nó.” Anh nói, vươn tay tới và kéo cô sát lại mình. Anh không thể cứ đứng đấy và nhìn cô đau khổ, lại càng không khi anh là nguyên nhân của sự bất hạnh đấy.

Ngay khi vừa cảm nhận được cơ thể cô đang dán vào người mình, anh đã nhận ra đây là một việc hết sức sai lầm. Ham muốn tràn xuống bụng dưới khi tay anh vuốt ve bờ lưng quen thuộc nhưng đầy dụ dỗ của cô. Anh hít vào một hơi thật sâu hương vị của cô – vẫn cảm thấy như thế là chưa đủ - một phần nước hoa, một phần Delaney, vô cùng gợi cảm và đầy mời gọi.

“Sam,” cô nói, giọng lúng búng bởi mặt cô đang bị anh áp vào vai mình.

“Hử?” Anh nói, cố gắng một cách tuyệt vọng để ép Sam Nhỏ trở về tiếp tục với giấc ngủ của mình.

“Anh đang lên à?” Cô hỏi.

Sam nhắm tịt mắt lại, mất hết cả mặt mũi. “Ừ,” anh thừa nhận với một giọng nghèn nghẹn.

Một lúc im lặng, rồi Delaney luồn một tay vào giữa hai cơ thể bọn họ để nắm lấy cái vật cương cứng, dài và to qua lớp quần jeans của anh. Anh nhận ra cô đang thở mạnh và run rẩy một chút.

“Ôi lạy Chúa! Tôi xin lỗi.” Có ai đó thảng thốt cất tiếng từ phía sau bọn họ, và cả hai vội giãy ra như đĩa phải vôi.

“Tôi không cố ý quấy rầy đâu. Tôi sẽ quay lại sau, không thành vấn đề.” Người phụ trách trang của bọn họ, Rudy nói, mắt đảo chỗ khác khi anh ta thụt lùi lại.

Delaney than một tiếng khàn khàn và đầy xấu hổ khi cô giấu mặt vào tay mình trong khi Sam thì dán mắt lên trần nhà, hy vọng rằng cái vật kia của mình không hiện ra lồ lộ rõ ràng như cảm giác về nó vậy.

Delaney chờ một vài giây sau khi Rudy rút lui rồi mới cầm lấy cốc cà phê của mình khỏi bồn rửa. Và cô đi ngang qua anh, mặt nghiêm lại.

Sam đập tay mình vào trán lần nữa.

Đúng là biết cách sửa sai đấy, tên khốn.

-----oOo-----

Delaney cẩn thận đặt cốc cà phê xuống giữa bàn làm việc của mình, rồi đưa tay ra trước mặt. Chúng run rẩy như thể cô đang bị hạ đường huyết hay vừa trải qua cơn chấn động trong đời mình. Hoặc như thể cô vừa trải qua cuộc chiến với ý chí của bản thân mình – một cuộc chiến giữa Delaney là lời dâm dăng, người chả muốn điều gì khác ngoài Sam – nóng bỏng và cứng rắn vùi sâu trong người mình, và với một Delaney tinh táo, có mục tiêu, người đã xác định sẽ từ bỏ tình yêu cũ và tìm cho mình một người tình mới.

Thật không may làm sao, Delaney dâm dăng không chế người cô khi Rudy bước vào phòng bếp và bắt gặp cô đang bóp đầu tay cái phần phía dưới bụng của Sam. Delaney nhắm nghiền mắt lại. Thật là xấu hổ quá đi mất.

Nhưng điều đó đã chỉ rõ ra cho cô thấy một thứ ngoài sức tưởng tượng. Dù tốt dù xấu gì thì cả cô và Sam giờ như đang ở trong thời kỳ động dục vậy. Bọn họ chỉ cần ở trong cùng một phòng với nhau thì tình dục nhảy vọt lên thành nhiệm vụ ưu tiên hàng đầu trong lịch làm việc. Cô cảm thấy mình mất kiểm soát, hơi bị ám ảnh quá mức. Và vô cùng, vô cùng hứng tình.

Vậy, có lẽ cái lý thuyết chị cô đưa ra đáng để thử nghiệm một lần. Ở mức độ thế này rồi thì Delaney sẵn sàng để thử bất cứ điều gì. Cô đã bán phần doanh nghiệp của mình, và cô đang trong giai đoạn chuyển nhà. Điều này đã xóa bỏ một cách an toàn sự hiện diện về thực thể của Sam trong cuộc đời cô, nhưng vẫn kiên cố lưu anh lại trong tiềm thức của mình. Ký ức về đôi bàn tay điêu luyện của anh vẫn quay về ám ảnh hằng đêm mỗi khi cô cho phép mình được buông thả một chút. Chuyện xảy ra giữa bọn họ tuyệt vời đến nỗi, cô biết rằng thật buồn cười nếu tự mong đợi rằng mình sẽ quên nó trong một sớm một chiều.

Điều này có nghĩa là cô cần phải thực hiện biện pháp quyết liệt hơn. Hơi thở Delaney nghẹn lại trong ngực khi cô cân nhắc đến việc mình sắp làm: đề nghị với Sam một buổi cuối tuần của chủ nghĩa khoái lạc không bị ngăn trở, chỉ có hai người bọn họ, không quần áo, không có những sự phân tán tư tưởng. Cô khép chân lại, xiết chặt hai đùi với nhau để cố làm dịu đi cơn đau nhức vì ham muốn đang đập dồn dập nơi ấy. Có lẽ cô không nên tự lừa phỉnh mình rằng đây chỉ là một chuyện vặt vãnh. Thật ra, nó thỏa mãn sự tưởng tượng bằng nhiều cách. Chỉ là cái phần sau của kỳ nghỉ cuối tuần này mới khó nhằn – phải vẽ ra một đường ngăn cách với những chuyện đã trải qua và quay lưng bước đi. Nếu như lời khuyên của chị cô đáng giá, hẳn lúc ấy mỗi khi cô nhìn thấy Sam là phát ốm lên rồi. Delaney mỉm cười cay nghiệt với bản thân mình. Cơ hội lớn đấy. Nhưng, tối thiểu là, cô có thể có được một thời gian ân hạn, một khoảng an toàn cho thời gian còn lại của cô với X-Pro và khu chung cư. Như chị cô đã nói, không có gì có thể giữ được vẻ cuốn hút sau khi xem tới xem lui chán chê rồi. Nếu như cô có thể làm mờ đi một chút ma lực, liệu có thể dễ dàng hơn cho cô để bước tiếp trong cuộc đời hay không?

Delaney vươn tay cầm lấy con chuột máy tính, tìm tới một trang web hướng dẫn du lịch, dù cô vẫn không hoàn toàn bị thuyết phục bởi những lập luận của chính mình. Cô đã ngờ ngợ rằng lý do thật sự mà cô tiến hành cái kế hoạch điên rồ của chị gái mình là bởi vì cô đã muốn được ngủ với Sam càng nhiều càng tốt. Không có việc nào đáng làm hơn, cũng không có lí trí để nào kìm nén. Đáng buồn là sự nhận thức này cũng không ngăn được cô

lại.

Sau khi tìm thấy trên internet một nơi thích hợp cho kế hoạch của mình và gọi một vài cuộc điện thoại, cô đi vào nhà tắm để xối nước lạnh lên cổ tay mình. Chỉ cần nghĩ tới buổi cuối tuần nóng bỏng cùng Sam đã làm cô muốn phát cuồng lên rồi. Nó cũng làm cô thấy hơi nôn nao một chút. Nếu lỡ anh nói không thì sao? Cô đã không lường trước được việc đó trong kế hoạch của mình.

Vuốt vuốt mái tóc, cô đã làm ra một quyết định. Cô sẽ không nói cho anh biết. Điều này khá hèn nhát, cô biết thế, nhưng cô nghĩ rằng thời gian này mình xứng đáng có được một vài biện pháp để giữ lại mặt mũi, nếu xét đến việc cô đã phơi bày và dễ bị tổn thương đến mức nào. Cô sẽ nói với anh rằng đây chỉ là một buổi đi chơi xa cuối tuần thuần khiết giữa bạn bè với nhau. Để cứu vãn lại mối quan hệ tốt đẹp ngày xưa của bọn họ. Biết tính Sam, anh ấy sẽ chộp ngay lấy cơ hội này – bất cứ việc gì để tránh cho bản thân khỏi những cuộc đối thoại đầy vụng về nơi căn phòng bếp.

Đã quyết định xong, Delaney đi tìm Sam nơi văn phòng của anh. Anh đang sắp xếp lại bàn làm việc của mình trở về trạng thái bừa bộn như cũ bằng cách nhấc mọi thứ từ dưới sàn nhà và ném chúng lại trên bàn. Bất kể mọi chuyện, cô thấy mình cười gượng gạo. Anh đúng là một con lợn mà.

Đôi mắt xanh của anh rực sáng khi nhìn lên và thấy cô đứng đấy, và cô âm thầm tự sửa lại trong đầu mình – một con lợn đẹp trai, dễ thương và không thể cưỡng lại được. Và, nếu mọi chuyện xảy ra theo kế hoạch, tất cả là của cô trong toàn bộ hai ngày truy lạc sắp tới.

“Anh đã có kế hoạch gì cho cuối tuần này chưa?” Cô hỏi vu vơ khi đứng dựa hông vào cạnh bàn làm việc của Sam. Một trong mấy chồng giấy cao rung rinh như muốn đổ ụp xuống, cô nhanh chóng lùi bước lại. Sam đề một tay lên cái chồng giấy ẻo ợt đẩy trước khi nó đổ xuống như tuyết lở.

“Không. Còn em?” Anh hỏi.

Delaney rúm người lại vì cách bọn họ đối thoại với nhau thật ngượng nghịu và khập khiễng.

“Ừ, cũng gần như thế. Em đang tự hỏi không biết anh có muốn đi Daylesford vào cuối tuần không. Có một nhà nghỉ ở trong rừng, rất thư giãn và yên tĩnh, chắc vậy.”

“Ồ,” Sam nói, nhìn gương mặt cô với vẻ chăm chú. “Nghe được đấy.”

“Em nghĩ nó có thể cho chúng ta một cơ hội để cho mọi việc được trở về như trước đây. Anh biết đấy,” Delaney nói. Chỉ có một chút xíu bịa đặt trong câu nói có phần đúng của cô – *sau đấy* thì bọn họ có thể trở lại mối quan hệ như trước, một khi cô đã ngấu ngiến anh suốt cuối tuần.

“Được.” Sam nói vui vẻ, thẳng người lên trên ghế của mình. Cô biết chính xác là anh đang nghĩ gì – bọn họ có thể quét sạch những ngày vừa qua giấu xuống dưới tấm thảm của quá khứ, và không bao giờ cần phải nhắc đến

nó nữa. Có phải đây là điều anh vẫn thường gạ gẫm gần đây không?

“Có lẽ chúng ta còn có thể đi câu cá một chút nữa,” anh nói, bắt đầu cảm thấy hứng thú hơn với kế hoạch này. “Đi bộ trong rừng hoặc gì đấy.”

“Vâng,” Delaney trả lời, và ngẫm nghĩ *Nguy cơ cao là, anh bạn, anh có khi còn không rời khỏi phòng ngủ nữa cơ.*

“Khi nào thì em muốn đi?” Sam hỏi, đã toàn tâm toàn ý cho chuyến đi này.

Delaney bỗng cảm thấy lo lắng. Có phải cô đã ép buộc anh bằng cách làm như thế này? Nhưng khi nghĩ đến việc nói thật cho anh biết kế hoạch sắp tới của mình và xòe bài tẩy ra cho anh thấy khiến đầu gối cô bủn rủn. Vậy, có lẽ cô hành động hèn hạ, nhưng với một động cơ khá tốt. Mà có phải là cô lừa Sam đi hai ngày nơi mỏ muối ở Siberia^[1] đâu.

[1] Những mỏ muối ở Siberia là nơi chính quyền Xô viết cũ thường đày những tù nhân chính trị ra làm việc tại đây.

“Ừm, vậy thế chúng ta nghỉ việc sớm chiều mai nhé. Có lẽ khoảng bốn giờ, được không?” Cô đề nghị.

“Tuyệt. Hẹn nhau thế nhé.” Sam nói.

Ngay lập tức anh có vẻ như hối hận cái ý bất cẩn trong câu mình vừa nói, bởi anh ngọ nguậy một cách lo lắng trên ghế ngồi của mình. “Ý anh là, nó không phải là một cuộc hẹn hò gì. Nhưng em chấp nhận tham gia rồi đấy nhé.” Anh nói một cách ngượng ngập.

Cô chỉ mỉm cười với anh mà thôi.

Đừng có tự khắt khe với bản thân mình quá như thế, Sam. Cô nghĩ thâm khi quay lưng bước đi. Anh còn chính xác hơn là anh tưởng đấy.

-----oOo-----

Sam nheo mắt lại nhìn qua kính chắn gió lên tấm bảng tên đường ri sét đang dần tiến đến phía bên tay trái của họ.

“Đây là nó hả?” Anh hỏi.

Bọn họ đã dò dẫm trên những con đường đất vùng ngoại ô của Daylesford – khoảng một tiếng đồng hồ lái xe về hướng Bắc của Melbourne – mất hai mươi phút vừa rồi. Đi tới thị trấn nhỏ này thì dễ dàng – đây là

điểm đến khá phổ biến vì dân cư đồng tính đã chọn nơi này làm chốn sinh sống, mở ra một thời kỳ mới của những nhà hàng kỳ lạ và thức ăn tuyệt vời, đường phố cũng tốt nữa. Nhưng bọn họ đã đi qua thị trấn nhỏ ấy đã lâu, và giờ đang lọt hẳn vào rừng, lái xe đi qua hết con đường mòn bụi bặm này lại tới con đường mòn bụi bặm khác, theo bảng hướng dẫn mà công ty môi giới địa ốc đã đưa cho Delaney.

“Đúng rồi,” Delaney nói, đưa tay đâm vào trong không khí. “Rẽ trái chỗ này.”

Sam ngoặt tay lái, bánh xe của chiếc SUV trơn trượt lạo xạo trên con đường rải sỏi. Delaney bám chắc lấy và kêu lên một tiếng đầy phấn khích. Anh không khỏi mỉm cười, cho dù anh càng lúc càng cảm thấy căng thẳng khi bọn họ tiến gần hơn tới điểm đến của mình.

Anh đã nghĩ gì khi đồng ý bỏ ra kỳ nghỉ cuối tuần để đi cùng với Delaney, làm mới lại tình bạn trong sáng giữa bọn họ? Có phải anh điên có đẳng cấp luôn rồi không? Anh đã tự lừa mình rằng đây là một ý tưởng thông minh trong hai ngày thứ Năm và thứ Sáu. Và rồi khi anh xuống dưới nhà để đón Delaney đi, nhìn thấy cô mặc chiếc quần ngắn với chiếc áo hai dây bé tí cùng đôi giày xăng đan dây thanh mảnh thì ngay lập tức, anh hiểu rằng để đưa tình bạn của bọn họ trở lại vị trí thích hợp, yêu cầu anh cần phải có một dũng khí cỡ như của Ghandi mới được. Nhận thức rằng anh không sở hữu một sự tự chủ đến mức ấy không làm Sam ngạc nhiên – và điều đó cũng chẳng phải là dự đoán tốt lành gì cho một kỳ nghỉ cuối tuần thành công. Delaney sẽ nghĩ gì về anh khi anh cứ đi lòng vòng trong nhà với một sự cương cứng thường trực trong hai ngày liên tiếp như thế?

Trong đầu anh không hề có chút nghi ngờ nào rằng Delaney hoàn toàn

bị thuyết phục với ý nghĩ là buổi cuối tuần này sẽ chữa khỏi tất cả những gì đã gây phiền não cho tình bạn giữa bọn họ. Cô đích thực đã rạng rỡ hẳn lên khi anh đồng ý sẽ đi cùng, những bước chân nhún nhảy đã trở về với cô khi làm việc trong văn phòng. Cho dù, giờ thì anh mới nghĩ đến nó, cô đã khá là yên tĩnh từ khi bọn họ bắt đầu lái xe. Có lẽ cô cũng bắt đầu nghĩ rằng, xét về mặt ý chí, liệu chuyến đi nghỉ cuối tuần này có thể kèm theo vài cạm bẫy hay không? Anh liếc nhìn sang cô khi cô nhìn vẫn vợ ra ngoài cửa kính xe. Sam biết khá rõ ràng rằng cô không hẳn là không bị anh làm cho động tình. Một tay vồ làm sao kêu? Mỗi lần họ lao vào nhau đều là sự tự nguyện của đôi bên. Trên thực tế, lần ở căn hộ nhà anh, khi cô tình cờ bắt gặp anh trần truồng thì vẻ ham muốn sống sượng trong đôi mắt của cô đã khiến cho sự thèm khát của chính bản thân anh tăng vọt qua khỏi cái ngưỡng của sự tự kiềm chế.

Vì vậy, đây là con đường hai chiều, là chuyện giữa hai bọn họ. Nhưng anh cũng không hề nghi ngờ rằng Delaney đã muốn dựng lên bức rào chắn. Cô ấy đã có những kế hoạch của mình, và chúng không có kèm thêm anh ở trên giường. Vì vậy mới có buổi đi chơi xa cuối tuần thế này.

“Lôi vào ở đây,” Delaney nói, và anh rẽ trái vào một con đường rải đá sỏi bụi mù.

Những hàng cây bạch đàn được trồng khắp hai bên đường, khi bọn họ lái xe dọc theo một con đường cong cong, họ tìm thấy căn nhà nghỉ cuối tuần của mình – một ngôi nhà được xây bằng gạch bùn xinh xắn nằm trên một vạt đất tự nhiên của sườn đồi. Nó có một ống khói xây bằng đá ở bên ngoài, và một cái bồn tắm có chân thật to chiếm ngay chỗ trang trọng nơi sàn gỗ ngoài sân trước.

Trông nó gần như là hoàn hảo – cho một kỳ nghỉ cuối tuần của một sự tra tấn hoàn toàn thuần khiết. Anh lại liếc sang nhìn Delaney lần nữa. Cô có ý thức được rằng nơi này lãng mạn đến thế nào không?

Cô bước ra khỏi xe trước, dừng lại một thoáng để chỉnh đốn lại chiếc quần soóc của mình. Sam thềm rên lên một tiếng khi anh nhìn vào mông cô. Anh thật đúng là kẻ bỏ đi mà.

Delaney nhìn về phía anh qua vai mình. Đôi mắt nâu màu mạch nha nhìn khó hiểu khi cô cười nhẹ và có vẻ lo lắng.

“Trông khá đẹp đấy, nhỉ?”

“Ừ, đúng vậy.” Sam đồng ý cụt ngủn.

Thở dài nặng nề, anh nhảy xuống xe và lôi hành lý của bọn họ ra khỏi cốp sau. Delaney đã cầm lấy túi xách tay của mình – cô chưa bao giờ để anh mang vác hành lý cho mình cả. Sam nhấc ba lô của mình lên kèm thêm mấy túi đồ ăn thức uống mà Delaney đã mang theo.

Delaney dẫn đường đi tới cửa ra vào, chỉ vài giây, bọn họ đã bước vào một căn phòng khách rộng lớn, trần nhà cao với những thanh xà ngang để lộ ra ngoài. Ở một bên là bồn rửa bát và quầy chứng tỏ là nhà bếp, trong góc là một cánh cửa mà anh đoán hẳn là dẫn vào phòng tắm. Phần còn lại của căn

phòng được chiếm cứ bởi một cái lò sưởi và một cái giường to khổng lồ. Cau mày, Sam ném đồ đạc xuống và chống tay lên hông mình.

“Thế này thôi à? Không còn gì nữa à?” Anh hỏi.

Delaney đưa tay vuốt dọc đùi mình, rõ ràng là cô cũng bối rối y như anh khi ở đây chỉ có duy nhất một cái giường.

“Bọn môi giới địa ốc chắc là đã nhầm lẫn gì rồi,” anh nói, rút chiếc điện thoại di động ra khỏi túi quần sau của mình. Anh không biết liệu có sóng ở nơi rừng rú này không, nhưng anh phải gọi thử bởi không bao giờ anh có thể ở chung giường với Delaney suốt cả kỳ cuối tuần này mà còn có thể giữ được lời hứa anh đã tự đề ra cho mình.

“Ừm, đây không phải là nhầm lẫn,” Delaney khẽ khàng nói.

Sam khựng lại trong khi đang bấm số. “Cái gì?”

“Em nói rằng đây không phải là một sự nhầm lẫn. Em đã cố tình chọn nó.”

Sam đứng nơi đấy, bất động bởi vô vàn ý nghĩ khác nhau đang sầm sập

chạy trong đầu anh.

“Sam, vài tuần vừa qua, chúng ta dường như luôn... anh biết mà...” cô nói, ra hiệu bằng tay mình cho anh biết rằng ý cô muốn nói đến việc bọn họ luôn nhảy xổ vào cơ thể nhau mỗi khi có dịp. “Vì vậy rõ ràng là đã có gì đấy giữa chúng ta. Anh có nghĩ thế không?”

Sam chỉ có thể gật đầu. Vì một vài lý do nào đấy, anh cảm thấy rất khó thở.

“Và anh biết rằng em đã có kế hoạch để tìm chồng và bắt đầu một gia đình của mình. Hiện tại, những gì giữa hai đứa mình là nước đục. Và nó khiến cho chúng ta cãi vã nhau suốt. Vì vậy, em cho rằng có lẽ chúng ta nên... đẩy chúng ra khỏi người mình.” Delaney kết thúc câu nói của mình một cách vội vã.

Cô đang đỏ mặt, và anh nhìn, một cách thích thú, khi cô kéo phần tóc phía sau gáy mình một cách lo lắng.

“Anh nghĩ sao?” Cô hỏi khi anh đã im lặng quá lâu.

“Vậy chính xác là em đang đề nghị điều gì?” Anh hỏi một cách thận trọng, kiểm soát chặt chẽ bản thân mình trước khi anh nghe được điều mình cần nghe.

“Rằng chúng ta có kỳ nghỉ cuối tuần này. Không hạn chế gì. Chỉ anh và em và chiếc giường to kia. Và rồi chúng ta sẽ vạch ra một đường giới hạn, và thế là xong. Chấm dứt, kết thúc hoàn toàn.” Cô nói liều.

Anh nhận thấy sự lo lắng đã rời khỏi con người cô. Thật ra, nếu anh đoán đúng, cô còn khá phấn khích nữa là đằng khác. Điều này thật tốt, bởi anh cũng sắp bùng nổ tới nơi vì quá hứng tình rồi.

“Vậy anh sẽ nói gì đây, Sam?” Cô hỏi, ánh mắt đầy vẻ thách thức anh chấp nhận lời mời gọi này.

“Cởi quần áo ra, em sẽ không cần chúng trong một lúc đâu.”

Chương 18

Delaney cảm thấy tất cả những nỗi lo lắng và ngờ vực dần tan biến khi cô và Sam tiến lại gần nhau. Sức nặng nơi miệng Sam đang đè lên cô đã trở thành sự tra tấn quen thuộc và ngọt ngào. Cô mở miệng ra, mời anh vào xâm chiếm. Cô yêu thích cái cách mà anh hôn cô, như thể không bao giờ anh cảm thấy đủ. Việc đẩy làm cô thấy hưng phấn tột đỉnh. Và cả cái cơ thể đàn ông rắn chắc đang áp vào người cô nữa.

Kiên quyết lần này phải làm mọi việc chậm lại, cô lướt tay lên đôi vai rộng lớn của anh, đo bề dày rộng, chiêm ngưỡng sức mạnh của chúng. Đôi

tay mò mẫm từng centimet gợi cảm, cô lằn tay xuống lưng anh, xoa nắn những bắp cơ săn chắc khi Sam bắt đầu hôn lên cổ cô.

“Em thích anh làm như thế vô cùng.” Cô rên rỉ, và Sam kéo cô lại gần hơn, ấn miệng mình lên môi cô.

Anh đã cứng như đá rồi. Cô khẽ nhắc hông mình lên để cho anh biết rằng không chỉ có mình anh đang hứng tình một cách nghiêm trọng. Anh âm ừ với vẻ hài lòng, tay trượt xuống eo cô và luồn vào lưng quần. Sam khựng lại trong một giây, ngẩn người ra nhìn lên mặt cô.

“Không mặc quần lót?” Anh hỏi, biểu lộ trên mặt khó tin đến mức hài hước.

“Không.”

“Bao lâu rồi? Suốt ngày nay à? Ôi xin đừng nói là em không mặc quần lót cả ngày mà anh không hề nhận ra nhé.” Sam rên rỉ.

“Chỉ sau khi em thay quần áo khi xong việc lúc chiều thôi.” Cô bật cười với vẻ nhăn nhó của anh.

Bàn tay rộng lớn của anh ôm lấy đôi mông trần trong chiếc quần soóc của cô, kéo cô càng áp sát mình gần hơn nữa.

“Cái mông này xứng đáng mang đi đăng ký là kỳ quan thứ tám của thế giới,” anh nói khi nhẹ nhàng xoa bóp cô.

Delaney cũng luôn tay ra sau anh, nắm lấy hai bên mông đàn ông rắn chắc trong hai tay mình.

“Của anh cũng không tệ đâu,” cô thì thầm, rắc những nụ hôn nho nhỏ dọc theo cổ anh. Hé miệng ra, cô khuấy đảo lưỡi mình trên da anh khiến anh rùng mình.

“Em nói đúng, nó thật tuyệt.” Anh nói, và cô ngạc nhiên thốt lên một tiếng kêu nho nhỏ khi anh cúi xuống bế cô lên trên tay mình. Bước hai bước vội vàng về phía chiếc giường, không chút khách khí, anh thả cô lên đây và bắt đầu giật quần áo mình ra.

“Anh thật sự muốn tiến hành chậm chậm thôi. Thường thức mỗi phần trên cơ thể em. Kéo dài hàng giờ đồng hồ. Nhưng không phải lúc này.” Anh nói khi kéo chiếc quần jeans xuống.

Delaney đã ngo ngoặt cởi xong chiếc quần soóc và kéo chiếc áo hai dây qua khỏi đầu. “Không thể đồng ý hơn được nữa.” Cô nói.

Và tiếp đó Sam đã ở trên giường, đê hết chiều dài cơ thể trần truồng của mình lên người cô. Đây là lần đầu tiên bọn họ tiến tới được giường, và cô sung sướng cảm nhận cái sức nặng của da thịt anh trên người mình.

“Tuyệt nhỉ?” Sam nói, lập lại những gì cô đang nghĩ trong đầu.

“Nhất trần đời” Delaney thì thầm, kéo đầu anh xuống để hôn.

Phần còn lại chỉ còn mờ nhạt. Cả hai đều phát cuồng rồi nên màn dạo đầu gần như không tồn tại khi Sam tiến vào trong người cô với một cú đẩy mãnh liệt. Cô gần như lên đỉnh ngay lập tức với hành động này của anh. Kể từ lúc ấy là cú rượt đuổi hoang dại, điên cuồng khi cả hai hối hả đua về đích. Bọn họ đạt được nó một cách tự nhiên, Sam rùng mình trong người cô lúc cô hét lên trong cơn khoái lạc tột cùng.

Mọi chuyện dường như càng lúc càng tốt đẹp hơn giữa hai người họ. Và phần tốt đẹp nhất là sau đấy, không ai trong số họ cảm thấy cần phải bỏ chạy. Lần này, Sam nằm úp sấp bên cạnh cô, tay anh vẫn còn vòng qua bụng cô, những ngón tay anh vẽ những vòng tròn vu vơ trên làn da bụng mềm mại của cô.

Cô đã muốn tận hưởng cái cảm giác này, nhưng cô cảm thấy quá bằng lòng, quá tràn đầy, đến mức mi mắt cô đã sớm sụp xuống. Cô có thể cảm nhận cơ thể Sam cũng đang thư giãn bên cạnh, và cô dụi đầu vào gối.

“Buồn ngủ quá,” cô thì thầm khi Sam hé mắt và khẽ cười với cô.

“Anh cũng vậy. Gần đây chả có được giấc ngủ đầy đủ tám tiếng nào.” Anh nói.

“Em cũng vậy,” cô buột miệng nói mà không suy nghĩ.

Nụ cười trên mặt Sam dần hớn hở, và bàn tay anh xòe rộng hơn trên người cô để kéo cô lại gần một cách đầy chiếm đoạt.

“Nói với anh rằng đây là bởi vì em nghĩ về anh.” Anh nói.

Delaney không biết phải trả lời làm sao. Thú nhận sự thật và khiến Sam đoán ra được bí mật của mình? Hay nói dối, và phá vỡ sự mê hoặc mà bọn họ dường như đã sa vào từ khi bước qua cánh cửa kia?

“Nói đi nào, Delaney,” Sam nói, giả vờ nghiêm khắc. “Nói rằng em đã nghĩ anh làm chuyện này.”

Anh cúi đầu xuống để ngậm một bên đầu ngực cô vào miệng mình. Rà lưỡi quanh nó mạnh mẽ, anh day day đầu ngực cô.

“Và cả chuyện này nữa.” Anh thì thầm đầy gợi cảm khi tay anh lần mò xuống bụng và tìm tới những lộn loãn xoắn ẩm ướt giữa hai chân cô. Delaney cắn môi lại khi một ngón tay anh luồn sâu vào trong khe nhạy cảm tìm hạt ngọc ẩn mình.

Nhìn chăm chú lên mặt cô, Sam búng nhè nhẹ vào nơi nhạy cảm ấy. Không thể tin được rằng dù cô vừa trải qua cơn khoái lạc cực đỉnh, Delaney đã lại cảm thấy cái cảm giác lâng lâng đang tăng dần trong người mình lần nữa.

Mắt khép hờ, cô dạng hai đùi rộng hơn, khao khát hơn để chào đón những cú đụng chạm, vuốt ve của anh

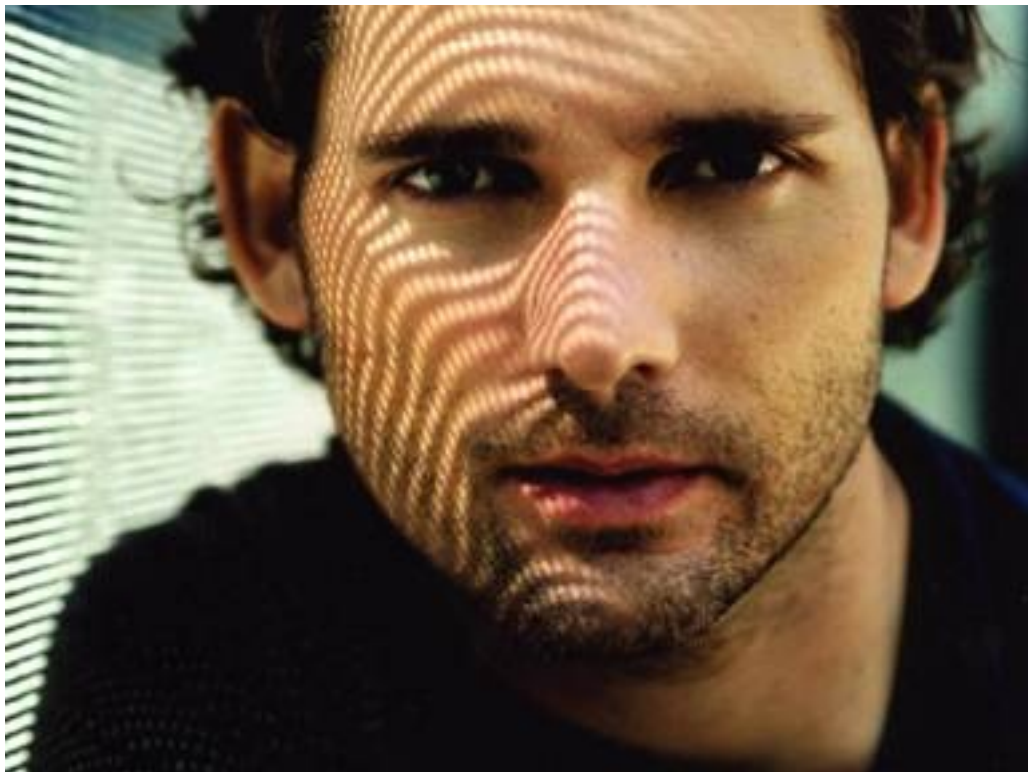
Sam dường như khá vui vẻ để làm theo. Bàn phát rộng rãi sự chuyên chú của miệng mình trên ngực, anh khiến cô muốn phát cuồng lên bởi những vuốt ve khéo léo giữa hai chân. Chỉ khi cô run rẩy và giãy dụa vì ham muốn trên giường thì anh mới dừng lại, dựng cô dậy từ trong cơn mịt mờ của xúc cảm mà cô đã chìm sâu.

“Nói đi, Delaney,” Sam lại yêu cầu lần nữa, và Delaney đã rất gần, rất tuyệt vọng chờ được giải tỏa. Cô đã thú nhận sự thật.

“Đúng vậy, em đã nghĩ về anh. Về chuyện này.” Cô hôn hên.

Sam trông đầy tự hào và tự mãn đến mức cô không thể không chêm vào, “Và em nghĩ về Jake. Và cái anh chàng em hẹn hò vào năm ngoái, Tim.” Cô nói nhẹ bằng. “Và có một tấm hình của Eric Bana^[1] trên bìa đợt phát hành mới nhất của tạp chí *Cosmo*...”

[1] Eric Bana là diễn viên người Úc. Một trong những vai diễn nổi tiếng của anh là chàng khổng lồ màu xanh trong phim điện ảnh Hulk phần 1 (2003) và Hector trong Troja (2004)

Sam khựng lại để lấy hơi, rồi tay anh lại bắt đầu chuyển động giữa hai chân cô, tiếp tục mục đích của mình.

“Em nói dối.” Anh nói khi Delaney bắt đầu thở hổn hển vì sung sướng. “Nói là chỉ một mình anh thôi.”

Cô đã gần như muốn vọt ra khỏi giường khi Sam ấn cả lòng bàn tay vào nơi nhạy cảm và cả xung quanh, đưa đẩy nó đầy khéo léo. Sự thỏa mãn đã gần nơi chân trời, chỉ cách cô vài giây nữa thôi, và Sam lại dừng lại, tay anh vòng theo nơi đẩy nhưng không làm gì cả, chỉ ôm sát nó mà thôi.

“Sam, làm ơn đi!” Cô van nài, giãy dựa hông mình với vẻ tuyệt vọng.

“Nói cái câu ma thuật đấy đi, Delaney,” Sam ra lệnh.

Delaney nhìn lên khuôn mặt đang cười cợt của anh, mong mỗi chờ đợi điều anh đã hứa hẹn, tự trong thâm tâm cô biết rằng đây chỉ là trò đùa giỡn nhưng cũng rất là nghiêm túc.

“Chỉ mình anh thôi, Sam.” Cuối cùng cô cất tiếng thì thầm. Một thoáng mãn nguyện tột cùng hiện ra trên mặt anh. Anh cúi đầu chăm chú vào ngực cô lần nữa, miệng anh mạnh mẽ và đầy khoái cảm trên đầu ngực cô. Giữa hai chân, bàn tay anh lại bắt đầu đưa đẩy, Delaney đã bất lực không thể ngăn hông mình lại khỏi đong đưa trên nệm giường khi cơn cực khoái đang dần kéo đến.

“Đúng rồi, Sam, ôi vâng! Vâng!” Cô rên lên, một tay nắm chặt lấy ga trải giường, tay kia đang nắm lấy vai anh nồng nhiệt.

Sam chờ cho đến khi cô dịu lại mới rút tay ra khỏi hai chân cô. Delaney đã nhũn hết cả người và rã rời. Cô có thể nhận thấy Sam đang rất tự hào với bản thân mình.

“Ngủ và phải cảnh giác đấy, Kirk,” cô cảnh cáo anh.

“Tuyệt vời. Anh đang chờ đợi một cuộc tấn công trả đũa đây.” Sam nói với vẻ ma mãnh.

“Anh nói đấy nhé. Cứ chờ cho đến khi em tóm được anh trong miệng mình, gần sắp bùng nổ ấy.” Cô hăm dọa.

Đôi mắt Sam tối lại. “Nói anh nghe tiếp đi.”

Delaney mỉm cười, nhận ra rằng cô đã làm anh bị lôi cuốn. Quá dễ dàng.

“Chưa đâu. Em có lẽ cần ngủ một chút. Và sau đấy chúng ta có thể bàn luận thêm về chuyện ấy.” Cô nói, nằm úp lại trên bụng mình và chỉnh gối

cho thoải mái.

Sam buột miệng chửi thề.

“Từ từ thôi, Sam. Em còn chưa bắt đầu đâu.” Cô nói, mỉm cười trong gòì mình.

Bọn họ có cả một cuối tuần. Hai đêm và gần hai ngày thần thánh để trêu đùa, chế nhạo nhau thỏa thích. Quá đủ để tẩy xóa mười sáu năm mơ tưởng và ám ảnh của cô, giúp cô được tự do để tiến tới, hoặc ít ra, xây dựng cuộc đời mới cho mình.

Nhớ phải cảm ơn Claire vì đã đưa ra một lời khuyên tuyệt diệu thế này, Delaney nghĩ khi chìm dần vào giấc ngủ.

-----oOo-----

Sam thức dậy sau giấc ngủ ngắn và nhận ra Delaney đã mặc lại áo quần, đang lụi lụi mấy túi thức ăn.

Anh mở to mắt khi thấy cô lôi ra một hộp đựng sốt chấm cùng với một ổ bánh mì Thổ dài^[2] và dẹp từ trong một cái túi.

“Đừng nói với anh là nó của tiệm Golden Towers nhé.” Anh nói, gọi tên nhà hàng Thổ Nhĩ Kỳ ưa thích của bọn họ ở vùng Brunswick nằm ở nội ô phía Tây thành phố Melbourne

“Không có sự thay thế nào khác” cô trả lời khi bỏ ra một hộp oliu nhồi các loại^[3] cùng với một phần tabouli^[4].

[2], [3], [4]: Các món ăn của Delaney đây ạ! Bánh mì Thổ nướng và các loại sốt chấm.

Oliu nhồi các loại

Và tabouli, món ăn đặc sản của Thổ Nhĩ Kỳ, là món salad được làm từ rau mùi tây (parsley), cà chua, dưa leo, hạt lúa mì vụn, chanh, dầu olive, hành tây...được trộn đều để ăn kèm với bánh mì

Sam nhìn cô đầy biết ơn. “Chồng tương lai của em đúng là một gã chết dẫm may mắn nhất quả đất.” Anh nói không chút để ý.

“Khi nào em tìm thấy anh ấy, nhiệm vụ của anh là phải nhắc nhở cho anh ấy nhớ điều đó trong năm mươi năm tới.” Cô nói sau khi ngừng lại một lát.

Sam cảm thấy lòng dạ mình vặn xoắn khi nghe những lời của cô. Anh ghét cái Ông Delaney Michaels tương lai mà anh thậm chí còn chưa gặp mặt nữa. Cái tên con hoang khôn kiếp ấy lại có được người phụ nữ quyến rũ nhất, hài hước nhất, ngon lành nhất mà anh ta thậm chí còn không hiểu được mình may mắn thế nào khi có được cái giải thưởng này nữa đây.

“Em còn gì trong mấy cái túi kia nữa thế?” Sam hỏi, không thích cái con đường đen tối mà đầu óc anh đang dẫn dắt kia. Dù sao thì nó cũng chỉ là trò đùa khi anh lại dám phê phán mối quan hệ của gã đàn ông khác – ngay cả khi cái gã kia cho tới thời điểm này thuần túy là trên lý thuyết mà thôi. Thời gian lâu nhất mà anh hẹn hò với một phụ nữ là bốn tháng tròn, một kinh nghiệm táo bạo mà anh đã làm thử những năm đầu hai mươi tuổi. Sasha ghét cay ghét đắng Delaney, và anh nhanh chóng chán ngấy cái việc cứ phải tranh cãi với cô ta về cái thói ghen tuông bệnh hoạn ấy với người bạn thân nhất của mình. Anh không cãi nhau, và với kinh nghiệm của mình, phần lớn các mối quan hệ cuối cùng cũng biến tướng thành căm ghét lẫn nhau khi những nhu cầu cá nhân bị va chạm. Hoặc là một người sẽ phải yếu thế nhẫn nhục và trở thành tâm thảm chùi chân, hoặc là mối quan hệ sẽ trở thành một bãi chiến trường. Mà Sam thì từ chối sống trong cả hai tình trạng đấy.

Bởi vậy nên anh đã căm ghét vô cùng khoảng thời gian mấy tuần vừa qua với Delaney. Hai người bọn họ chưa bao giờ cãi nhau cả. Không nghiêm túc như thế. Thỉnh thoảng, Delaney có thể châm chọc anh về việc gì đó, và anh sẽ phản pháo lại. Nhưng anh chưa bao giờ phải đi ngủ mà vẫn còn tức giận với cô. Đấy, lại thêm một lý do nữa để anh nhận ra vì sao giấc ngủ dạo này hay lẩn tránh mình đến vậy.

“Có phô mai, một ít thịt nguội, vài chai rượu đỏ. Em cũng mua sâm-panh nữa, nhưng nó cần phải được làm lạnh, vì vậy chúng ta sẽ để dành nó cho ngày mai,” Delaney vừa nói vừa lục lọi trong mấy cái túi. “Ồ - và em có cả món tráng miệng nữa. Nhưng đó là món bí mật.”

“Để anh đoán xem nào – sô cô la hay gì đó,” Sam nói, biết là cô thích ăn ngọt.

“Anh không biết tất cả mọi thứ về em đâu, Sam Kirk.” Delaney nói với vẻ giận dỗi.

Sam chỉ cười toe toét. Anh có lẽ là không biết tất cả, nhưng anh biết cô rõ hơn bất kỳ ai khác – và sự hiểu biết ấy của anh từng giây từng phút lại càng sâu sát và chi tiết hơn nữa.

Bọn họ khoanh tròn lại, ngồi ăn trên giường, đồ ăn được trải ra trên tấm thảm to mà Delaney tìm thấy trong phòng bếp. Sam yêu cái cách Delaney thưởng thức đồ ăn của mình – màn trình diễn của những âm thanh vui sướng ấy luôn làm anh thấy thích thú, và giờ thì anh lại càng hưởng thụ việc ngắm nhìn cô nhắm nghiền mắt lại khi ăn một quả olive ngon lành nào đó, hoặc rên rỉ vì tán thưởng lớp kem trên miếng phô mai camembert. Anh hơi ngạc nhiên chút ít khi nghĩ rằng mình đã không nhận ra cô là một người khá nhạy cảm như vậy trước đây. Cau mày lại, Sam nhận thấy rằng tất cả những dấu hiệu vẫn sờ sờ ra đây, chỉ cần anh có để ý – như tình yêu của cô với các loại vải vóc, bằng chứng là cái ghế sô pha sờ vào rất giống vải nhung trong căn hộ của cô. Anh vẫn có thể nhớ được cô xoa tay mình dọc theo những tấm nệm ngồi và rên gừ gừ như mèo.

Chỉ nghĩ đến đây cũng đủ khiến anh cương cứng lên rồi.

Và điều tuyệt vời nhất là, anh không cần phải giả vờ mình không như vậy nữa. Anh có thể ngồi đối diện với cô và ngẫu nhiên cô bằng mắt mình rồi tưởng tượng anh sẽ chạm vào đầu hay ném cái gì tiếp theo, tăng thêm sự mong đợi của anh và cả của cô mỗi khi họ chạm ánh mắt nhau. Mỗi lần như thế lại càng thêm khó nhin. Cho đến lúc cuối cùng, anh dọn dẹp tất cả đồ ăn thừa và sai bước đến vớt toẹt chúng vào bồn rửa bát. Sau đó, anh đường đường chính chính đi thơ thân trở lại giường, hưởng thụ cái ánh mắt của cô đã rơi xuống vật cương cứng của mình. Ai đó có thể nói rằng trách nhiệm của anh là phải nhảy lên giường, tàn nhẫn cởi bỏ quần áo của cô cho đến khi từng phân da thịt trên cái cơ thể ngon lành và khó quên của cô hoàn toàn trần trụi.

“Em làm anh muốn phát điên lên được,” anh nói khi liếm láp xuống dưới bụng cô.

“Anh còn chưa nhìn thấy gì đây,” cô nói, uyển chuyển vặn người chuôi xuống bên dưới anh và dùng cái mảnh vật lộn cũ rích anh dạy để đẩy anh bật ngửa ra.

“Tuyệt đấy.” Sam nói, ngưỡng mộ kỹ năng của cô và cả cái sự thật rằng khi cô đang ngồi bên trên thế này, anh đã được thưởng thức một cảnh đẹp tuyệt vời mà bộ ngực nhỏ nhưng hoàn hảo của cô mang lại.

Delaney chỉ nhướn một bên lông mày lên với anh, từ từ cúi đầu xuống ngực anh. Đầu tiên, cô dùng lưỡi rà vòng quanh một bên núm vú của anh trong khi tay cô vuốt ve bên kia, véo nhẹ, trêu đùa và mút mát cho đến khi cả hai đều săn cứng lại – không khác gì một phần cơ thể nơi nào đó của anh. Rồi cô bắt đầu hôn và liếm dần xuống bụng anh – anh hy vọng mình đã biết việc gì sẽ xảy ra tiếp theo sau - chỉ cần nghĩ đến việc Delaney liếm, mút

và vượt ve anh quá gần gũi như thế này cũng đã đủ để tiễn anh lên đường luôn rồi. Cuối cùng thì cô cũng chạm tới nơi phía dưới thân anh, tay cô bọc quanh vật cương cứng của anh chặt chẽ. Cô liếc mắt về anh, một cái nhìn đầy thấu hiểu dưới hàng mi dày của mình. Và rồi, anh đã ở trong miệng cô, lưỡi cô mạnh, nóng ấm và ướt át, đang chạm vào nó.

“Oohhhh, Laney,” anh thở hắt, đầu hàng bản thân.

Cô thật là tuyệt. Trước đây, anh chưa bao giờ có được người phụ nữ nào chú tâm vào mình như vậy. Rất nhiều phụ nữ, với kinh nghiệm của anh, đi xuống nơi ấy như thể đây là nhiệm vụ, nháp nhô trên đỉnh vài cái lấy lệ để có thể bắt đầu một việc gì khác. Nhưng Delaney dường như thật sự thấy hưng phấn với niềm khoái lạc của anh. Cho đến khi anh nắm lấy thành giường trong tình thế ngàn cân treo sợi tóc, cô cũng đã thở hổn hển giống y như anh. Sau khi anh đã bắn ra, một sự giải tỏa đã khiến anh rũ hết cả người ra vì mệt, cô đã quay lại nhìn anh bằng đôi mắt màu mạch nha và lau khoe miệng mình với vẻ hưởng thụ như một con mèo đang khoan khoái vô cùng.

“Trong trường hợp anh đang thắc mắc, đây là món tráng miệng.” Cô nói.

Đây là điều cuối cùng trong đầu mà anh nghĩ cô có thể nói, và anh ngửa cổ ra cười sảng sặc. Khuôn mặt cô cũng rúm lại vì cười. Trong một lúc, cả hai người bọn họ đều ôm lấy bụng mình, cùng hú hét và cười giỡn với nhau.

Sam đã nhận ra rằng mình cảm thấy rất tuyệt. Hứng tình vô hạn độ,

ngay cả khi anh sẽ chả làm gì với nó vào lúc này cả, hoàn toàn thư giãn và hứng khởi với những gì đang còn chờ đợi để khám phá vào kỳ nghỉ cuối tuần này.

Cho đến khi bọn họ đã sẵn sàng sắp xếp đồ đạc và quay về nhà vào Chủ nhật, anh không hề nghi ngờ rằng mình và Delaney hẳn đã giải quyết xong những khúc mắc và sai lầm giữa bọn họ dạo gần đây. Việc anh đã có được màn ân ái tuyệt vời nhất trong đời mình trong khi giải quyết chuyện này chỉ là một phần thưởng to đi kèm mà thôi.

Chương 19

Delaney là người thức dậy đầu tiên vào buổi sáng hôm sau. Cô nằm bất động khi nhận ra thực tế rằng mình đang ép sát vào lưng Sam, tay cô vòng qua eo anh và ôm ngang ngực anh. Hương vị của anh lấp đầy các giác quan của cô, và cô thì đang áp má mình vào cái lưng ấm áp của anh. Cô yêu anh rất nhiều. Đêm qua thật tự do phóng khoáng, được chạm vào anh với tất cả nỗi niềm đam mê và khao khát của mình mà không cần phải e ngại che dấu đi tình cảm thật sự trong lòng. Dù rằng, có đôi lúc cô nghĩ mình đã biểu lộ quá nhiều.

Chỉ đến khi cô lần xuống tận dưới nơi ấy của anh thì cô mới hiểu được mình đã chìm đắm đến thế nào. Ban đầu, cô chỉ dự định khiến cho anh bị kích thích cao độ, và sẽ ngưng lại vào đúng phút cuối để trêu chọc anh như anh đã làm với cô vậy. Nhưng cô đã tự nghĩ ra cảnh mình âu yếm anh bằng miệng như thế này từ lâu lắm rồi. Cô đã thầm tưởng tượng hương vị của anh thế nào, cảm nhận anh ra sao, anh dài và cứng như thế nào trong tay mình. Cuối cùng thì nó đã hoàn toàn thỏa mãn tâm nguyện bấy lâu của cô với anh. Cô đã quá buông thả bản thân vào đây để có thể nhớ ra chuyện trả thù của mình. Lần tới, cô hẳn sẽ phải cẩn thận hơn.

Delaney mỉm cười khi nhận ra ý nghĩ của chính mình. *Lần tới*. Trong một thời gian ngắn ngủi, cô đã sống trong một thế giới tuyệt vời, nơi sẽ có những *lần* tiếp theo như thế. Và cô sẽ tận hưởng bằng hết từng *lần* một.

Sam trở mình, xoay người lại để đối mặt với cô. Đôi mắt anh trông thật dịu dàng, một màu xanh mơ màng của ngày nắng hạ.

“Chào buổi sáng.” Anh nói nhẹ nhàng.

“Chào buổi sáng,” cô trả lời.

Trong một khoảnh khắc, bọn họ chỉ nằm đấy, nhìn vào mắt nhau. Delaney cảm thấy một dòng suối nguồn cảm xúc đang dâng trào trong lòng mình. Người đàn ông này có ý nghĩa rất lớn đối với cô.

Như thể cảm nhận được nỗi lòng của cô, Sam kéo Delaney lại gần và hôn lên trán cô. Anh cứ ôm cô như thế thật lâu, rồi nằm ngửa ra để có thể thấy khuôn mặt cô rõ ràng hơn.

“Vậy sáng nay em nấu gì cho anh ăn sáng đây?” Anh trơ tráo hỏi.

Delaney mỉm cười. Cô chọn giải pháp nhẹ nhàng cũng giống như Sam. “Hỏi sai rồi. Anh sẽ mua gì cho *em* ăn sáng đây?”

Bọn họ đi tắm cùng nhau, một đợt tắm tấp dãi hơi có liên quan rất nhiều đến việc đê nhau vào tường cùng những thủ pháp khéo léo với đôi tay trơn trượt đầy xà phòng. Cuối cùng thì bọn họ cũng mặc quần áo và lên đường quay lại thị trấn Daylesford. Họ nhanh chóng nhận ra mình được ưu đãi vô cùng với nhiều lựa chọn cho bữa sáng. Sam và Delaney đã chọn một tiệm cà phê với rất nhiều bàn ghế ngoài trời để có thể ngồi ngắm khách bộ hành qua lại. Họ chia nhau tờ báo mà ai đó đã để lại, cô đọc phần kinh doanh và nghệ thuật, còn anh là những trang về thể thao. Cả hai đều gọi phần trứng trộn cùng với bánh mì nguyên hạt và nước cam vắt^[1] rồi ngồi thơ thẩn ngắm mặt trời buổi sớm.

[1] Bữa sáng của anh chị đây

Cảm thấy quá mãn nguyện để có thể tập trung vào tờ báo, Delaney ngửa đầu ra phía sau, nhắm mắt tận hưởng ánh nắng lung linh đang đùa giỡn trên mặt mình. Tiếng người xung quanh dần khuếch đại, cô tự mỉm cười khi nhận ra rằng mình đã ở đây, với Sam bên cạnh, rằng cô đã thức giấc trong vòng tay của anh. Và dù cho có vài người phụ nữ trong tiệm cà phê đã phải ngoảnh đầu lại nhìn anh khi họ bước vào thì cô mới là người anh đưa vào giường đêm nay. Hoặc chiều nay, nếu như cô đi đúng nước cờ.

Cảm nhận được sự vuốt ve nhẹ nhàng trên má mình, cô mở mắt ra và nhìn thấy Sam đang vươn tới sát bên cạnh, biểu hiện trên mặt anh rất chăm chú.

“Trông em rất đẹp trong ánh nắng, Laney,” anh khẽ khàng nói. “Đã bao giờ anh nói cho em biết anh thích mái tóc mới của em đến thế nào chưa?”

“Chưa.”

“Anh thích. Thích lắm lắm ấy.” Về tinh nghịch lấp lánh trong đôi mắt khi anh nhìn cô đầy mưu mô. “Anh thích đến mức này này,” anh nói, nhắc tờ báo trên người ra để cho cô thấy một chỗ phồng ra đáng kể trong quần jeans mình.

Miệng Delaney bỗng khô khốc khi cô nhìn chăm chăm vào bụng dưới anh, ước rằng cô đã chọn phương án nấu bữa ăn sáng cho anh ở nhà nghỉ.

“Đừng lo, nó sẽ giữ nguyên trạng thái như thế.” Sam nói rất tự tin khi nhìn thấy vẻ thất vọng trên mặt cô.

Mẫu đối thoại của bọn họ dừng lại lúc thức ăn được mang ra. Khi nhìn thấy thức ăn trước mặt thì Delaney mới ngạc nhiên nhận ra bản thân mình đã đói ngấu đến mức nào. Cô vùi đầu vào ăn, còn Sam thì gật gù với vẻ hài lòng.

“Tốt lắm. Giữ sức đi. Em sẽ cần đến nó đấy.”

“Anh cũng vậy đấy, nhanh chóng ăn đi.” Cô cảnh cáo anh.

Bọn họ cười với nhau. Delaney cảm thấy vô cùng thoải mái khi sự trêu đùa cùng ganh đua thân thiết - thứ đã làm nên tính cách riêng biệt của tình bạn thân giữa họ - dường như đã được chuyển giao sang thời kỳ - dù là tạm thời - sôi động này.

Bởi vì đây chính xác là cái kiểu mà Sam thích, một giọng nói ma quỷ thì thâm trong đầu cô. Không ràng buộc, không ngày mai. Chỉ vui chơi giải trí mà không cần phải gánh chịu hậu quả.

Delaney xóa bỏ ngay ý nghĩ này khi nó vừa le lói trong đầu mình. Cô là người đã đưa ra lời mời cho kỳ nghỉ cuối tuần này. Đây chính là những quy tắc của cô. Cô không có quyền bắt mẫn với quan điểm của Sam khi cô đã và đang nhận được chính xác những gì mình đã yêu cầu.

Sau bữa ăn sáng, bọn họ tha thân đi dọc con đường chính của thị trấn và phát hiện ra nhà thờ địa phương đang có buổi bán hàng lạc xoong. Delaney liếc nhìn Sam với vẻ hy vọng – cho dù bình thường cô ghét đi mua sắm, nhưng đi mua đồ lạc xoong lại là một thú vui được ưu ái của cô. Chắc hẳn là có liên quan tới việc cô và Sam đã phải phụ trách cái quầy bán bánh lamington^[2] trong buổi hội chợ do nhà trường tổ chức vào năm mười ba tuổi. Hai người đã có khoảnh khắc đáng nhớ trong đời khi bọn họ chén sạch những chiếc bánh thừa. Miệng cô tứa nước khi nghĩ đến việc được chạm tay vào những chiếc bánh lamington được các bà nội trợ làm tại nhà. Có cái gì đấy thật đơn giản nhưng không kém phần hoàn hảo với những mẫu bánh bông lan vuông vuông được nhúng vào sô cô la rồi lăn qua một lớp dừa nạo khô. Và nếu như bọn họ gặp may, ai đó sẽ còn cho thêm mứt vào giữa bánh nữa.

[2] Bánh lamington như trong hình a. Là món tráng miệng đặc trưng của người Úc, được tạo từ bánh bông lan cắt ô vuông rồi nhúng chocolate và lăn qua dừa khô. Đôi lúc bánh còn có thêm mứt dâu hoặc một lớp kem bơ phết vào giữa.

“Chắc là sẽ có quầy bán bánh,” cô đỡ ngon đỡ ngọt khi Sam đảo tròn mắt. “Có thể có bánh lamington đấy.”

Đang trưng ra cái vẻ hào hiệp cao thượng, Sam ra hiệu cho cô đi trước. Đi giữa những dãy bàn dài, Delaney cố gắng không tỏ ra ngạc nhiên khi anh bất chợt khoác tay qua vai cô, kéo cô lại cùng sánh bước với mình. Tình dục là một chuyện, nhưng động thái này lại là một chuyện khác hẳn. Tim cô như muốn phình ra trong lồng ngực của mình khi bọn họ chậm rãi dạo quanh giữa những món đồ tạp nham trong cuộc đời người khác. Cánh tay Sam ấm áp, vừa trấn an nhưng lại vừa kích thích, đè nặng lên vai cô.

Cuối cùng thì bọn họ cũng đã đến quầy thực phẩm, đội ngũ bán hàng ở đây luôn luôn là phi đội những người phụ nữ lớn tuổi. Delaney giấu đi nụ cười khi cả hai bọn họ đều thẳng lưng lại, sửa sang đầu tóc mình và kéo thẳng thớm quần áo khi cô và Sam cùng tiến lại gần. Chỉ trong vài phút, Sam đã là tâm điểm giữa vòng tròn của những phụ nữ lớn tuổi đầy lòng hâm mộ kia. Cô chỉ còn biết lắc đầu trước khả năng mê hoặc quần chúng rành rành của anh.

“Này, thử mấy món mứt của tôi xem.” Một bà gầy tong teo với cái tên Mabel được thêu trên tấm bảng hiệu tự chế đeo trước ngực xương xẩu của mình nói.

“Anh ta có vẻ giống kiểu người thích mứt cam hơn,” một người phụ nữ tròn trịa nói xen vào. “Có cái gì đó còn nhai được chứ.” Cái nhìn bà ta dành cho Sam rõ ràng là đầy nhục dục.

Delaney không dám chắc đến khi nào thì Sam mới bắt đầu lo lắng cho sự an toàn của bản thân mình, nếu như không muốn nói đến cái đức hạnh của anh. Những bà cô già này chẳng mấy chốc sẽ chuyển từ việc mời anh nếm thử những món ăn của bọn họ cho đến việc hỏi han làm thế nào mà anh có thể giữ được khỏe mạnh và rắn chắc như vậy, rồi thò tay xuống chỗ này chỗ nọ.

Sam nhìn sang cô với vẻ lo lắng khi Mabel nghiêng người ra phía sau để kiểm tra hông anh.

“Như tôi đã nghĩ mà – không một chút vải nào bị chùng xuống cả.” Bà ta nói với vẻ thán phục. “Vào cái thời tuổi trẻ nông nổi tôi cũng có một bạn trai là dân chơi lướt sóng. Anh ta tên là Reginald. Hông đẹp tuyệt. Y như của cậu vậy.” Bà ta nói.

Đã có biểu hiện kỳ lạ xuất hiện trên mặt Sam. Nhưng cứ nhất định mua một phần của mỗi người trước khi dẫn Delaney rời khỏi nơi ấy.

“Em vẫn không thể tin được họ không bán lamingtons,” cô nói một cách kỳ quái khi bọn họ sắp xếp lại nào những mút, dưa chuột muối, bánh kem cắt miếng cùng với bánh tằm sô cô la vào cốp xe sau của Sam.

“Cũng tốt thôi. Có Chúa mới biết được bà bán bánh lamington sẽ còn làm gì với anh nữa.” Sam nói.

“Sam!” Delaney nói, nghẹn lại vì cười.

“Anh nghiêm túc đấy. Cái bà nhỏ thó – Mabel gì đấy – lại còn véo vào mông anh khi bà ta nghĩ là anh không để ý.” Sam nói, vẻ mặt anh là một bức tranh của sự tức giận.

“Cho đáng đời cái kẻ hay tán tỉnh như anh.”

Sam nhìn cô suy đoán. “Đừng có nói là em đã ghen đấy nhé, Laney,” anh trêu cô.

Delaney phồng đôi má. “Ghen á! Còn khuya.” Cô nói. Cô sẽ không bao giờ, không bao giờ thừa nhận với anh rằng cô đã phải kiềm chế lại cái mong muốn được chứng tỏ quyền làm chủ của mình bằng cách ôm ấp hôn hít anh nhiệt tình trước bầy hậu cung lớn tuổi kia của anh đến như thế nào. Đây đã *không* phải là phút giây thoải mái nhất của cô.

Dù Delaney chống chế nhưng Sam vẫn không bị mắc lừa, anh đã đẩy cô dựa vào thành xe và hôn cho đến khi đầu óc cô trống rỗng.

“Đừng lo, Laney. Bọn họ chả có tí cơ hội nào hết.” Cuối cùng anh nói trước khi rời khỏi người cô.

Nhìn chăm chăm vào anh, đầu óc cô còn không thể nào suy nghĩ cho mạch lạc được chứ chưa bàn đến nói chuyện.

“Đã đến lúc quay về nhà nghỉ rồi,” Sam nói một cách quả quyết.

Bởi vì đây chính xác cũng là việc cô muốn, nên Delaney gật đầu làm theo ngay.

Chuyến đi trở lại dường như còn lâu hơn lúc trở ra. Delaney hét bắt chéo chân lại rồi bỏ chân xuống, cô thèm muốn anh đến mức có thể cảm nhận được từng nhịp đập âm thầm nơi giữa hai đùi mình. Sam lại liên tục nhìn cô đầy đói khát. Cho đến lúc bọn họ dừng xe bên hông nhà nghỉ, Delaney đã thật sự khao khát đến mức không nhịn được nữa.

Sam rảo bước vào trong nhà như thể một người đàn ông đang thi hành nhiệm vụ, anh ngay lập tức trút bỏ quần áo mình.

Cô cũng làm y như anh, đá giầy sang một bên, tuột quần jeans và quần lót bằng một động tác nhịp nhàng trôi chảy, rồi cúi người xuống cởi tất chân. Khi cô đứng thẳng người lên, Sam đã nằm ngửa ra giường, hoàn toàn trần truồng với vật cương cứng đang dựng lên rất hoành tráng, đôi mắt dán chặt vào cơ thể cô. Có lẽ bởi cách anh nhìn cô, cái nhìn thèm muốn, hăm dọa và vô cùng chăm chú, hay cũng có thể có gì đó liên quan tới việc cuối tuần là thời gian nghỉ ngơi trong cuộc sống thường nhật của họ, hoặc cũng có thể do sự tự tin mới mẻ từ khi cô tân trang lại con người mình. Một luồng cảm xúc lâng lâng mãnh liệt tràn qua khắp cơ thể cô. Giảm nhịp điệu lại, Delaney từ từ đưa tay lên chiếc cúc áo trên cùng, cô ra vẻ ồ-rất-vô-tình cởi nó ra trước khi buông tay xuống cái cúc tiếp theo, rồi cái tiếp theo nữa.

“Laney,” Sam gầm lên cảnh cáo. “Đừng có để anh phải đến bắt em đấy.”

Cô chỉ cười, kéo lấy tà áo của mình, cởi một bên xuống, rồi bên kia để anh thoáng nhìn thấy bầu vú trong chiếc áo ngực khiêu gợi màu đỏ của cô.

“Anh sẽ đếm đến mười, khi đó thì em sẽ gập rắc rồi to đấy nhé.”

Delaney chỉ nhướn lông mày lên với anh rồi chậm chậm kéo áo sơ mi ra khỏi người.

“Một. Hai. Ba,” Sam đếm, mắt nheo lại.

Delaney kéo áo ra khỏi tay kia, ném nó về phía giường để nó rơi xuống ngay giữa ngực Sam.

“Bốn. Năm. Sáu.” Sam nói, hất chiếc áo của cô sang một bên với vẻ thiếu kiên nhẫn.

Bắt chước một kiểu nhảy của Madonna trong một cuộn băng ca nhạc, Delaney lắc lư hông và vai mình, cúi ngang hông về phía trước, đưa tay ra sau để cởi áo ngực. Khi cảm thấy nó đã lỏng ra trên người, cô giữ lại cúp áo ngực trong tay và chậm chậm cởi nó ra trong khi vẫn đang xoay người về phía trước. Cô biết đây là tư thế sẽ tạo một rãnh sâu quyến rũ nhất cho bộ ngực của mình. Hơi lắc vai nhẹ nhẹ, Delaney để chiếc áo ngực tuột ra khỏi người.

“Bảy.” Sam nói rất chậm, đôi mắt anh dán chặt vào ngực cô khi cô đưa tay chạm vào đầu vú mình.

Khi chúng đã cứng lại và dựng lên, Sam kêu lên một tiếng nóng vội, căng người lại như thể anh chuẩn bị nhảy ra khỏi giường để đuổi bắt cô. Kiên quyết phải giữ thế chủ động, Delaney còn nhanh hơn anh, tiến tới giường và trèo lên nệm bằng một sải chân dài. Sam hơi nở nụ cười, ngửa người ra trở lại. Biểu hiện trên mặt cho thấy rõ anh đã chuẩn bị sẵn sàng lùi lại để thưởng thức buổi trình diễn khi mà Delaney đã cho phép khán giả được tham gia chút đỉnh.

Yêu thích được trêu đùa với anh, Delaney mạnh dạn bước qua người anh để cô có thể đứng dạng ra trên bụng anh, nhìn xuống cái phần cơ thể đàn

ông cứng rắn kia của anh. Vẫn nhìn vào mắt anh, cô đưa một ngón tay vào miệng mình, rồi chậm chậm kéo rê nó xuống khe ngực, vòng qua núm vú trái đã dựng thẳng và vô cùng nhạy cảm, rồi xuống bụng. Sam hơi há miệng khi cô tiến xuống phương Nam, trượt tay vào giữa đùi để tự mãn mê mình. Từ cái vị trí nơi anh đang ngồi, là hàng ghế đầu thượng hạng - ấy là nói thế - và cô thích cái cách mà hơi thở anh bị đứt đoạn khi anh nhìn cô tự thỏa mãn bản thân mình.

Khi nghĩ rằng anh đã xem đủ, Delaney quỳ gối, chuẩn bị hạ người xuống để cưỡi lên anh theo kiểu truyền thống, đưa cả hai cùng lướt đi trong cơn hoang dại. Nhưng Sam lại có ý khác. Khi cô bắt đầu quỳ xuống, anh đã móc tay vào đầu gối cô và kéo cô về phía trước. Trước khi kịp hiểu chuyện gì xảy ra, cô đã mất thăng bằng và ngã về phía trước, hai đầu gối rơi xuống, gác lên vai anh. Ánh mắt anh vẫn khóa chặt mắt cô. Sam luồn tay xuống hông cô, lặng lẽ kéo thân mình cô tiến tới. Delaney choáng váng khi nhận ra ý định của anh.

Cô không phải là kẻ ngu ngơ trong chuyện ăn sò liếm kem này, nhưng tự dâng mình lên miệng anh trong tư thế trên cao như vậy dường như quá... đòi trụ. Nó khiến cô ngán ngại. Sam giành lấy quyền quyết định trong tay cô bằng cách nằm xuống giường, và điều tiếp theo mà cô biết, miệng anh đã dán sát lại gần, lưỡi anh đang nhảy múa trên đỉnh nhạy cảm của cô, đầu tiên là mạnh và nhanh, rồi lại chậm và nhẹ nhàng, rồi lại mạnh và nhanh lần nữa. Delaney rùng mình. Hai đùi cô cứng lại khi một cảm giác tuyệt vời nhất bắn qua người mình. Miệng Sam rất nóng, rất ướt và rất thích hợp trên người cô. Cô không còn có thể làm được gì khác ngoài việc vươn người tới, nắm lấy thành giường, để mặc cho chuyện đó tiếp diễn.

Trong vài phút, Delaney đã và đang quần quai, mấp mé ranh giới của sự cực khoái. Dường như Sam biết chính xác cô cần gì để đưa cô qua đỉnh. Trong khi vẫn tiếp tục âu yếm cô bằng lưỡi mình, anh luồn tay lên đùi cô,

đẩy một ngón tay vào trong cô. Delaney lên đỉnh ngay lập tức. Xiết chặt quanh anh, cô không thể kiềm nén lại tiếng rên rỉ sung sướng của mình. Sau cùng, cô trượt khỏi người anh và nằm vật ra, một tay vất ngang mặt với nỗ lực mong muốn cảm thấy mình ít phô bày trước mặt anh hơn, nhưng vô ích.

Sam cho phép cô được nghỉ ngơi trong thoáng chốc trước khi cô cảm thấy tấm nệm chùng xuống và anh tiến tới nằm cạnh cô.

Cô cảm nhận được lưỡi anh đang đê dưới vành tai cô đầy kích thích, và dần dần hạ tay xuống.

“Em là người phụ nữ gợi cảm nhất mà anh từng gặp,” Sam nói, biểu lộ trên mặt anh thật sôi nổi.

Tất cả sự lúng túng đã rời khỏi cô. Đây là Sam. Anh đã vén tóc giúp cô khi cô nôn ói sau quá nhiều ly cocktail ở tuổi mười bảy. Anh đã thấy cô nổi cơn tam bành khi máy tính xách tay bị hỏng. Anh luôn luôn ở cạnh để nâng cô dậy, phủi bụi cho cô mỗi khi cô ngã quỵ. Anh vừa thể hiện một hành động vô cùng thân thiết trên người cô, khiến cô đã đê mê ngây ngất trong một lúc – và cô đã an toàn trong suốt thời gian này, bởi vì cô đã ở bên anh.

Cô gật đầu nhẹ để anh biết là cô đã hiểu anh nói gì. Sam cũng gật đầu với cô, bắt đầu hôn cổ cô lần nữa, ngay ở nơi mà anh biết cô thích nhất. Cô gằn như đã phản đối, biết chắc rằng mình không thể nghĩ đến tình dục ngay lập tức sau những gì vừa xảy ra.

Nhưng ngạc nhiên làm sao, tay cô lại bắt đầu tìm đến Sam, một tay nắm lấy cái vật to lớn kia, một tay kéo hông anh lại gần mình. Khi Sam trượt vào trong cô, Delaney thở hắt ra khoan khoái, vòng chân qua eo anh, rướn hông mình lên rồi nhắm mắt lại. Thiên đường. Cô không bao giờ thấy chán cả. Không bao giờ.

Ở nơi nào đó tận sâu thẳm trong tâm hồn, Delaney biết rằng mình vừa thừa nhận một việc hết sức nguy hiểm cho bản thân.

Nhưng Sam đang ở bên trong cô, tay cùng miệng anh đang đi dạo trên bầu ngực của cô. Không có cách nào để cô có thể tư duy vào lúc này. Nhắm mắt lại, Delaney buông thả chính mình cho phút giây hiện tại.

Chương 20

Sam nhắm mắt lại, ngửa đầu ra dựa vào thành bồn tắm. Ở đâu bên kia, Delaney nhấc chân lên một chút, và anh cảm nhận được sự đụng chạm ngứa ngáy khi đùi cô lướt qua mình dưới làn nước. Anh mỉm cười tự giễu. Cái ý tưởng tắm thư giãn trong bồn với nhau như thế này về lý thuyết thì thật là tuyệt. Nhưng trên thực tế, có bao giờ mà anh có thể thư giãn được trong khi Delaney khóa thân và nằm trong một khoảng cách gần anh như thế. Thực ra, anh còn đang bắt đầu tự hỏi làm thế nào mà anh lại có thể bỏ qua cô bao nhiêu năm như thế khi cô chỉ ngủ ngay phía tầng dưới nhà mình. Cho dù căn hộ của bọn họ được ngăn cách bởi rất nhiều, rất nhiều sắt thép, bê tông và sàn nhà, nhưng anh biết tổng mình sẽ chẳng còn bao giờ có thể ngủ yên trên chiếc giường của mình mà không nghĩ tới cô đang nằm ở tầng dưới. Anh sẽ

luôn phải tự hỏi liệu cô có đang ở một mình, cô đang làm gì, và điều quan trọng nhất là, liệu cô có nghĩ đến anh hay không...

Sam chuyên hướng suy nghĩ ngay trước khi nó có thể tiến xa hơn. Anh đã bụng bảo dạ suốt cuối tuần vừa rồi rằng mọi chuyện bản thân nó sẽ tự giải quyết khi bọn họ quay lại Melbourne. Thời gian nghỉ ngơi hưởng lạc tuyệt vời rồi sẽ qua. Nay, biết đâu nhờ thế mà cái tình bạn của bọn họ khéo sẽ còn gắn bó hơn nữa ấy chứ.

Trong một ngày lành, với một chút vận khí và số phận sắp đặt, anh gần như đã tin vào suy nghĩ tào lao của chính mình.

“Sâm banh của Pháp này ngon thật. Em biết là không ái quốc khi nói điều này, nhưng sâm banh Úc chả bao giờ được như thế này cả.” Delaney nói.

Sam mở mắt ra. Nó không giúp cho việc thư giãn chút nào, nhưng dường như chả có gì có thể giúp được anh khi cơ thể bọn họ đang quẩn lầy nhau như thế này.

Bọn họ đang nằm thư giãn trong chiếc bồn tắm trên sàn gỗ ngay phía trước căn nhà nghỉ, khuôn mặt Delaney đã đỏ hồng lên vì hơi nóng. Anh có thể nhìn thấy được cả cái núm hồng hồng nơi ngực cô mỗi khi chúng lấp ló ra khỏi mặt nước, nhưng phần còn lại của cơ thể cô được giấu kín dưới lớp bong bóng xà phòng. Đằng sau cô, khu rừng tối mịt. Bóng tối được xua đi bởi một vòng tròn những cây nến to mà bọn họ thắp lên trên sàn gỗ xung quanh.

Uể oải cầm ly sâm banh trên tay, vẻ mặt Delaney mơ màng khi nhấp vào một ngụm rượu.

“Úc đâu có sản xuất sâm banh. Giờ gọi là rượu vang sủi bọt, nhớ không?” Anh nói.

Delaney nhăn mũi. “Em vẫn nghĩ người Pháp chơi hơi bị xấu. Giống như ngăn chặn không để cho mọi người tự lừa phỉnh chính mình được ấy,” cô nói.

“Rất tàn nhẫn,” anh đồng ý, giả vờ nghiêm trang. Anh đưa một bàn tay ra mò mẫm để tìm thử xem nó có thể chạm vào chỗ nào đó thú vị hay không. Một nụ cười cong lên trên môi Delaney khi anh sờ đúng vào đùi non của cô.

“Xin chào, anh thủy thủ^[1]” cô nói nhại giọng Mae West^[2].

[1] Nguyên văn: “Hello, sailor.” Bắt nguồn từ việc những thủy thủ lênh đènh xa bờ lâu ngày, khi cập bến thường có các cô gái làm tiền lớn vờn nơi bến cảng mời mọc. Lâu dần, câu Hello Sailor này có thể hiểu theo nghĩa mời gọi làm tình.

[2] Mae West là một nữ diễn viên, nổi tiếng là quả bom tình dục vào những thập niên 1930.

Anh cúi nhẹ vào người cô, và cô tạt nước về phía anh. Cho rằng cô có thể tiếp tục làm thế, Sam vươn tay cầm lấy ly sâm banh của mình.

Delaney đã nói đúng, nó thật ngon. Thật ra thì cả đợt nghỉ cuối tuần này rất hoàn hảo. Đáng tiếc, nó sẽ phải đến lúc kết thúc.

Sam cau mặt. Tại sao đầu óc mình cứ vương vấn mãi cái ý nghĩ này nhỉ? Anh chưa bao giờ đào sâu bất cứ vấn đề nào. Sam không phải là người hay lo lắng. Cuộc sống cứ tiếp diễn, và anh sẽ giải quyết vấn đề, rồi lại tiếp tục sống. Đơn giản. Nhưng dạo gần đây anh để ý thấy mình mất rất nhiều thời gian để nghĩ ngợi về Delaney, về việc cô có ý nghĩa đến thế nào với mình, và anh đã không muốn mọi việc thay đổi đến mức nào.

Nhưng bọn họ *đã* thay đổi. Bọn họ đã ngủ với nhau. Và Delaney sẽ rời khỏi công việc, sẽ dọn nhà đi. Mọi chuyện sẽ không bao giờ còn được như xưa nữa.

Lo lắng quặn lên trong lòng, anh uống một ngụm sâm banh thật lớn để cố làm dịu đi cơn đau.

“Ồ đây thật đẹp quá,” Delaney mơ màng nói. Cô trở người, nhắc một

chân lên để gác lên thành bồn tắm.

Ngay lập tức, đầu óc anh tự động làm cái việc tưởng tượng xem chuyện gì đã xảy ra ở dưới nước, đùi cô đã tách ra thế nào, và phơi bày nơi tâm điểm ra sao.

“Đúng thế,” anh nói với vẻ xao lãng, vươn người tới đặt ly rượu lên bàn, tốt nhất là hai tay được giải phóng cái đã.

“Cám ơn anh đã đi với em, Sam.” Bỗng nhiên cô cất tiếng. “Em thật sự rất vui.”

Vẻ xa cách trong câu nói của cô đã gợi cho anh sự chú ý.

“Em không cần phải nói thế, Laney. Anh sẽ làm tất cả vì em, em biết thế mà.”

Cô nhìn anh với vẻ bí ẩn một lúc trước khi gật đầu. “Vâng, em biết thế.”

“Cũng không phải là anh không hưởng thụ chút nào ở nơi đây,” anh nói. Cho dù, thật ra, mỗi giây phút tuyệt vời ở nơi này sẽ khiến anh càng lúc

càng nhúc nhối khi nghĩ về chuyện sắp xảy ra một khi bọn họ quay về nhà.

“Thế là tốt.”

Trông cô bỗng nhiên buồn rười rượi. Sam ngồi dậy và đập đập mặt nước trước người anh.

“Anh nghĩ rằng em cần phải đến đầu bên này, nơi có bạn đồng hành đấy.” Sam nói.

Cô Delaney mỉm cười, ngoan ngoãn đứng lên. Ánh nến bập bùng soi rõ cơ thể săn chắc và ướt đẫm nước khi cô đứng trước mặt anh. Hơi thở anh tắc nghẹn trong lồng ngực khi nhận ra rằng cô đẹp biết bao nhiêu, cả nội tâm lẫn ngoại hình. Laney của anh.

Xoay mặt lại, cô ngồi xuống nước và đặt mình vào giữa hai đầu gối của anh, lưng dựa vào ngực anh. Anh vòng tay quanh bụng cô, kéo cô sát vào người mình. Đầu cô ngửa ra dựa vào ngực anh. Sam nghe cô thở dài thỏa mãn.

Gác má mình lên đầu cô, Sam nhìn mông lung ra màn đêm bên ngoài. Trong lúc này, ở một vài khía cạnh nào đó, anh cảm thấy mình thật gần gũi với cô – gần hơn bao giờ hết. Nhưng, cũng là lần đầu tiên trong mối quan hệ này, anh cảm thấy sợ hãi. Đây không phải là cảm xúc anh thấy có liên quan

gì với Delaney trước đây.

Cô luôn luôn là chỗ dựa vững chắc của anh. Là người ủng hộ, là vật bất biến để neo lại cuộc đời anh. Từ khi anh còn là một đứa trẻ nhỏ, anh đã tìm được sự ấm áp, thư thái và cân bằng trong gia đình cô. Cô đã là một thành phần cơ bản trong thế giới của anh.

Giờ thì mọi chuyện giữa bọn họ đã thay đổi. Như thể cảm nhận được suy nghĩ của anh, Delaney vòng tay ôm lấy tay anh và bóp mạnh.

“Anh là tốt nhất đây, Sam.” Cô nói. “Em sẽ không bao giờ quên được việc này, bất kể như thế nào chẳng nữa.”

Sam cảm thấy sự tin tưởng sâu sắc đang ngân nga trong lòng mình. Bỗng dưng anh nhận rõ rằng sau tất cả những ngờ vực, mọi chuyện sẽ ổn thỏa. Anh dán một nụ hôn lên trán cô.

“Ổn thôi mà, Laney. Anh sẽ chẳng đi đâu cả.” Anh trấn an cô.

Và đúng vậy. Mọi quan hệ giữa bọn họ có thể thay đổi, biến chuyển. Nhưng Delaney đã là một phần trong cuộc đời anh, sẽ luôn luôn như thế. Bọn họ sẽ sớm vượt qua được chuyện này thôi.

Delaney không nói gì, cô chỉ nhấc tay anh lên, hôn vào lòng bàn tay anh.

Sam nhìn lên bầu trời lấp lánh ánh sao trên cao. Đúng là một đêm rất đẹp. Anh đang ở một nơi tuyệt vời, cùng với người mà anh không mong mới là người nào khác hơn trong vòng tay mình. Cuối cùng cũng được thư giãn, anh chìm người xuống nước sâu hơn.

“Rồi tất cả mọi chuyện sẽ ổn,” anh thì thầm tự đoán với mình khi nhắm mắt lại.

-----oOo-----

Delaney xếp lại chiếc áo thun cuối cùng của mình và nhét vào trong túi xách. Kéo khóa túi lại, cô ngồi thụp xuống, khẽ thở dài.

Mọi chuyện đã chấm dứt. Trong vòng một tiếng nữa, bọn họ sẽ quay lại Melbourne. Rồi kỳ nghỉ cuối tuần này sẽ chẳng còn lại gì ngoài một kỷ niệm.

“Bếp sạch rồi,” Sam nói, và Delaney nhanh chóng điều chỉnh lại biểu hiện của mình để ai đó có thể xem là bình thường.

Trong lòng cô rầu rĩ muốn chết. Cô đúng là đứa tự hoang tưởng ngu ngốc mà. Cô cũng đã biết chuyện này rồi sẽ tới. Tự nói với mình là cô sẽ chơi Sam đến chán luôn – cô thật sự tin điều đó sẽ đúng hay sao?

Nhưng đây là lý do cô cần để có được kỳ nghỉ cuối tuần này. Để giả vờ, cho dù chỉ được vài ngày điên cuồng, rằng anh là của cô, rằng anh đã đáp trả lại tình cảm của cô, rằng bọn họ sẽ có một tương lai với nhau.

Giờ là lúc phải gói ghém tất cả chúng lại và quay về với thực tại. Đã đến lúc phải trả giá cho chuyến bay vào cơn mơ này của cô.

Đêm qua trong bồn tắm, Sam đã trấn an cô rằng anh sẽ không rời đi đâu hết. Cô đã rất lấy làm vui mừng vì mình đã dựa lưng vào người anh nên anh không thể thấy được khuôn mặt của cô. Nếu không như thế, với những suy nghĩ đã được viết lồ lộ trên mặt, cô tin chắc rằng nó đủ rõ ràng để cho anh đọc được, rằng anh thì sẽ không đi đâu hết, nhưng cô đi.

Sẽ rất nhanh thôi, cô không còn làm việc chung với anh nữa. Và một khi cô bán đi căn hộ của mình, cô cũng sẽ không còn sống cạnh anh. Đến lúc đó thì mọi việc sẽ dần dần phai mờ. Chỉ trong vòng vài tháng, Sam sẽ biến mất khỏi cuộc đời cô.

“Anh sẽ bắt đầu chất đồ vào xe đây,” Sam nói, phá vỡ sự trầm tư suy tưởng của cô.

Nhìn anh cúi xuống cầm túi đồ và những thứ linh kinh khác của bọn họ, một cơn ham muốn lại xuyên suốt cơ thể cô đến tận gót chân. Bước lại gần, cô đặt tay lên ngực anh và nhìn vào anh.

“Chúng ta vẫn còn một tiếng đồng hồ trước khi phải trả chìa khóa lại,” cô nói, tự thấy căm ghét bản thân mình vì đã trở thành một người đeo bám dai dẳng vào cái sự mê hoặc của thời gian bên nhau này.

Sam nhanh nhẩu thả ngay túi xách xuống. “Em *đúng* là người phụ nữ hiểu lòng anh,” anh nói.

Delaney suýt bật khóc vì lời này của anh, nhưng cơn ham muốn đã cứu rỗi cô. Chỉ cần anh chạm vào người cô cũng đủ để cô mê man thần trí rồi. Đến giờ thì cô đã biết như thế. Một kỳ nghỉ cuối tuần tràn trề quần lấy nhau đã không chữa khỏi cơn nghiện của cô - thậm chí còn hơn nữa - giờ thì bọn họ đã bót vò vập trong cơn ham muốn của mình. Sau buổi ngâm mình tối thứ Bảy, Sam đã làm tình với cô thật chậm rãi, hôn và trêu đùa từng tác cơ thể cô cho đến khi cô phải quằn quại vì quá hứng tình. Ngay cả khi anh đã ở bên trong cô rồi, anh vẫn hết sức nhẫn nha thương thức, cố kéo dài sự hoan lạc hết mức có thể. Cô lên đỉnh hai lần. Lần thứ hai, cơn cực khoái quá mãnh liệt, quá tràn đầy đến mức khiến cô mất hết khái niệm về thời gian và không gian chung quanh.

Giờ thì Sam hôn cô thật nồng nàn, ôm cô sát người ngay cả khi anh đỡ cô về phía giường. Nhận ra chiếc nệm sau đầu gối, cô thả người xuống, Sam nằm xuống cùng cô.

Cái cảm giác anh nằm giữa hai chân đang giang rộng của cô thật hạnh phúc. Một niềm hạnh phúc nhưc nhồi, đầy ham muốn, nhưng dù sao thì cũng là hạnh phúc. Tự thâm tâm, cô biết rõ mình đang chạm vào người anh lần cuối cùng. Chậm rãi cởi quần áo anh, tay Delaney vuốt ve từng thớ thịt phô bày trên người anh với vẻ ngưỡng mộ. Anh đang trong thời kỳ sung sức, khỏe mạnh, rậm nắng và đầy sức sống. Cô uống anh bằng tay và mắt mình, tâm trí hưng hực của cô cố gắng lưu lại ký ức này cho thời gian về sau – mùi vị da thịt anh, cái cách đôi mắt anh sẫm lại khi hứng tình, hông anh hơi vặn lại khi thích thú khi cô làm gì đó cho anh.

Đôi tay anh cũng chậm chạp xoa vuốt khắp người cô khiến cô nhanh chóng run rẩy với ham muốn có anh trong người mình. Đẩy vai anh xuống giường, cô ngồi lên, đẩy anh vào trong người. Họ nhìn vào mắt nhau trong khi cô chậm chậm cuờn lên người anh. Hành động này y như lần đầu tiên điên cuồng mà bọn họ đến với nhau. Tuy lần này Delaney đã cố trì hoãn tiến trình lại, cố gắng dừng thời gian để trộm Sam thêm một chút cho bản thân mình, nhưng sự căng cứng ngọt ngào không tránh khỏi cứ từ từ dâng lên trong người cô, khiến cô phải cắn răng để kiềm lại tiếng rên rỉ sung sướng.

Đôi bàn tay Sam lướt qua bụng để ôm lấy hai bầu ngực cô. Và rồi, Delaney đã không còn có thể chống đỡ được nữa.

“Sam,” cô kêu lên, chuyển động lên xuống trên vật thô cứng của anh.
“Sam!”

Dường như hiểu được cô muốn gì, tay anh lần xuống eo cô giữ chặt khi anh rướn người đẩy lên, vẫn không rời mắt khỏi cô. Khuôn mặt anh căng thẳng, cô cảm thấy cơ bụng anh cứng lại dưới tay mình. Anh cũng đã rất gần rồi, cô biết, cũng y như cô vậy.

Tiếng kêu của bọn họ hòa vào nhau khi hông Sam đẩy lên vào người cô lần cuối, những cú trượt ra trượt vào của cơ thể bọn họ quá tuyệt vời để có thể trì hoãn lâu hơn. Một mối về tinh thần lẫn thể xác, Delaney nằm vật ra trên ngực anh trong thoáng chốc. Cô có thể cảm nhận được trái tim anh đang đập thình thịch trong ngực, nghe được tiếng thở dốc khàn khàn của anh.

Bỗng dưng, Delaney có được một giây phút tự hào mãnh liệt. Cô đã làm được điều này với Sam – đã khiến anh lên đến cực đỉnh. Và hơn nữa, cô đã khiến mạch máu anh tăng vọt, khiến anh cương cứng vì ham muốn và rồi rũ người ra lười biếng vì thỏa mãn. Cô đã đạt được điều đó, ít ra là nó có thể giúp cho cô cảm thấy ấm áp trong những đêm dài cô đơn lạnh lẽo sau này.

Cẩn thận, lần lượt, cô gom góp những cảm xúc ngổn ngang của mình lại và gói ghém thật chặt. Bây giờ là lúc chúng đã đến hồi kết. Sẽ không còn một lần ân xá nào nữa.

Buông người ra khỏi Sam, cô bắt đầu mặc lại quần áo. Sự trĩu nặng đè tận nơi đáy lòng cô. Delaney cảm giác nó sẽ còn tồn tại ở đó trong một thời gian rất lâu nữa.

-----oOo-----

Thình thoảng Sam lại liếc nhìn Delaney khi anh lái xe trên xa lộ quay

trở lại Melbourne. Mặt trời vừa lặn xuống đường chân trời, vẻ mặt nhìn nghiêng của cô như được vẽ lên bằng ngọn lửa hồng của ánh hoàng hôn sắp tắt.

Trông Delaney buồn bã vô hạn. Điều đó làm anh chỉ muốn tấp xe vào và yêu cầu cô nói chuyện với mình. Cô đã rất im lặng kể từ lúc bọn họ rời khỏi căn nhà nghỉ, và anh đã tôn trọng sự yên lặng của cô cho đến lúc này, bởi anh cho rằng nó cũng bắt nguồn từ sự nuối tiếc mà anh đang cảm thấy khi thời gian đặc biệt cùng nhau của bọn họ đã trôi qua.

Nhưng, nhìn khuôn mặt của cô bây giờ, anh đã không còn chắc chắn về điều đó nữa.

“Em có ổn không?” Anh hỏi, ngay cả khi anh cảm thấy dường như mình đã đánh đổi cái quyền được hỏi thăm cô như vậy sau khi đã đồng ý chuyển đi nghỉ cuối tuần này với cô.

“Em chỉ là đang nghĩ về công việc thôi.” Delaney nói.

Tay Sam xiết chặt vô lăng. “Em không có đôi ý định ấy chứ? Anh hỏi, cố gắng để giọng nói tỏ ra坦然 nhiên.

“Không,” cô trả lời thẳng thừng.

Sự im lặng tràn ngập giữa hai người trên con đường thêm vài cây số nữa. Cuối cùng Sam lên tiếng.

“Ngân hàng đã chấp nhận mọi chuyện. Em biết đấy. Anh chỉ phải nói với họ là mình cần tiền vốn. Và mọi chuyện đã giải quyết xong.”

Anh có thể nhìn thấy cô gạt đầu qua khóe mắt mình.

“Được rồi.”

“Vì vậy, thời gian bây giờ sẽ tùy thuộc vào em thôi,” Sam nói ra cái điều hiển nhiên.

Anh biết từ tận trong thâm tâm mình rằng cô thực sự không muốn rời khỏi. Chứ không thì làm sao trông cô lại buồn bã đến thế khi nghĩ đến chuyện này? Cô đã cùng anh dựng nên Nhà Xuất Bản Mirks từ hai bàn tay trắng. Không bao giờ mà cô không cảm nhận được sự thiết tha với nó giống như anh được. Anh đã phải nín cả thở trong khi chờ đợi câu trả lời của cô. Anh cho là cô bốc đồng, và giờ đã đến lúc để cho cô nói đến chuyện vài tháng tới, cả giai đoạn bàn giao dài đằng đẵng, và những biện pháp mất thời gian, nhưng không hề mất khác để khẳng định lại niềm tin của anh rằng cô thực sự không muốn kết thúc chuyện này.

“Em đang nghĩ có khi phải mất khoảng ba tuần. Nếu như anh nghĩ rằng

chúng ta có thể tìm được người thay thế cho em nhanh như vậy,” cô nói.

Sam cảm thấy như anh vừa bị đá vào bụng vậy. *Ba tuần?* Chỉ vòn vẹn có ba tuần khốn kiếp này thôi sao?

“Anh nghĩ sao?” Cô hỏi, và Sam nhận ra mình đã không trả lời đề nghị của cô. Anh đề chân ga và tăng tốc.

Giảm ga xuống, anh cố ra vẻ thản nhiên.

“Chúng ta cần phải quảng cáo ngay lập tức. Có lẽ nó sẽ phụ thuộc vào thời gian có người nào đó phải báo xin nghỉ việc, và đến khi nào thì họ mới có thể đến làm việc ở chỗ chúng ta.”

“Tất nhiên là thế rồi. Em sẽ không để mặc anh tự xoay sở đâu, đừng lo.” Cô nói.

Sam muốn quay lại và nói với cô rằng đấy chính là việc cô đang làm với anh đây. Nhưng anh đã không làm thế. Anh nhận ra một cách muộn màng rằng có lẽ kỳ nghỉ cuối tuần vừa rồi đã không làm tiêu tan những vấn đề giữa hai người bọn họ một chút nào. Có lẽ, thực ra, nó còn làm mọi chuyện tệ hơn nữa.

“Em đang nghĩ rằng chúng ta – ý em là anh, xin lỗi – có thể bắt đầu đào tạo Sukie vào vị trí trợ lý bán hàng. Anh cũng có thể giao cho cô ấy một vài đối tác quảng cáo nhỏ của chúng ta, bắt đầu tập dần cho cô ấy. Việc này sẽ giúp cho người mới có nhiều thời gian hơn để xây dựng mối quan hệ với các đối tác chính của chúng ta.” Delaney nói.

Sam phải ém tâm trí của mình rời xa nơi u ám đang gọi mở trong linh hồn mình để cố gắng tập trung vào những điều cô đang nói.

“Ý kiến hay đấy. Sukie nói chuyện qua điện thoại được lắm.” Anh nói.

“Em cũng nghĩ thế. Và em có cảm giác rằng cô ấy hơi chán với công việc quản lý của mình. Nếu như anh huấn luyện cô ấy và tăng chút lương, cô ấy sẽ ở lại lâu hơn.”

Bọn họ bàn luận với nhau về tờ tạp chí cho đến hết chuyên đi – những mâu thuẫn cần thận, không cảm xúc về kế hoạch tương lai và những việc đã bị trì hoãn lại mà từ giờ trở đi, Sam cần phải giải quyết một mình. Từng câu từng chữ dường như nhắc nhở rằng anh đã không muốn thay đổi biết bao nhiêu, và anh sẽ nhớ Delaney đến chừng nào.

Nhưng anh cũng dần hiểu ra rằng chuyện này thật sự sẽ xảy ra. Cô sẽ rời đi. Tệ hơn là, cô đã muốn đi. Và không có gì anh có thể làm để ngăn cô lại được nữa.

Chương 21

Khi anh rẽ vào chỗ đậu phía bên dưới căn hộ của bọn họ, cả hai đều đã bình tĩnh lại và có phần hơi xa cách với nhau.

“Cám ơn vì anh đã lái xe,” Delaney nói, thoáng cười với anh. “Em hẳn là nên đề nghị lái đọt về, vì anh đã lái đọt đi rồi.”

“Anh thích lái xe, em biết rồi còn gì.” Sam nhún vai, ghét cái cảm giác gương gao này. Chắc chắn là mọi chuyện bây giờ sẽ còn tệ hơn lúc bọn họ rời đi nữa.

Vấn đề không phải là tình dục hay khao khát, thèm muốn hoặc tội lỗi gì cả. Đó là về tình bạn của bọn họ. Giờ thì anh có thể thấy rõ rồi. Tiên đoán chắc chắn mà anh cảm thấy đêm qua trong bồn tắm hiện giờ đã bốc hơi hết rồi. Sam nhận ra một khả năng có thật đang tồn tại, rằng bọn họ sẽ không bao giờ có thể hồi phục được sau cơn địa chấn trong mối quan hệ này.

Ý nghĩ này khiến anh thấy choáng váng mặt mũi, như thể có ai đó nói với anh rằng lực hút trái đất chỉ là truyền thuyết và bỗng dưng anh đang bay lơ lửng trên cao, không có vật gì hoặc không có ai để níu giữ anh với mặt đất nữa.

Cảm giác này càng lúc càng tệ hơn khi anh tiễn cô về tới căn hộ của mình, đứng bên cạnh khi cô ngồi nghe tin nhắn trên điện thoại tường.

“Delaney, là Harry gọi từ văn phòng môi giới địa ốc đây. Chúng tôi đã cố gắng liên lạc với cô qua di động nhưng cô ở ngoài tầm phủ sóng suốt cuối tuần. Đã có người trả giá mua căn hộ. Đúng với giá cô đưa ra – tôi nghĩ là cô sẽ rất hài lòng đấy. Gọi cho tôi ngay khi cô trở về nhé.”

Sam cảm thấy đôi chân mình như được làm bằng đá hoa cương. Chúng nặng chịch khi anh đi đến ngồi trên ghế sofa và chờ đợi trong khi Delaney gọi điện thoại. Cô nói nhỏ và ngắn gọn trong vài phút, rồi đặt điện thoại xuống. Không chút biểu lộ trên khuôn mặt khi cô quay lại nhìn anh.

“Ôi. Nhanh thật đấy.”

“Em có đồng ý không?” Anh hỏi thẳng thừng.

“Đúng giá em yêu cầu. Bọn họ còn không buồn cò kè nữa. Và bọn họ muốn giao nhà trong ba tuần tới. Chuyện diễn ra cứ đúng y như phải thế vậy.”

“Ờ.”

Nếu anh là người rộng lượng hơn, hẳn là anh phải nên đứng bật dậy, đề nghị được mua một chai sâm banh để chúc mừng tin tức tốt lành này của cô. Nhưng anh không được rộng lượng như thế. Anh vừa được tặng cho hai cú choáng váng mặt mày, cú này tiếp theo cú kia – anh chỉ còn có ba tuần làm việc chung với Delaney, và cũng chỉ ngần ấy thời gian trước khi cô dọn đi. Mặc cho tất cả những câu trấn an mà anh tự nói với bản thân mình, sự thay đổi vẫn diễn ra như một chuyến tàu hàng trên đường ray, còn anh đang đứng chắn ngang đường của nó, sắp sửa bị đè nghiền và xé nát ra từng mảnh.

“Anh sẽ không có hy vọng gì nếu như đề nghị em đừng đi, phải không?” Sam nghe tiếng mình hỏi. Nếu như anh nghĩ rằng điều đó có thể làm cho mình trông đỡ thống thiết đến mức nào, hẳn anh đã tự đâm vào mặt mình rồi.

Bàn tay Delaney tìm đến nhau và vặn xoắn lại ngang eo mình.

“Đề nghị này tốt lắm, Sam. Và đã đến lúc phải bán căn hộ rồi. Đã đến lúc phải bắt đầu tiến tới rồi.”

Sam nhìn cô chăm chăm, sợ điếng người rằng có một thông điệp ngầm cô dành cho anh trong từng câu chữ của mình.

“VẬY thì em sẽ phải chịu đựng anh lượn lờ tới chỗ ở mới của em liên tục. Tốt nhất là có hẳn một phòng dành riêng cho anh đi nhé.” Anh đùa yếu ớt.

“Điều này lại nhắc cho em nhớ - em có thể đưa ra đề nghị giá cả cho căn nhà ở Camberwell bây giờ được rồi.” Cô nói.

Sam ngòì ử ê, mặt tối sầm lại khi cô gọi một cuộc điện thoại khác, anh chỉ quay lại khi nhận ra cô đang xem giờ trên đồng hồ của mình.

“Trong nửa tiếng nữa à? Tốt lắm.” Cô nói vào điện thoại. “Tôi sẽ gặp anh sau.”

Cô tắt cuộc gọi và chuẩn bị gọi một cuộc khác khi Sam cất tiếng.

“Chuyện gì xảy ra thế?” Anh bắt đầu cảm thấy hơi chút khó chịu với cái cảm giác dường như mình bị nhét vào một xó và bị bỏ quên. Bọn họ vừa mới trải qua một kỳ nghỉ cuối tuần đi xa với nhau xong, phần lớn thời gian đầy chôn vùi trong vòng tay của nhau. Anh không hy vọng buổi đón tiếp điều hành đàn sáo long trọng gì, nhưng không nên không quan tâm để ý đến anh chút nào thế này chứ.

“Cái gì? Ồ, em xin lỗi. Bên dịch vụ địa ốc vừa đề nghị cho em đến xem toàn bộ căn nhà một lần nữa vào tối nay. Chủ nhà rất nóng lòng muốn bán,” cô nói vội vàng, rõ ràng là đang sốt ruột muốn gọi điện thoại.

“Em gọi cho ai bây giờ thế?” Anh hỏi, ghét cay ghét đắng cái sự thật là anh nghe như đang ghen tuông thế này. Anh không có đâu. Anh chỉ là... quan tâm mà thôi.

“Claire. Em cần có người góp ý trước khi nghiêm túc nghĩ đến việc trả giá.”

Sam nhúu mày lại. Người góp ý. Vậy anh là gì? Bù nhìn rơm à?

Có lẽ Delaney đã nhận ra cô đang làm anh cảm thấy bị tổn thương, bởi vì cô dường như ngập ngừng một chút trước khi đặt điện thoại xuống.

“Liệu – liệu anh có thể đi cùng em được không, Sam?” Cô hỏi.

Sam nhìn cô thật lâu, lòng vô cùng muốn hỏi tại sao cô không nghĩ đến anh ngay từ đầu. Không phải anh luôn là người góp ý cho cô từ trước tới giờ hay sao? Đây không phải là cách bọn họ luôn luôn làm việc cùng nhau, là điểm tựa cho người kia hay sao?

“Chắc chắn rồi. Anh rất muốn đi.” Anh nói, tỏ ra hết sức bình thản.

“Tốt lắm.” Delaney nói. Trong suốt cuộc đời mình anh cũng không bao giờ có thể biết được cô thực sự có ý đây hay không.

Chộp lấy chìa khóa xe của mình, cô đi trước xuống gara dưới tầng hầm. Sam ngồi yên lặng bên cạnh khi cô lái xe vào buổi tối chạng vạng, chiếc MINI nhẹ nhàng lăn bánh trên đường phố.

Cố gắng tìm cách bắt chuyện, anh liếc mắt nhìn nội thất chiếc xe của cô.

“Vẫn còn chạy tốt nhỉ?” Anh nói, vồ vồ lên cái bảng điện trước mặt.

“Như mơ luôn. Một chiếc xe tốt nhất thế giới.” Delaney nói, lặp lại hành động của anh bằng cách vỗ theo lên bảng điện.

Bọn họ lại nhanh chóng rơi vào sự im lặng gượng gạo lần nữa. Sam cố moi óc tìm chuyện để nói, nhưng anh lại quá bận rộn để xem xét chuyện gì đang xảy ra giữa anh và Delaney. Có phải buổi cuối tuần vừa rồi chỉ có ý nghĩa gì với cô cả? Cô đang hành xử cứ như bọn họ vừa đi câu cá hay đã ngoại với nhau mà thôi, chứ không phải đã nhào vào ăn tươi nuốt sống nhau mỗi khi có cơ hội.

Chỉ trong vòng mười lăm phút, bọn họ đã rẽ vào những con đường nổi tiếng với những hàng cây sồi hai bên đường của vùng Camberwell. Một màu xanh ngút mắt vươn ra từ những tán cây bên đường, chúng gặp nhau ở giữa tạo thành một hình vòm cung bằng lá. Delaney vươn người tới đây thích thú khi dừng lại trước một ngôi nhà có đề biển bán dựng lên ngay hàng rào trước nhà.

“Chúng ta tới rồi,” cô nói rạng rỡ. “Nó đẹp nhỉ?”

Sam lờm lờm nhìn căn nhà có hàng hiên rộng rãi và những cửa sổ mặt kính hình thoi với màu sơn cổ điển đáng yêu. Nó đúng là đẹp. Anh chỉ không muốn thừa nhận ngay vào lúc này mà thôi. Đây là căn nhà có khả năng cướp mất Delaney ra khỏi anh. Bởi thế nên anh đã có dự định ghét nó ngay từ đầu rồi.

Bọn họ đang chui ra khỏi xe thì một chiếc xe Porsche đời mới nhất đúng kiểu của những nhân viên môi giới nhà đất trờ tới. Sam thảm đảo mắt

trong đầu mình. Cái gã này còn có thể sáo rỗng hơn được nữa không? Anh ta lại còn mặc áo gi-lê vào tám giờ tối Chủ nhật nữa chứ. Đúng là một con cá mập nịnh bợ.

Sam đã sắp sửa khuyên cáo Delaney phải làm việc thận trọng khi cô sai bước băng qua đường để bắt tay Quý ngài Bóng mượt kia.

“Cám ơn anh, Matt. Tôi rất là biết ơn anh đây.” Cô nói.

“Không có vấn đề gì. Cô biết đấy, chủ nhà dọn vào ở trong viện dưỡng lão, vì vậy tôi biết mình có thể dễ dàng đưa cô đi xem nhà thôi.”

Sam chắc chắn rằng đã có một tia sáng lấp lánh trong đôi mắt gã kia khi anh ta ngậy người nhìn Delaney, mặc dù sự thật là trông anh ta giỏi lắm cũng chỉ khoảng độ hai mươi lăm tuổi mà thôi.

Không có chuyện đó đâu, cưng ơi, anh muốn cát tiếng. Không bao giờ trong cả triệu năm tới mà cậu có được cơ hội đấy với một người phụ nữ như Delaney đâu. Nhưng thay vào đấy, anh phải tỏ ra bằng lòng với việc băng qua đường để đứng sau lưng cô và đặt một bàn tay đầy vẻ chiếm hữu lên vai cô.

Trước vẻ nhăn nhó của anh, Delaney nhìn anh ngạc nhiên và vắn vai mình, báo hiệu cô muốn anh buông tay ra. Nghiến răng lại, Sam làm theo.

Nhưng anh không vui.

Anh cũng không vui hơn một chút nào khi anh bước theo Delaney và Matt qua lối nhỏ xinh xắn ở vườn trước nhà. Hôm nay là một đêm trăng tròn rất sáng, anh có thể nhìn thấy những cây hoa và bụi cỏ được trồng dọc theo lối vào nhà bằng gạch, một hình ảnh thu nhỏ của khu vườn kiểu Anh dễ thương.

“Chủ nhà là một người thích làm vườn, như cô thấy đấy. Những khu vườn đã được tạo dựng đẹp đẽ cũng làm tăng lên vẻ lôi cuốn khi nhìn từ bên ngoài đấy.” Matt nói.

“Cần rất nhiều công sức đấy,” Sam nói, ra sức bồi ngay vào câu nói của Thuyền Trưởng Bóng bẩy. “Có lẽ sẽ rất nhanh mọc um tùm trở lại.”

“Gia đình của bà lão đang dùng dịch vụ chăm vườn để duy trì nó. Tôi nghĩ rằng nó cũng rẻ thôi.” Matt phản bác lại.

“Trong vài tuần thì có thể. Nhưng tôi cá là lâu dài thì không được đâu.” Sam nói với vẻ đàn áp.

Delaney liếc nhìn anh, ra ý bảo anh im lặng. Nhưng anh sẽ không làm thế. Anh cảm thấy như mình đang sống chết chiến đấu ở nơi này, và anh sẽ ra về trong tiếng pháo nổ chứ không phải tiếng khóc lóc ỉ ôi.

Người đại lý tặng lời câu nói sau cùng của anh khi anh ta mở cửa nhà và bắt đầu đi khắp nơi bật đèn lên.

Sam chớp mắt nhìn lối vào khá rộng rãi với cửa ra vào ở hai bên và một cái ở trước mặt. Những bức tường được sơn bằng một lớp bột xi măng mịn đã xỉn màu, những khung gỗ nặng nề trong lớp sơn tối màu nguyên bản được sơn từ những năm 1930, và sàn nhà được phủ tấm thảm màu nâu tím trông thực sự ghê tởm với những vết lốm đốm trên mặt.

Sam nhăn mặt và thấy thư giãn ra hẳn. Không bao giờ Delaney đi mua cái nơi như thế này. Căn hộ của cô đẹp hoàn hảo – nhà bếp và phòng tắm cao cấp, trần nhà thoáng, tầm nhìn đẹp, tiện nghi hiện đại. Cô sẽ không thể đi từ một chôn tuyệt mỹ đô thị đến thế để về vùng địa ngục ngoại ô này.

Delaney chờ cho đến khi người môi giới rời khỏi trước khi cất lời.

“Nơi này tuyệt lắm đúng không?”

Sam đã trở mắt nhìn lại cô cho chắc. “Tuyệt á? Nơi này tắm tối, mùi vị kinh tởm, và anh đang nghĩ một trong mấy con quỷ sứ sẽ chui ra từ hộc tủ ngay bây giờ đấy,” anh nói. “Và còn cái thảm này nữa? Em có biết phải mất bao nhiêu nylon mới làm ra được tấm thảm này không?”

Để chứng minh, anh lấy chân chà vào thảm cho đến khi tạo ra một lượng tĩnh điện rồi chạm tay mình vào cánh tay Delaney.

“Oái,” cô la lên, nhảy nhồm lên vì bị điện giật vào người. “Khi nào thì anh mới chịu lớn đây hả Sam?”

Đây là cái câu mà cô đã nói với anh cả ngàn lần trong những năm qua, nhưng nó chưa bao giờ mang vẻ u ám và mắng mỏ như lúc này.

“Chỉ là chứng minh cho em thấy thôi,” anh nói với vẻ tự vệ.

“Ồ, vậy em nghĩ là sắc đẹp hẳn phải nằm trong mắt tình nhân rồi,” cô nói và tránh xa anh ra.

Cảm giác như cô dần dần vượt khỏi tay mình, Sam níu lấy cánh tay cô, cố gắng tìm hiểu.

“Vậy nói cho anh nghe *em* thấy cái gì ở đây,” anh nói.

Cô hơi ngập ngừng, rồi nhún vai. “Được rồi. Nó có trần nhà rất tuyệt, cao ráo và đẹp đẽ, anh có thấy những chi tiết thời đại đặc sắc kia không?” Cô hỏi, nghiêng cổ nhìn chăm chú lên họa tiết trên trần nhà. Sam làm theo, anh

bất đắc dĩ cũng phải tự thừa nhận rằng ngôi nhà có khuôn trần nhà theo phong cách Art Deco^[1] khá đẹp.

[1] Trần nhà theo phong cách Art Deco

“Lúc ấy... lột thảm lên, đánh bóng sàn gỗ bên dưới. Em sẽ tháo mấy cái bóng đèn cũ kỹ gớm ghiếc của những năm 1970 ấy đi, thay vào đấy là kiểu của thời 1930 ấy. Em sẽ sơn tường màu sơn nào trung hòa đẹp đẹp một tí để làm nổi bật những đường viền bằng gỗ và sàn nhà. Nhìn nó sẽ rất dễ thương.” Cô nói.

Sam chớp mắt, và trong một khoảnh khắc anh có thể nhìn thấy những gì Delaney miêu tả. Cô ấy nói đúng – nó sẽ rất đẹp. Lôi vào nhà rộng rãi và đầy mời gọi như vậy, với một vài nơi cần sửa sang lại, trông nó sẽ sáng loáng lên ngay.

Tuy vậy, ghét phải cho điếm ngôi nhà, Sam chỉ nhún vai với vẻ qua loa. Delaney tiến tới cánh cửa đầu tiên bên trái.

“Vào đây xem phòng khách này.” Cô nói.

Bọn họ lại bước vào một căn phòng có trần cao khác, dài và rộng với hai cánh cửa sổ có họa tiết hình thoi ở hai bên, kèm theo cái nhìn ra phía trước nhà. Căn phòng trông rộng, chỉ có chiếc thảm xấu xí kia, những tấm màn cửa màu bùn đất đầy bụi và một lò sưởi thời kỳ Art Deco^[2].

[2] Lò sưởi theo phong cách Art Deco

Trái tim trĩu nặng khi anh nhìn những đường cong và cột khắc rãnh nơi lò sưởi và bệ chung quanh nó. Căn nhà này đúng là đẹp – mặc kệ cho cái khao khát mãnh liệt của anh là cần phải lôi ra những điểm yếu của ngôi nhà này. Nó chỉ hơi cũ và sứt sẹo đôi chỗ râu ria, nhưng Delaney sẽ ra tay để nó trở lại hoàn hảo. Cô có khiếu thẩm mỹ rất tốt, và sự nhiệt tình bất tận. Cô ấy sẽ bắt tay vào nơi này và sớm biến nó trở lại rạng ngời như trước rất nhanh thôi.

“Có đúng là cái lò sưởi rất tuyệt không?” Cô hỏi.

Sam chỉ có thể gật đầu mà thôi. “Đúng vậy, nó khá đẹp.” Anh nói nhát gừng.

Chuyện này thực sự rồi sẽ xảy ra. Nếu người chủ nhà chấp nhận giá Delaney đưa ra, nơi này sẽ là nhà mới của cô ấy. Cách khoảng hai mươi phút lái xe từ căn hộ của anh. Trừ khi tự nhiên anh lại hứng thú với vùng ngoại ô và dời ra đây sống luôn. Và điều đó chẳng phải là rất thê thảm hay sao. Một khi Delaney và người-chồng-chưa-biết-mặt kia sống ở nơi này, anh chỉ có thể đoán được sự có mặt của mình sẽ sớm trở nên thừa thãi đến thế nào.

Mang trái tim buồn bã, anh lê bước theo Delaney khi cô vạch ra kế hoạch cho toàn bộ phần còn lại của ngôi nhà. Anh có thể nhìn thấy cảnh tượng nơi này rất rõ ràng. Anh gần như có thể thấy cô đang sống trong căn nhà vừa sửa sang lại, chung quanh là những vật dụng đẹp đẽ, xây dựng một cuộc sống cho chính bản thân cô mà dường như nơi đó không còn chỗ nào cho anh nữa. Và khi anh đứng trong căn phòng ngủ nhỏ nhất trong nhà với cô, khi cô giải thích rằng cô sẽ dành căn phòng này làm phòng trẻ, anh đã thoáng đau đớn khi tưởng tượng thấy cô đứng bên cạnh một chiếc nôi, ôm em bé nhỏ sát vào trong ngực mình.

“Anh không thích nó, đúng không?” Delaney hỏi anh khi bọn họ quay về lại lối ra cửa chính.

“Nó có rất nhiều tiềm năng,” anh thành thật nói. “Anh nghĩ là em có thể sẽ sửa nó lại rất đẹp đấy.”

Khuôn mặt Delaney giãn ra, cô níu lấy cánh tay anh. Ngay cả sau một đợt cuối tuần làm tình không ngừng nghỉ, cơ thể anh vẫn phản ứng lại một cách khoan khoái với sự đụng chạm này của cô. Đúng là không thích hợp một chút nào, và anh thậm chí chẳng buồn khiển trách khu vực phía dưới của mình nữa. Sam nhỏ biết khi nào thì cậu ta được vượt quá giới hạn cho phép.

“Cám ơn, Sam. Việc anh thích nó có ý nghĩa rất lớn đối với em đấy.”

Cô nhón chân lên và hôn phớt vào má anh, rồi nhanh chóng quay đi. Anh cắn môi lại, nhìn chằm chằm xuống thảm.

Anh phải nên nói cái gì đó, anh biết chứ, để ngăn lại cơn tuyệt lờ này. Phải có cái gì đó anh có thể nói để ngăn Delaney không rời khỏi anh nữa.

Anh mở miệng, sẵn sàng chờ đợi ý tưởng xuất hiện. Nhưng trước khi có bất kỳ ý nghĩ nào trong cái mớ bòng bong và cảm xúc của anh lắng lại thành cái gì đó rành mạch hơn, Matt đã quay trở lại.

“Có ý kiến gì không?” Anh ta hỏi, giọng thánh thót rất chuyên nghiệp.

“Tôi muốn đề nghị giá mua.” Delaney nói chắc chắn.

Và rất nhanh, cuộc đời Sam đã thay đổi một cách triệt để.

Chương 22

Một tuần lễ một ngày sau, Delaney nhìn người phụ nữ ngồi đối diện trước mặt mình với vẻ chăm chú dò xét. Với độ tuổi cuối ba mươi, Karen trông khá mảnh mai, thông minh và tự tin. Cô ấy có khiếu hài hước, phong cách giản dị và dường như thật sự yêu thích thể thao mạo hiểm. Cô ấy đã chơi trò buộc dây vào cổ chân nhảy khỏi một cây cầu^[1] ở New Zealand, yêu thích môn nhảy dù và vừa mua cho mình một chiếc xe mô tô địa hình^[2]. Cô ấy cũng có một bản lý lịch tuyệt hảo, đã từng làm việc cho những công ty xuất bản gạo cội ở Úc.

[1] Bungee jumping, một trò chơi mạo hiểm mang đến cảm giác mạnh cho người chơi.

[2] Xe mô tô địa hình dòng motocross bike

“Tại sao cô lại muốn bán quảng cáo cho một công ty con con như Mirk sau khi đã làm cho những tạp chí lớn kia?” Delaney thăm hỏi.

“Tôi đã đến cái tuổi đạt được mọi thứ mình cần rồi – có nhà, có xe, tất cả. Giờ thì tôi muốn cuộc sống của chính mình. Đừng có hiểu nhầm ý của tôi – tôi thích làm việc. Nhưng tôi không thích làm việc cho những người giàu có và quyền lực giấu mặt, luôn cho rằng tôi phải suy nhược thần kinh để tìm mọi mảnh khoé kiếm tiền cho họ. Nếu như tôi làm việc tận tâm hết sức như thế, tôi muốn biết mình làm cho ai.” Karen nói. “Tôi đã bắt đầu làm việc cho các nhà xuất bản nhỏ hơn. Tôi đoán rằng việc này giống như mình quay trở lại với nguồn gốc của mình, liên quan tới công việc hàng ngày hơn.”

Delaney gật đầu và ghi chép vào cuốn sổ tay của mình. Trên hồ sơ giấy tờ và cả hình thức bên ngoài, Karen khá hoàn hảo với vai trò giám đốc phụ trách bán quảng cáo. Delaney đã có thể nhìn thấy cô ấy đưa khách hàng đi ăn trưa, cười cợt với những câu truyện hài tục tũ, uống bia với bọn con trai, ca cẩm thời buổi này tìm được người đàn ông tử tế khó đến thế nào và ngồi tám chuyện với các cô gái. Cô ấy đạt được tất cả những yêu cầu.

Vậy tại sao Delaney lại cảm thấy trầm cảm đến thế này?

“Khi nào thì cô có thể quay lại gặp Sam, Karen?” Cô tự ép mình nói ra. “Tất nhiên, anh ấy sẽ là người quyết định cuối cùng.”

Karen kiểm tra lại lịch trình của mình, bọn họ đã hẹn nhau vào một ngày nào đấy trong tuần. Bắt tay người phụ nữ này, Delaney cố mở miệng cười và đưa cô ấy ra đến quầy tiếp tân. Debbie giữ cái vẻ ngoài rất chuyên nghiệp cho đến khi bóng hình cao lớn của Karen khuất tầm nhìn, rồi cô ta nheo mắt lại và lắc đầu với vẻ không vui.

“Không. Không phải cô ấy.” Cô ta nói với vẻ bác bỏ.

Delaney chống khuỷu tay lên quầy tiếp tân và giả vờ là cô đang hết sức cố gắng kiên nhẫn. Trong thâm tâm, cô rất vui sướng khi Debbie và những nhân viên khác đã kháng cự lại ý tưởng Sam thuê một giám đốc bán hàng mới để thay thế vị trí của cô. Cho đến giờ, chưa có ai đến phỏng vấn mà chiếm được sự đồng thuận của bọn họ cả. Và đây chính xác là cái cách mà Delaney rất hài lòng.

Quá ngoan cố, Michaels, cô tự chế giễu chính mình. Hoặc là cô muốn rời khỏi nơi này, hoặc là không. Chứ không thể có cả hai như thế được.

“Cô ấy được lắm đấy. Rồi mọi người sẽ thích cho xem.” Cô nói với giọng hào hứng, cố gắng bù lại cho những ý nghĩ không-được-hào-hứng kia của mình.

“Tôi chỉ mới làm ở đây có hai tháng, mà ngay cả tôi cũng biết được việc cô rời khỏi nơi đây sẽ là một thảm họa,” Debbie nói thẳng thừng. “Cô và Sam là một Cặp đôi hoàn hảo. Sẽ chẳng có bất kỳ ai tốt hơn hai người được cả. Đây là công việc tốt nhất mà tôi từng có.”

Delaney hoảng hốt khi nhìn thấy đôi mắt Debbie đã ngập nước. Delaney đã không thể giải quyết được với nước mắt của chính mình rồi chứ

đừng nói là của ai khác nữa. Liếc quanh phòng với một chút tuyệt vọng, cô bắt gặp đôi mắt của Sukie. Cô gái gốc Việt lắc đầu gượng gạo khi Delaney ra hiệu cho cô tới gần để đỡ Debbie.

“Cô nợ tôi đây nhé,” Sukie nhép miệng thì thầm, cô ấy đặt giấy tờ xuống và tiến tới bàn tiếp tân.

“Cô ổn không, Debs?” Cô hỏi, đưa tay khoác vai Debbie với vẻ cảm thông. Debbie sụt sịt âm ỉ, và Sukie với tay lấy hộp khăn giấy.

Cảm thấy không thích hợp lắm, Delaney vỗ vỗ vào cánh tay người tiếp tân một cách vụng về trước khi chuồn mất.

Sự thật là cô có lẽ sẽ gào khóc lên như một đứa trẻ khi rời khỏi nơi này. Ngoài sự đau đớn khổ sở của bản thân mình ra, cô đã không còn khả năng có thể chịu thêm của ai khác được nữa. Hơn nữa, như cô đã nợ chính mình, cô không quen lắm với những giọt nước mắt của phụ nữ. Cho dù cô đã cảm giác được rằng trong một tương lai gần, chính cô sẽ được kiểm nghiệm việc này ở chốn riêng tư của mình rất thường xuyên.

“Này em, vụ phỏng vấn thế nào rồi?” Sam hỏi khi anh rảo bước vào văn phòng, ngay sau cuộc phỏng vấn với một ngôi sao đua xe đạp địa hình của Mỹ.

Bụng dạ Delaney xoắn lại ngay lập tức. “Rất tốt. Em đã sắp xếp thời gian cho anh gặp mặt cô ấy vào ngày thứ Tư. Em nghĩ anh sẽ rất thích cô ấy đấy.” Cô nói.

Sam gật đầu như thể anh không đồng ý với cô nhưng cũng không tranh cãi lại. “Được rồi.”

Và rồi anh cứ thế đứng ở cửa văn phòng cô, không hẳn là nhìn cô, ánh mắt của anh chăm chú vào một điểm nào đó sau vai cô. Cô nhận ra ngay hành động này của anh bởi đây cũng chính là cách cô hay dùng gần đây mỗi khi phải chạm trán với anh. Lại là một trong vô số phản ứng phụ của kỳ nghỉ cuối tuần của bọn họ. Cả hai đã không còn cãi vã với nhau nữa, nhưng sự gượng gạo lạnh lùng giữa họ lại càng khiến Delaney bức xúc hơn. Cô biết rằng mình không có quyền phàn nàn ở đây, bởi dù sao thì chính cô là tác giả của tất cả mọi chuyện. Cô là người đã rơi vào lưới tình của Sam suốt bao nhiêu năm và không bao giờ có thể thoát khỏi nó được. Cô cũng là người có cái đồng hồ sinh học ngu xuẩn đang gõ tí tách từng nhịp trong cơ thể như một quả bom nổ chậm. Khốn kiếp là cô lại còn gợi ý kỳ nghỉ cuối tuần với nhau nữa chứ. Tất cả những điều này đã dẫn đến tình trạng của bọn họ như ngày hôm nay – Cả một trời gượng gạo, không hề có chút bóng dáng của sự ân xá nào.

“Cô ấy có tất cả mọi thứ mà anh đang tìm kiếm,” Delaney nói sau một thời gian im lặng khá dài và căng thẳng. “Cô ấy có nhiều kinh nghiệm và bằng cấp.”

“Tốt lắm,” Sam nói cứng nhắc. “Thật là tốt.”

Và rồi anh xoay gót bước về văn phòng của mình ở bên cạnh. Đôi vai Delaney rũ xuống sau khi anh rời khỏi. Cô đưa tay xoa xoa gáy mình, nơi một cơn đau đầu nữa lại đang sắp sửa bộc phát.

Trong một tuần kể từ khi trở về từ Daylesford, cô chỉ ngủ được ba đến bốn tiếng tử tế vào mỗi đêm, đã phải tống vào bao nhiêu là aspirin như thể không còn có ngày mai nữa. Như thể cái loại thuốc giảm đau mua tại quầy thuốc này có thể ngưng được nỗi đau trong trái tim cô vậy.

Rồi nó sẽ sớm qua nhanh thôi, cô tự nhắc nhở bản thân mình.

Và tất nhiên, đó cũng chính là điều cô lo sợ.

-----oOo-----

Hai ngày sau, Sam đưa Karen vào văn phòng mình để phỏng vấn lần hai. Mất chưa đầy hai mươi phút, Sam đã quyết định rằng anh thích cô ấy. Karen khá thoải mái, nhạy bén và rõ ràng là rất hiểu biết về công việc của mình. Anh nghĩ cô ấy cũng sẽ hòa hợp với mọi người trong đội, và hơn nữa, cô ấy lại có một niềm đam mê tự nhiên với những đề tài của tạp chí này. Đó là một điểm cộng lớn.

Nhược điểm duy nhất chính là cô ấy không phải Delaney – nhưng đây cũng không phải là lỗi của cô ấy.

“VẬY, khi nào thì anh nghĩ mình sẽ đưa ra quyết định?” Karen hỏi khi bọn họ thay đổi đề tài nói chuyện.

“Tôi đã quyết định rồi. Nếu như cô muốn, thì công việc này là của cô.” Sam nói.

Một phần trong con người anh bỗng thấy hoảng hốt với những lời vừa buột ra khỏi miệng mình. Vẫn còn cảm thấy không đúng cho lắm khi anh đã làm một quyết định lớn lao như thế cho tạp chí mà không có Delaney bên cạnh. Nhưng từ giờ trở đi, mọi việc sẽ luôn là như thế. Nhà xuất bản Mirk trước đây giờ sẽ thành Nhà xuất bản Kirk. Anh sẽ là người độc diễn, là nhân vật có máu mặt nho nhỏ trong giới truyền thông.

“Rất tốt. Tôi rất vui lòng được tham gia.” Karen nói, cười rạng rỡ.

Sam đưa tay ra và bọn họ bắt tay ký kết.

“VẬY, khi nào thì cô có thể bắt đầu được?” Anh hỏi, thầm hy vọng mình trông có chút nào đó hài lòng khi nhận một nhân viên mới. Tự trong thâm tâm, anh đang thầm tự hỏi khi nào thì mình mới có thể thoát ra khỏi con ác mộng này.

“Tôi đã thông báo cho nơi làm cũ của mình rồi,” Karen nói. “Bởi dù sao thì tôi cũng quyết định sẽ nghỉ việc. Anh biết đã đến lúc mình đi thì nó thế nào rồi đấy.”

Sam gật đầu, đầu óc anh tự động áp dụng những câu nói của Karen vào quyết định của Delaney. Đây có phải là những gì đã xảy ra với cô ấy hay không? Có phải chợt một ngày kia cô thức dậy và quyết định rằng cô không còn muốn làm việc ở Mirk nữa? Bởi vì anh vẫn không thể tin được cái lý do Em-cần-không-gian-riêng-để-có-thể-tìm-chồng-và-lập-gia-đình kia của cô.

“Liệu có thể xem đây là chuyện phụ nữ không?” Sam buột miệng, tuyệt vọng muốn tìm cách nhìn thấu vào việc gì đang xảy ra với Delaney.

Karen chớp mắt ngạc nhiên vì cuộc nói chuyện bỗng rẽ ngoặt sang hướng khác. “Ừm, tôi không chắc lắm. Có lẽ vậy. Anh chưa bao giờ cảm thấy như vậy à?”

Sam suy nghĩ, và tự thừa nhận rằng anh chưa bao giờ cảm thấy như thế với công việc cả, nhưng lại có hàng đồng bạn gái mà anh đã trải qua cảm giác tương tự vậy rồi. Một vài tuần hẹn hò linh tinh thường đã đủ để cho anh thấy trước kết cục của nó. Với Coco, đây là cái giọng điệu non nớt và nụ hôn với chó. Một cô nàng ngốc nghếch thực sự. Với những người phụ nữ khác thì lại có những vấn đề khác, từ những lời châm biếm cá nhân lật vật cho đến đối lập về tư tưởng chính trị, hoặc những ý kiến bất đồng dữ dội về việc quan hệ bọn họ sẽ đi đến đâu. Người phụ nữ duy nhất mà anh có thể ở suốt bên cạnh, không giới hạn thời gian, chỉ có mỗi mình Delaney.

“Chắc là thế,” anh nói, nhận ra rằng chuyện sắp sửa trở nên không thích hợp khi sử dụng người phụ trách kinh doanh mới toanh của mình như một chôn kẻ lể những rối loạn cảm xúc của anh.

Sự thật rằng anh cảm thấy mình cần phải tâm sự về cảm xúc của mình đã đủ làm anh thấy hoảng sợ rồi.

“Vậy khi nào thì cô có thể bắt đầu làm việc ở đây được?” Anh nói, quay trở về câu hỏi ban đầu trước khi anh kịp yêu cầu Karen giải thích cho mình biết vì sao Delaney lại tránh nhìn vào mắt anh kể từ khi bọn họ quay về nhà sau kỳ nghỉ cuối tuần có một không hai trong đời ở Daylesford.

“Tuần sau thì thế nào?” Karen hỏi.

Sam cố gắng tỏ ra vô cùng phấn khởi trong lúc bụng dạ anh rơi xuống nặng nề như một tảng đá. Khi Karen bắt đầu công việc sớm thế này thì Delaney có thể rời khỏi cương vị bất cứ lúc nào cô muốn.

“Tốt lắm. Chúng ta sẽ gặp nhau vào lúc đấy. Tôi sẽ gửi cho cô lá thư chính thức đề nghị công việc vào ngày mai, được không?” Anh nói.

Karen mỉm cười suốt cho đến khi anh tiễn cô ra đến cửa. Anh đứng dựa người vào quầy tiếp tân, nhìn mông lung xuống thảm thật lâu cho đến khi Debbie cất tiếng.

“Anh sẽ thực sự không để cô ấy đi đâu, đúng không?” Cô ta nói.

Bỗng nhiên, Sam cảm nhận một cơn tức giận tràn qua người. Anh không muốn để Delaney đi bất cứ nơi nào. Là cô ấy đã tự tách mình ra khỏi doanh nghiệp và móc trái tim của nó ra. Anh đã làm tất cả mọi thứ để ngăn cô lại. Còn cô thì chỉ cần nhìn vào mắt anh rồi tiếp tục tìm người thay thế vị trí của mình. Nếu như Debbie nghĩ rằng cái cảm nhận mất mát của cô ta có thể so sánh được với cái khoảng trống rỗng trong đời anh do thiếu vắng Delaney để lại, cô ta hẳn là sẽ có suy nghĩ khác.

Debbie đã phải ngã ngửa ra ghế khi anh quay lại, trừng mắt nhìn cô.

“Không.Phải.Ý.Của.Tôi.” Anh gằn từng chữ qua hàm răng nghiến chặt. Và rồi anh sai bước quay lại văn phòng của mình. Trên đường đi, anh nhìn thấy khuôn mặt đầy thắc mắc của Delaney khi cô ngược lên khỏi mớ giấy tờ làm việc của mình. Cô hẳn là đang tự hỏi chuyện gì đã xảy ra với cuộc phỏng vấn.

Tất cả sức lực dường như rút hết ra khỏi người Sam khi anh tự ép mình lê bước qua ngưỡng cửa văn phòng của cô.

“Anh đã đề nghị công việc với cô ấy.” Anh nói đơn giản.

“Và?”

“Cô ấy chấp nhận.”

Trong một thoáng, anh nghĩ mình đã nhìn thấy vẻ đau đớn và mắt mắt trong đôi mắt của Delaney. Cô nuốt âm ỉ, chớp mắt liên tục.

“Ồ, thì cứ như thế thôi.” Cô nói.

Sam nhìn cô chăm chú. “Vẫn chưa đưa thư cho cô ấy. Vẫn còn thời gian cho em suy nghĩ lại mà.” Anh nói.

Cô bỗng bất động, và trái tim Sam nhảy bùm bùm trong lồng ngực. Anh đã biết cô thật sự không muốn đi! Anh cảm nhận được niềm vui chiến thắng. Rốt cuộc – cuối cùng – anh có thể biết là cô khoác lác thôi.

Nhưng rồi cô lắc đầu. “Không quay lại đâu, Sam.” Cô nói rất khẽ.

Nghiến răng lại, tay Sam nắm chặt thành nắm đấm bên người. Anh không còn có thể làm gì được nữa. Anh đã biết như thế. Anh không còn sự lựa chọn nào khác ngoài việc đứng sang một bên và nhìn cô bước xa dần thôi.

“Được rồi.” Anh nói.

Ánh mắt cô dán xuống thảm trải sàn thật sâu, và rồi cô ngồi thẳng dậy như thể vừa rũ bỏ những suy nghĩ u ám hoặc tự nhắc nhở mình điều gì đó tốt đẹp đang chờ đợi ở tương lai không xa.

“Tốt nhất là em nên quay trở lại làm việc thôi.” Cô nói, ra hiệu về phía đồng giấy tờ.

“Chắc chắn rồi,” Sam nói. Nhưng anh vẫn đứng đấy nhìn cô thêm một lúc nữa.

Anh không muốn mất em, Laney. Cái suy nghĩ này cứ vang vọng mãi trong đầu anh. Nhưng trong trái tim, anh biết mình đã mất cô rồi.

-----oOo-----

Một tuần rưỡi sau, Delaney đóng gói những vật tư trang của mình vào trong một chiếc thùng và đứng quan sát sắp phòng làm việc của mình. Những đường bụi mờ nơi kệ sách là dấu vết nơi trưng bày những khung hình và vật kỷ niệm của cô, một vài vệt cà phê tròn tròn nơi bàn làm việc trống

tron của cô. Ngoài những thứ đó ra, tất cả những dấu hiệu khác chứng tỏ sự tồn tại của cô đã được xóa bỏ. Ngày thứ Hai tới, Karen sẽ chuyển từ ô làm việc được ngăn tạm thời ngoài kia vào đây, rồi văn phòng này sẽ là của cô ấy. Cô ấy sẽ đặt những bức hình của chính mình lên tường, sắp xếp những vật kỷ niệm của chính mình lên kệ sách. Rồi nơi đây sẽ trông như thể Delaney chưa từng hiện diện ở chốn này bao giờ.

Xoa xoa đôi cánh tay dọc theo đùi mình với vẻ bực bội, Delaney đi vào phòng bếp để lấy khăn lau và bình xịt tẩy rửa. Cô phải tiếp tục hành động thôi. Đây là cách duy nhất để cô có thể trải qua những ngày tiếp theo đây. Việc bán căn hộ cũng sẽ hoàn tất vào cuối tuần này, những người dọn nhà sẽ đến vào sáng sớm ngày mai để dọn tất cả những đồ đạc của cô chuyển tới căn nhà mới ở Camberwell. Rồi sau đó, cô sẽ được tự do – thoát khỏi tình yêu bất tận với Sam, một khi cơn đau tình ái đã phai nhạt dần.

Cô nghĩ rằng mình hẳn sẽ sẵn sàng vào khoảng năm 2050.

Và may mắn làm sao, Sam lại đứng ngay ở bồn rửa bát, đang rửa tách cà phê của mình khi cô bước vào bếp. Cô lại đứng tần ngần nơi cửa ra vào, không biết mình có nên bước vào căn bếp nhỏ bé này hay không.

Delaney biết anh đang rất tức giận với mình. Anh đã giận cô từ khi cô để mặc cho anh nhận Karen vào làm. Đây là giây phút không thể quay đầu trở lại được nữa. Cả hai người bọn họ đều hiểu rõ điều này. Căn hộ là một chuyện, nhưng hủy bỏ hợp tác kinh doanh của cô và anh lại là một cú sốc lớn. Và cô đã làm thế, mặc cho bản thân mình cảm thấy đau đớn mắt mắt đến dường nào khi có người tiếp quản vị trí của cô trong công ty, nơi mà cô đã cùng anh xây dựng lên từ hai bàn tay trắng. Cô phải rời khỏi Sam thôi. Nếu như không làm thế - và sớm thôi – cô biết mình sẽ tự bán rẻ cuộc đời

cho đến ngày tàn. Bởi vì cô vẫn còn đau đầu muốn vuốt ve cánh tay mạnh mẽ của anh. Và cô vẫn không thể dời mắt khỏi cái vật lùm lùm trong quần jeans của anh mỗi khi cô nghĩ anh không nhìn tới mình. Cô vẫn hít lấy hít để không khí mỗi khi anh rời khỏi phòng, cố gắng níu giữ một thoáng mùi hương độc nhất vô nhị của anh. Vào những đêm mất ngủ, cô vẫn thì thầm tên anh vào gối mỗi khi tự tìm khoái cảm cho mình.

Như một con nghiện, đầu tiên cô phải từ bỏ thuốc trước khi có thể cai được. Cho dù cô biết việc cai sống thể này sẽ đau đến chết đi sống lại.

Đã quá muộn rồi, cô nhận ra mình đã không còn cơ hội trốn thoát khi Sam nhìn thấy cô đứng đây.

“Mọi chuyện thế nào?” Anh hỏi, giọng lạnh băng.

“Đã gần xong. Karen có thể dọn vào ngay được rồi.”

“Cô ấy không muốn làm em rối thêm. Cô ấy sẽ chờ đến thứ Hai.” Sam giải thích.

Một thoáng ghen tị bùng lên trong lòng Delaney. Karen đã chẳng nói gì với cô cả. Nhưng chuyện này cũng không làm cô thấy ngạc nhiên, tất nhiên rồi – cô đã không còn tham gia những cuộc bàn luận của Sam và Karen đằng sau cánh cửa đóng kín kia từ mấy ngày gần cuối tuần rồi.

Chuyện đây là tự nhiên thôi, khi bọn họ mới là người chịu trách nhiệm cho sự phát triển của doanh nghiệp, bọn họ sẽ càng lúc càng phải làm việc chung với nhau nhiều hơn, sẽ dần dần loại bỏ cô ra khỏi những cuộc họp của mình. Dù gì thì hôm nay cũng là ngày cuối cùng của cô ở đây. Có ích gì khi kéo cô tham gia mọi việc chứ?

Delaney đảo mắt thăm trong đầu vì cái sự trẻ con của mình. Dường như cô thật sự muốn có mọi thứ theo cách của mình.

“Cô ấy thật tử tế,” cuối cùng cô cất tiếng, khóe môi hơi cong lên một chút với vẻ cứng nhắc để ai đó có thể tạm coi đây như một nụ cười.

Tất nhiên ai đó không phải là Sam, người hiểu cô khá rõ. Nhưng cô nghi ngờ rằng anh sẽ bóc trần mình vào lúc này. Sự trung thực không còn là điểm mạnh trong mối quan hệ của bọn họ hiện giờ nữa.

“Em chuẩn bị lau dọn cái bàn làm việc một chút.” Cô nói vui vẻ, cốt là để lôi mình ra khỏi cái vũng lầy sụt mướt than thân trách phận hơn bao giờ hết.

Sam bước sang một bên nhường chỗ cho cô tiến đến bồn rửa và ngăn kéo đựng đồ dùng bên dưới. Lại một lần nữa cô thấy ngập ngừng. Cô đã không đứng trong khoảng cách gần một cánh tay như thế với Sam trong ba tuần lễ vừa rồi. Chỉ vì một lý do khá cơ bản – cô không tin tưởng bản thân mình. Nhưng anh đã không cho cô có được nhiều lựa chọn trong việc này, cái cách anh đứng nép về một bên trong cái khoảng hẹp ấy, rõ ràng là chờ đợi cô len người vào để lấy đồ tẩy rửa cho mình.

Thẳng lại thất lung, cô bước tới và mở cánh cửa tủ. Chai nước xịt rửa dường như sáng bừng lên như một cái Chén Thánh khi cô cố gắng không để ý tới từng luồng ấm áp tỏa ra từ cơ thể Sam. Hai đầu vú cô bừng tỉnh giấc, hai đùi cô run rẩy khi cô lục lọi trong tủ bếp, tay nắm chặt lấy cái chai nhựa. Sam hẳn đã di chuyển lúc cô không nhìn thấy, tuy vậy, khi đứng thẳng người lại, cô thấy mình gần như chạm vào ngực anh, khuôn mặt cô cách anh chỉ vài inches mà thôi.

Đôi mắt xanh thẳm của anh gần như không thể đọc được khi anh nhìn vào mặt cô. Dù cố gắng hết sức, cô cũng không thể ngăn ánh mắt mình rơi xuống khoe miệng gợi cảm của anh, ký ức về những nụ hôn của anh khiến lòng cô tan chảy.

Và rồi Sam lùi lại, cô nhìn thấy anh đang cầm miếng khăn lau trong tay.

“Của em đây,” anh nói.

Cô cầm lấy cái khăn bằng bàn tay run rẩy của mình, cầu khẩn trong bụng rằng anh không nhận ra anh đã ảnh hưởng đến cô như thế nào. Đúng lý ra là bọn họ phải vượt qua được mấy chuyện tình dục này rồi chứ. Vì dù sao thì đây cũng là lý do của chuyến đi chơi cuối tuần của bọn họ mà. Đối với cô, việc vẫn còn khao khát anh đến thế này không những đã vi phạm nguyên tắc – của cô đặt ra – và còn là dấu hiệu cho thấy rõ ràng tình cảm của cô với anh đã sâu đậm ra sao.

“Cám ơn,” cô nói, ra lệnh cho cái cơ thể phản trắc của mình rời xa anh ra.

Nhưng anh đã ở quá gần, quá rắn chắc, quá nam tính, và quá nóng bỏng...

Cô giật lui lại một bước, như một con rối đang ra sức chống trả lại ý chí của chủ nhân mình. Một chút khoảng cách đã mang lại một phần suy nghĩ có lý trí, cô lại lùi một bước, rồi bước nữa. Delaney cảm nhận được cánh cửa tủ lạnh mát rượi sau lưng mình, nhận ra mình đã lùi lại đến tận góc phòng. Có thể tưởng tượng được hành động ấy của mình đã bại lộ đến mức nào, cô quay người ra phía cửa.

“Laney,” Sam gọi, và trước khi cô có thể phản ứng lại, anh đã bước lại gần cô lần nữa.

Hơi thở cô nhenh lại khi anh vươn người tới gần cô. Anh sắp sửa hôn cô. Cô không thể tin được. Đây không giống những gì bọn họ đã thỏa thuận với nhau. Nhưng đây lại là điều cô mong muốn vô cùng, hơn bất kỳ điều gì khác. Cô lắc lư đồ người tới, từng đầu dây thần kinh trong cơ thể cô gào thét đòi được chạm vào người anh.

Rồi Sam đưa tay tới và nhặt thứ gì đó ra khỏi tóc cô. “Một túm bụi bẩn này,” anh nói, đưa cho cô xem một túm bụi nhùi.

“À. Cám ơn.” Cô nói, tự thấy ghét bản thân mình vì một cảm giác thất vọng chột dưng tràn.

Có phải cả bao giờ cô học được bài học nào sao?

Với Sam, hẳn là không rồi.

Tự lau bầu nguyên rửa bản thân mình suốt đường quay lại văn phòng, cô kiên quyết trả thù bằng cách lau chùi cật lực, thậm chí còn lôi tất cả những sách tham khảo ra và lau rửa hết các kệ sách.

Thỉnh thoảng, Sukie hay Debbie hay Rudy lại lờn vờn tới, khuôn mặt bọn họ nhú lại vì lo lắng khi nhìn thấy cô dồn tất cả những bức xúc tình dục vào công cuộc lau chùi này.

Khi không còn gì để lau chùi, phủ bụi, đánh bóng hay cọ rửa, cô ngồi bệt xuống thảm, lưng dựa vào tường và nhìn mông lung ra căn phòng trống trải. Xiết chặt tấm khăn lau bằng một nhịp điệu đều đặn, cô cố gắng chuẩn bị tư tưởng cho việc tiếp theo tới đây – buổi tiệc chia tay. Cô vẫn còn đang bóp nát cái khăn lau của mình khi Rudy gõ cửa văn phòng.

“Này. Nếu như cô đã khử trùng xong cái phòng của mình, tất cả đám

chúng tôi sẵn lòng bắt đầu buổi tiệc rồi đây.” Anh ta nói.

Delaney ngược lên nhìn anh. “Tôi không nghĩ mình có thể làm được đâu,” cô nói, giọng rạn vỡ.

Trước sự ngạc nhiên của cô, Rudy cúi người xuống trước mặt cô và nắm lấy tay cô.

“Tôi không biết chuyện gì đã xảy ra giữa cô và Sam,” anh nói, “nhưng cô là một trong những người phụ nữ mạnh mẽ nhất mà tôi biết. Và cô luôn luôn thực hiện những gì cần phải làm. Vì vậy tôi cho rằng lý do khiến cô phải rời khỏi đây khá là quan trọng, đúng không?”

Cô gật đầu. “Đúng vậy.”

“Vậy thì đi quây tung bữa tiệc này đi,” Rudy nói, ngả người ra sau để lấy thăng bằng kéo cô đứng dậy.

Tầm nhìn Delaney rơi xuống bức hình trong thùng khi cô đi về phía cửa. Đây là tấm hình của Travis, Callum và Alana, một tấm hình chụp trộm khi cả ba đứa đang chơi với nhau và cười đùa, đôi mắt chúng sáng rực lên đầy vui vẻ.

Đúng thế, cô tự nhắc nhở bản thân mình, một tay vô thức đưa lên sờ bụng. Đúng thế. Rudy nói đúng. Phải giữ vững lập trường.

Thẳng lưng lại, cô bước ra văn phòng chính, nụ cười rạng rỡ nở trên môi.

“Ai có sâm banh cho một quý cô đang khát khô rồi nào?”

Chương 23

Sam lượn lờ ngoài rìa bữa tiệc suốt cả buổi tối, nhìn những người khác nói chuyện và cười đùa, ôn lại chuyện xưa và uống bia hàng giờ liền. Anh không muốn mình say xỉn. Anh còn một bài phát biểu nữa. Anh khá lo lắng liệu mình có thể nói trôi chảy mà không quá xúc động hay không – mà tọng đầy bia vào người cũng không giúp được gì cả.

Anh đã luân phiên thay đổi giữa việc dõi theo từng cử chỉ của Delaney và không dám nhìn thẳng vào mắt cô, cơ thể anh tràn ngập tức giận cùng thất vọng. Chuyện này đáng lẽ sẽ không xảy ra. Bọn họ đã là bạn bè. Tình bạn

luôn bền bỉ trong khi sự lãng mạn rồi sẽ tàn phai, những lời thề hôn nhân sẽ trở nên chua loét và tình yêu rồi sẽ trở thành cay đắng cùng thù hận. Tình bạn vẫn mãi tồn tại, không phải vậy sao? Vậy tại sao bỗng dưng anh và Delaney như thể đang ngồi ở hai đầu bàn ăn quá dài, không thể nghe thấy tiếng nhau, gần như không thể nhìn thấy nhau nữa như thế này?

Phần lớn cơn tức giận của anh là dành cho chính mình. Anh đã phá hủy tình bạn thân thiết của bọn họ khi anh không thể giữ chặt được tay mình. Anh đã vi phạm nguyên tắc vàng của tình bạn khi trèo lên người Delaney, và giờ thì anh phải gánh chịu hậu quả.

Thoát người ra khỏi những suy nghĩ u ám, anh nhận ra Debbie đang cố gắng gây sự chú ý của anh nơi cửa bếp. Cô ấy làm ra vẻ đang thối nển, và Sam gật đầu báo hiệu cho biết anh đã hiểu. Bánh và bài phát biểu. Tuyệt.

Mọi người bắt đầu hú hét khi chiếc bánh được mang ra. Sam tự hỏi một cách chua xót rằng những chiếc nển kia tượng trưng cho điều gì? – Sự hỗn loạn hùng hực anh đã gây ra trong đời mình? Delaney cười và đùa giỡn với mọi người trước khi bước tới thối nển. Debbie bắn một cái nhìn thật nhanh qua Sam, và anh hắng giọng.

“Được rồi. Ồ, tôi nghĩ rằng giờ đã đến lúc cần phải nói vài lời,” anh nói, lúng túng với sự thật hiển nhiên.

Sam đã suy nghĩ rất lâu và kỹ càng về những gì muốn nói, thậm chí anh còn ghi chú lại nữa, nhưng khi Delaney ngược đôi mắt lên nhìn anh, tất cả những lời muốn nói đều bay biến đâu mất hết.

“Delaney và tôi đã là bạn với nhau hơn nửa đời,” anh nghe tiếng mình nói. “Chúng tôi gần như không tách rời kể từ lần đầu tiên gặp gỡ, vì vậy, dường như mọi chuyện là tự nhiên khi chúng tôi cùng nhau tạo dựng sự nghiệp này vào tám năm trước. Thật lòng, tôi nghĩ cả hai đưa đều thà cho rằng nó sẽ không bao giờ vượt quá khỏi những ý tưởng kinh doanh trong lúc cao hứng. Nhưng giờ chúng ta đang ở nơi đây, và phần lớn nhờ vào Delaney đã giữ cho tôi đi đúng hướng. Tôi nghĩ tất cả chúng ta đều biết việc ra đi của Delaney sẽ để lại một vết khuyết rất lớn ở nơi này, không chỉ là khía cạnh công việc, mà còn vì cô ấy là trái tim và linh hồn của cả công ty. Cô ấy là người nhớ từng ngày sinh nhật và đảm bảo rằng mọi người được về nhà khi họ ốm. Cô ấy kể chuyện hài hước vui nhất, pha cà phê ngon nhất. Cô ấy luôn luôn ở đây – một người có thể dựa vào, luôn sẵn sàng, và trung thành nhất mà tôi biết.”

Sam không thể rời mắt khỏi Delaney.

“Chúng tôi sẽ nhớ em rất nhiều, quá nhiều để tôi có thể nói thành lời,” anh nói, và rồi anh phải hắng giọng để tránh đầu hàng cái cảm xúc đang dâng trào. “Chúng tôi yêu quý em, Laney. Đừng bao giờ trở thành người lạ nhé.” Cuối cùng thì anh cũng thốt ra.

Đôi mắt Delaney ngập tràn nước mắt, cô nguỵng nguỵng lau chúng đi.

“Thôi nào, Delaney, cô được quyền đáp lại mà.” Sukie nói, khẽ đẩy cô.

“Như thế không công bằng! Không phải trong lúc tôi đang bù lu bù loa thế này.” Delaney nói, nhưng cô hít vào vài hơi thật sâu và Sam có thể nhìn thấy cô đang hết sức cố gắng bình tâm lại.

“Được rồi. Doanh nghiệp này vô cùng quan trọng đối với tôi. Đây là một phần rất lớn của cuộc đời tôi, một phần tốt đẹp nhất, thật sự,” cô bắt đầu. Sam nhìn cô chăm chăm, chờ đợi cô nhìn vào mắt anh lần nữa. Sau một vài giây, cô đã làm thế, và họ vẫn nhìn nhau khi cô nói tiếp.

“Và tôi biết tôi đang rời khỏi đây trước khi điều thật sự tuyệt vời xảy ra. Sẽ có nhiều chương mục mới, tôi biết thế, và nhiều thành công hơn. Và Sam sẽ trở nên ục ịch, giàu có và lười biếng.”

Có vài tiếng cười rúc rích vang lên, nhưng Sam không hề nhếch mép.

“Không ai trong số các bạn có thể hiểu được đã khó khăn đến mức nào khi tôi đưa ra một quyết định rời đi như thế này.” Delaney nói. Sam cảm thấy như cô đang nói cho anh nghe vậy. “Tôi thích đến nơi này. Tôi thích được làm việc với tất cả các bạn. Tôi vô cùng tự hào với những gì chúng ta làm. Và tôi sẽ nhớ mọi người khủng khiếp. Có lẽ một khi mọi chuyện lắng lại, tôi sẽ tự hỏi mình đã nghĩ cái quái quỷ gì thế này. Nhưng đã đến lúc phải ra đi, vì vậy... Cảm ơn mọi người, vì đã rất tử tế.” Cô nói, nước mắt lăn dài trên đôi má.

Sam nghiêng răng nghiêng lợi cho phần tiếp theo.

“Chúng tôi muốn tặng cho em một vật kỷ niệm,” anh nói, vụng về lục lọi trong túi áo.

Delaney chết lặng người đi khi anh đưa cho cô một hộp quà được gói kín. Anh nhìn khi cô xé bỏ lớp bao bên ngoài bằng những ngón tay run rẩy của mình, và nghe tiếng cô hít vào một hơi thật sâu khi mở nắp hộp trang sức.

“Sam... Em không biết phải nói gì. Chúng đẹp tuyệt.” Cô nói.

Anh phải nuốt khan vài lần trước khi có thể tin tưởng bản thân mình cất tiếng trả lời lần nữa.

“Chúng hợp với màu mắt của em.”

Mọi người túm tụm lại để ngắm nghía đôi bông bằng vàng và đá topaz anh mua tặng cô. Anh đã mất cả một buổi chiều càn quét khắp các cửa hàng trong tuần, cố gắng tìm được món gì đấy có thể biểu đạt được cô quý giá với anh biết dường nào. Nhưng thậm chí chả có gì tựa tựa như thế cả. Cuối cùng, anh đành chọn đôi hoa tai này, bởi màu hổ phách sâu thẳm thẳm của những viên đá topaz^[1] sáng ngời chính là màu mắt của Delaney.

[1] Hình minh họa theo tưởng tượng của người dịch]

Những lời chào tạm biệt bắt đầu tha thiết khi mọi người vây quanh ôm và hôn từ giã Delaney. Sam lại lui về bức tường anh đã đứng dựa vào suốt tối, càng thêm ủ ê. Mọi thứ giống y như đang xem một bộ phim kinh dị đang chiếu chậm. Anh biết chuyện khủng khiếp rồi sẽ đến, nhưng anh không thể làm gì khác được.

Khi nhân viên cuối cùng đã lau nước mắt và nói lời tạm biệt xong, Debbie bắt đầu dọn dẹp ly và đĩa bẩn, nhưng Sam đã ngăn lại.

“Tôi sẽ làm cho. Cảm ơn, Debbie. Cô về nhà đi thôi.” Anh nói.

Cô mỉm cười cảm ơn và theo chân những người khác rời khỏi cửa. Sam không cần nhìn cũng biết chỉ còn lại hai người bạn họ nơi này.

“Em sẽ giúp anh,” Delaney nói, đưa tay cầm lấy mấy cái ly giấy.

“Em không cần phải dọn dẹp sau buổi tiệc chia tay của chính mình,” Sam nói, nhăn mặt vì những lời anh nói ra quá cộc cằn khó nghe.

Delaney thả những ly giấy xuống bàn trở lại.

“Được thôi. Nếu như anh muốn thế.” Cô nói. “Giờ anh là chủ ở đây rồi mà.”

Đấy là một câu nói đùa khập khiễng, và chả ai cười cả. Sam rảo bước vào bếp, lôi thùng rác ra, e ngại rằng nếu anh còn nấn ná ở lại, anh sẽ bắt đầu năn nỉ i ôi cô đừng đi.

Không phải là bởi anh quá kiêu ngạo để có thể van xin và năn nỉ - mà bởi anh biết điều đó sẽ chẳng làm nên điều gì khác biệt cả.

Máy móc ném mấy cái ly giấy và đĩa vào thùng rác trong vài phút tiếp theo, Sam vứt bỏ những đồ ăn thừa mà không có chút cảm giác tội lỗi nào. Anh không thể tưởng tượng mình còn có thể có cảm hứng ăn uống gì nữa, bởi vậy, giữ lại những đồ ăn mà không bao giờ anh đụng đến chả có nghĩa lý gì.

Delaney đã lui vào văn phòng của mình để soạn nốt những vật dụng của mình, anh lén lút nhìn khi cô viết một vài ghi chú lần cuối cho Karen.

Khi cô quay lại để nhắc cái thùng đựng đồ cá nhân của mình lên, anh dừng ngay công việc của mình lại và đi đến cửa văn phòng cô.

“Nếu như anh đưa lại một nửa tòa soạn này lại cho em, không tính tiền, thì sao?” Anh hỏi.

Được rồi, có lẽ anh vẫn chưa thực sự loại bỏ cái lựa chọn năn nỉ này.

“Sam...” cô nói, khóe miệng nhếch lên thành một nụ cười buồn. “Thế này là đã đủ khó khăn cho em lắm rồi.”

“Vậy thì đừng đi.”

Đôi mắt cô rung rung, vì vậy cô phải đặt cái hộp xuống để có thể lau đi nước mắt của mình.

“Bất cứ giá nào, Laney. Nói cho anh nghe đi, và nó sẽ là của em. Chỉ cần em đừng rời khỏi anh như thế này,” Sam nói. Đây là lời cầu xin từ trái tim anh, sự cảm nhận chân thành nhất của anh.

“Đấy không phải tại anh. Mà là tại em.” Cô nói.

Anh nhăn mặt vì bực bội. “Câu đấy có nghĩa là gì thế? Nghe cứ như câu anh hay nói cả triệu lần với những cô gái anh muốn chia tay vậy.”

Biểu hiện trên khuôn mặt Delaney bỗng nhiên khép kín, cô cúi xuống nhấc cái thùng lên trở lại. Sam bước tới, đưa tay đỡ lấy cái thùng các tông trong tay cô.

“Nói cho anh nghe đi. Nói anh biết tại sao em thật sự phải đi,” anh kiên quyết, cố gắng giành lấy cái thùng từ tay cô.

Delaney giữ chặt, quai hàm nghiến lại. “Không có gì để nói cả,” cô nói, giữ chắc cái thùng giấy.

“Đặt cái vật quái quỷ này xuống và nói chuyện với anh,” Sam lặp lại. Anh không biết còn có gì anh có thể nói với cô. Anh chỉ biết rằng nếu như anh để cô bước ra khỏi cánh cửa kia, tất cả mọi chuyện đều kết thúc.

“Không.”

Trong chốc lát, cả hai bọn họ đều giằng co chiếc thùng qua lại giữa hai người họ. Delaney khá khỏe, cô giữ chặt góc thùng các tông, còn Sam thì cũng không kém ý chí. Sau vài giây phút giằng co kéo dài, Delaney bất ngờ buông cái thùng ra khiến Sam loạng choạng lui lại vài bước. “Giữ lấy đi. Rồi gửi chuyển phát đến cho em.” Cô nói, đi về phía cửa.

Anh ném cái thùng sang một bên và chặn đường cô lại.

“Laney,” anh nói với giọng cảnh cáo.

“Chả còn gì để nói nữa cả, Sam,” cô nói, giọng cất cao.

“À, có lẽ anh cũng không muốn nói nữa,” anh nói, đưa tay ra để kéo cô sát lại gần mình.

Đây là khoảng cách gần gũi nhất của bọn họ kể từ kỳ nghỉ cuối tuần trước đây, cơ thể anh lập tức phản ứng lại khi anh dán người mình sát vào cô.

“Anh nhớ em, Laney,” anh nói khi rải những nụ hôn khắp trên cổ cô, không chút xấu hổ mà chiếm lợi thế khi anh biết thừa đây là nơi nhạy cảm đặc biệt của cô.

Cô rên rỉ khe khẽ trong cổ họng, nửa phản đối, nửa thỏa hiệp, và rồi cô ngoảnh lại, hướng đến đôi môi đang sưng sục kia của anh, miệng bọn họ hòa vào nhau. Anh đã quên mất chỉ cần hôn cô thôi cũng đủ khiến mình có thể hứng tình đến mức nào. Lưỡi cô vờn anh, môi cô mềm mại và đầy đặn. Nghiêng đầu mình, anh khuấy đảo sâu hơn trong miệng cô.

Đôi tay anh hướng xuống nửa người trên của cô, lướt tay qua chiếc áo thun bó sát người và ôm lấy hai bầu ngực của cô. Cô rướn người tới khi anh xoa nắn hai đầu vú đã dựng lên qua làn vải áo, hông cô đong đưa khi anh bóp nhẹ hai đỉnh cứng này.

“Vâng,” cô rên rỉ, tay cô luồn ra sau lưng anh, xuống hông anh, rồi lại vòng về phía trước nơi vật cương cứng của anh đang đập dồn vì ham muốn.

Anh nghiêng răng lại khi cô đưa tay vuốt dọc theo chiều dài của nó, những ngón tay cô ôm sát đỉnh tròn qua lớp vải quần jeans mềm đã mặc cũ.

Thèm khát cô, anh bắt đầu đưa Delaney hướng về phía bàn. Anh phải có cô. Anh cần cô. Anh muốn cô.

Anh đã quên bég mất cái thùng, vì vậy, bọn họ bỗng loạng choạng ngã khi gót giày cô vướng chân vào nó. Mơ màng, Delaney nhìn xuống thùng các tông chất đầy hình ảnh, sách vở và những vật kỷ niệm một lúc thật lâu, và khi cô ngược mắt lên nhìn anh, anh biết rằng anh đã mất cô hoàn

toàn.

“Chúng ta đã giao kèo rồi, Sam,” cô nói, nhắc nhở cho anh nhớ thỏa thuận của bọn họ rằng kỳ nghỉ cuối tuần trước đây là dấu chấm hết cho bất kỳ đụng chạm thân xác nào giữa hai người họ.

“Em muốn nó. Anh biết là em có muốn mà,” anh nói, cọ xát hông mình vào người cô. Đồng tử cô giãn ra và hơi thở cô ngưng đọng, nhưng cô vẫn lắc đầu.

“Chúng ta đã vạch ra đường giới hạn, và chúng ta phải tuân thủ theo nó,” cô nói, bước tránh xa anh ra.

“Đây là giới hạn ngu ngốc, và anh nói chúng ta sẽ phá bỏ nó đi,” anh kiên quyết, với tay kéo cô lần nữa.

“Chúng ta không thể,” giọng cô ngắn gọn và đanh thép. Không bàn cãi gì nữa.

Lửa nóng bốc lên đầu Sam khi cô cúi xuống nhặt cái thùng các tông chét tiệt chứa đầy vật dụng cá nhân kia.

“Vậy còn những gì anh muốn thì sao?” Anh hỏi. “Em đã có được tất cả những gì mà em muốn từ khi mọi chuyện bắt đầu. Vậy còn những gì anh muốn có được thì sao?”

Cô nhìn anh chăm chú. “Vậy thì anh muốn gì hả Sam? Ngoài việc làm tình vào lúc này, và để mọi việc quay trở lại như y như trước đây sao?”

“Vậy chuyện đó có gì là sai chứ?” Anh hỏi với giọng cà khịa. “Chẳng phải em cũng đã vui vẻ trong tám năm vừa qua hay sao? Nếu không thì em đúng là diễn viên tốt nhất là anh từng gặp đấy, mẹ kiếp. Tiếp theo thì em sẽ nói rằng em đã giả vờ trong tất cả những lần cực khoái với anh luôn.”

“Anh không hiểu, đúng không?” Delaney hét trả. “Anh hài lòng miễn là có được mọi thứ mình muốn – một tờ tạp chí hoạt động tốt, có em đồng hành bên cạnh mỗi khi anh muốn, và một vài con bé nóng bỏng thuận tiện cho anh trên giường mỗi khi anh cảm thấy động dục. Nhưng em muốn nhiều hơn thế trong cuộc đời mình đấy, Sam Kirk! Em muốn có ai đó ôm ấp vào mỗi đêm và đám trẻ con để yêu thương. Em muốn có một gia đình.”

Những lời nói của cô chấn động nơi nào đó sâu thẳm trong lòng anh, nhưng anh tảng lờ nó đi và tiếp tục xả cho hết cơn giận

“Được rồi. Có phải anh ngăn không cho em đạt được điều đó không? Anh chỉ không hiểu tại sao em lại phải rời khỏi doanh nghiệp và bán căn hộ đi mới có thể có được gia đình.” Anh gào lên, tất cả những nỗi thất vọng ủ ê tích tụ vài tháng qua cuối cùng cũng tìm được chỗ xả. “Anh cảm thấy như mình đang bị trừng phạt hay đại loại như thế. Anh là *bạn* của em mà,

Delaney.”

Tất cả giận dữ bốc hơi hết khỏi người cô. Vai cô chùng xuống, cô đã mất hết sự tức giận, điên cuồng lấp lánh trong đôi mắt.

“Em đang giúp anh đấy, chỉ là anh chưa biết thôi.” Cô khẽ nói.

“Tuyệt lắm. Lại thêm con mẹ nó vài điều bí ẩn nữa rồi.” Anh nói, vung hai tay lên cao.

“Sam, nhìn xem. Chúng ta đã là bạn bè mười sáu năm qua. Chúng ta sinh sống lâu trên lâu dưới. Chúng ta làm việc cùng nhau. Anh không nghĩ vì sao chẳng có mối tình nào của anh bền vững à? Anh không nghĩ vì sao em còn độc thân suốt bao nhiêu năm qua à?”

Sam nhìn cô chăm chăm. Cô gật đầu.

“Anh hiểu ý em rồi chứ? Chẳng còn *khoảng trống* nào trong cuộc đời của chúng ta dành cho bất cứ ai khác nữa.”

Bỗng nhiên Sam đã hiểu.

“Em rời đi bởi vì anh? Bởi vì tình bạn của chúng ta?” Anh hỏi, cảm thấy choáng váng.

“Bởi vì em muốn có một gia đình. Và em sẽ chẳng bao giờ có được nó khi anh và em đều lấp kín cuộc đời nhau như thế này.” Cô nói.

“Và đây là lý do vì sao em bán căn hộ của mình đi. Em muốn rời xa khỏi anh.” Sam thẳng thừng chỉ ra.

Giờ thì mọi chuyện đã rõ ràng đến mức đau đớn với anh. Sam không thể tin được điều này – Delaney đã chọn một gia đình còn chưa biết rõ, chưa hình-thành trên cả tình bạn của bọn họ.

“Đúng là em đã làm thế.”

Anh cảm thấy như mình đã bị một cú đấm bất ngờ. Nó đã luôn ở đây, tất nhiên là thế. Nếu như anh chịu khó thò cái cổ ra khỏi mông mình đủ lâu để nhận ra tất cả những dấu hiệu này.

“Vậy còn kỳ nghỉ cuối tuần của chúng ta là gì?” Anh hỏi, tất cả những thứ kiên cố nhất trong đời anh đã bắt đầu lỏng lẻo tuột khỏi những dây neo của chúng.

“Đấy là lời tạm biệt, Sam ạ.”

Anh nhìn cô trân trối, thấy môi cô run run, mắt cô lấp loáng nước. Nhưng trong một thoáng, anh lại cảm thấy căm ghét cô vì những gì cô đã nói, những gì cô đã làm. Cô đã là tâm điểm thế giới của anh. Và giờ thì cô vứt bỏ anh như một bộ quần áo đã lỗi mốt để nhằm tạo ra một khoảng không cho cuộc đời mới của mình.

Anh cảm thấy mệt mỏi, tức giận và đuối sức.

Sự im lặng căng thẳng kéo dài nặng nề giữa hai bọn họ. Cuối cùng, Delaney nuốt khan và đi về phía cửa ra vào.

“Em xin lỗi, Sam,” cô nói.

Và cô rời khỏi anh.

Chương 24

Phải gõ cửa đến lần thứ ba thì chị gái của Delaney mới mở cửa, khuôn mặt chị cau lại với vẻ thiếu kiên nhẫn bởi cái giờ khuya lơ khuya lác này. Nhưng vẻ mặt cau có của chị biến mất ngay khi vừa nhìn thấy Delaney đứng ở ngưỡng cửa, tay vẫn còn đang ôm cái thùng đồ dùng ngớ ngẩn từ văn phòng về. Delaney đang nhìn chị mình với vẻ mặt thảm hại, nước mắt dàn dụa trên mặt cô.

“Đi vào nhà đi, con bé ngốc nghếch này.” Claire dịu dàng nói.

Delaney nắc âm ỉ. “Em định về nhà em rồi. Sau đó em nghĩ mình không thể chịu đựng nổi nếu chỉ ở một mình, vì vậy em bảo tài xế taxi chở em đến đây.” Cô thút thít. “Em biết là giờ này đã muộn rồi. Nhưng em có làm mấy đứa nhỏ tỉnh giấc không vậy?”

“Một khi ngủ là chúng nó ngủ say như chết ấy. Không sao đâu.” Claire trấn an cô. “Vào đi, chị pha cà phê cho.”

“Vâng,” Delaney khịt mũi, vui lòng để chị cô chủ động làm mọi việc vào lúc này.

“Có phải chúng ta say xỉn cũng như thất tình?” Chị cô gọi chuyện khi đặt ấm nước sôi.

“Không. Chỉ là bi kịch thôi. Vẫn chuyện cũ ấy mà.”

“Em không phải là bi kịch khi yêu Sam, Delaney.”

Delaney nhăn mặt. “Chị là em thử xem”

“Vậy thì chuyện gì đã xảy ra với việc ngủ với cậu ta cho đến khi em không thể làm được nữa? Chị đã cho em một lời khuyên tốt, nhưng em lại bỏ qua,” Claire nói với vẻ gượng gạo.

“Em không có! Sam và em cùng đi nghỉ cuối tuần với nhau cách đây khoảng ba tuần trước, chị biết em sẽ làm thế mà.” Delaney nói với vẻ phẫn nộ.

“Và?”

“Và bọn em đã có hai ngày tuyệt vời chưa từng thấy. Rồi nó kết thúc, chỉ thế thôi. Còn nữa, nó chả đốt cháy sạch cái gì cả.” Delaney nặng nề báo cáo lại cho chị.

“Hmm,” Claire nói, trông có vẻ hơi áy náy.

“Gì thế?” Delaney hỏi.

“Ồ, nói thật là chị cũng không tin tưởng lắm vào cái lý thuyết đốt sạch cháy sạch này đâu,” Claire nói. “Chị chỉ là mong mỗi lúc Sam làm thế thì cậu ta sẽ nhận ra em là người phụ nữ lý tưởng của mình thôi.”

Delaney tròn mắt nhìn chị mình. “Chị dụ dỗ em.”

“Này, em vẫn có hẳn một kỳ nghỉ cuối tuần với hoan lạc làm phần thưởng an ủi rồi còn gì. Đừng có cảm thấy mình bị bóc lột như thế chứ.” Claire nói với vẻ bảu chữa.

“Vậv tất cả những chuyện về mất đi sự đam mê, sự ham muốn linh tinh đây là thế nào?” Delaney hỏi.

“Chị biết. Chị thật sự có thể nói linh tinh nếu muốn, đúng không?” Claire nói với vẻ tự hào. “Chị nghĩ là do chị chơi đồ hàng cùng Alana đây. Việc đó thật sự nuôi dưỡng cái trí óc sáng tạo của chị.”

Delaney không thể không bật cười thẳm não. Sự thật là chính cô đã muốn có buổi cuối tuần đây cho mình, tất cả những lý do kín đáo không nói ra bỏ qua một bên. Cô không thể hối hận được, cho dù điều đó khiến cho việc rời khỏi Sam càng trở nên đau đớn hơn nữa.

Claire đẩy cốc cà phê qua mặt bàn bếp về hướng Delaney.

“Em có muốn chị dọn cái giường trông lần nữa không?” Chị hỏi.

Delaney đưa tay ôm lấy tách cà phê, hít hà hương vị tươi ngon của nó. Chỉ cần ngửi thấy mùi caffein là đã đủ cảm thấy sức mạnh rồi.

“Không. Em nên về thôi. Những người dọn nhà sẽ đến vào sáng sớm ngày mai, mà em vẫn còn phải đóng gói sách vở và đĩa DVD nữa.” Cô nói thẳng thừng, như thể cô đang nói về sự hiện diện sắp tới của mình trước đội hành quyết vậy.

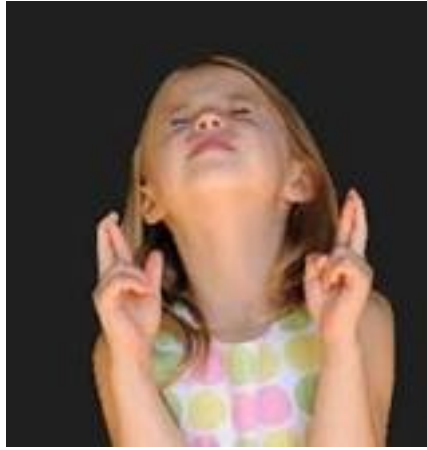
“Em sẽ dọn vào ngôi nhà mới của mình mà, Laney. Đây là việc nên hào hứng, đúng không?” Claire nói, bước vòng qua bàn bếp và đưa tay ôm lấy vai cô.

“Đúng thế, em biết mà.”

“Chị cho rằng chỉ khoảng một năm thôi là em sẽ yêu ai đó và chuẩn bị cưới hỏi rồi có bầu,” Claire vui vẻ nói.

Cô hết sức, Delaney bắt chéo ngón tay mình^[1]. “Hy vọng thế.”

[1] Ghi chú: hành động bắt chéo ngón tay là cầu mong sự may mắn.

Những bước chân nhỏ nhỏ vang lên trong sảnh, khi cả hai người bọn họ quay lại thì nhìn thấy Travis đang lách vào phòng. Sáu tuổi, trông cậu bé toàn là mắt, răng và tóc. Cái cơ thể trẻ con be bé đã và đang dần biến đổi thành hình dáng cậu bé trai cao ráo và mảnh dẻ. Cậu bé mặc một bộ đồ ngủ ngắn in nhân vật hoạt hình, và đang lấy tay dụi mắt với vẻ rất kịch.

“Con không ngủ được Mẹ ạ,” cậu bé nói. Và rồi cậu nhìn thấy Delaney, ngay lập tức cậu bé bỏ qua hành vi giả vờ của mình khi mắt sáng rực lên. “Dì Delaney!” Travis reo lên, chạy băng qua phòng để ôm lấy cô.

Cô nhắc cậu bé đặt lên đùi mình, đoán rằng cậu bé vẫn chưa quá lớn để có thể ôm dì mình thân thiết như vậy.

“Này này, chàng trai. Chẳng phải giờ này quá muộn cho con chui ra khỏi giường hay sao?” Cô nói, hôn lên hai má mềm mềm của cháu.

Travis nghiêng người đi, mặt cậu bé nhăn lại với vẻ gớm ghiếc.

“Eo ôi!”

“Mmm. Quên không nói cho em biết. Cậu chàng đã đi học rồi nên giờ hôn hít là cho qua đi. Dù vậy, ôm ấp vẫn ổn.” Claire thông báo cho cô biết.

“À ra thế.”

“Đi nào, ông tướng, quay lại giường mình đi.” Claire nói, nhấc Travis ra khỏi vòng tay của Delaney. “Chị sẽ quay lại ngay,” cô nói khi biến mất khỏi sảnh đi về phía phòng ngủ.

Delaney đành uống tạm một ngụm cà phê trong khi chờ đợi.

Cô vừa rời khỏi một người đàn ông và một phần cuộc đời vô cùng quan trọng của mình với hy vọng rằng cô vẫn còn cơ hội có được một gia đình của chính mình. Không phải lần đầu tiên Delaney tự hỏi liệu có phải mình đã tham lam quá không. Có lẽ cô nên hài lòng với một công việc tốt, một căn hộ tuyệt đẹp, và một tình bạn tuyệt vời với Sam. Có lẽ cô nên dồn tất cả những bản năng làm mẹ của mình để trở thành một người dì tốt nhất, tuyệt vời nhất thế giới, và vẫn tự cho mình là may mắn khi cuộc đời cô được đầy đủ và trọn vẹn. Và cho dù tình cảm của cô là bí mật, cô vẫn là một phần quan trọng trong thế giới của Sam.

“Đã quá muộn rồi, Delaney.” Cô nói với tách cà phê của mình. “Cô đã quyết định, cô phải nhắm mắt đưa chân thôi. Giờ thì cứ rơi cho đến khi chạm đáy vậy.”

Và cô đã có một linh cảm khủng khiếp rằng cô sẽ đau khổ vô cùng khi cái thế giới thực tế không có Sam dần dần hiện rõ.

-----oO-----

Sam ngược lên khỏi tờ bản thảo anh đang biên tập, nhìn Karen đang đứng nơi ngưỡng cửa văn phòng mình.

“Này, Sam – anh có chút thời gian không?” Cô ấy ước hỏi không giống ngày thường chút nào.

Trong vòng hai tuần lễ kể từ khi Delaney rời đi, anh đã có cơ hội hiểu thêm về cô giám đốc phụ trách quảng cáo của mình rõ hơn. Anh đã làm một quyết định sáng suốt vì quyền lợi của toàn đội. Mặc dù bọn họ vẫn rất trung thành với Delaney, nhưng anh có thể nhận ra mọi người bắt đầu tôn trọng và yêu mến Karen vì chính con người cô ấy, như một việc hiển nhiên. Giờ thì anh chỉ cần trì hoãn chút thời gian để xem cô ấy lo lắng chuyện gì.

“Tất nhiên rồi. Cô ngồi đi,” Sam nói.

Đẩy bản thảo sang một bên, anh trưng ra cái vẻ mặt đứng đắn chuyên nghiệp nhất của mình. Thật là kỳ lạ khi trở thành người sở hữu duy nhất của Nhà xuất bản Mirk. Cho đến tận khi Delaney rời đi thì Sam mới hiểu được rằng chia sẻ gánh nặng quản lý cùng với cô đã làm nên một sự khác biệt to lớn về cảm nhận của anh đối với doanh nghiệp. Trong hai tuần vừa rồi, anh phải đơn độc giải quyết một loạt vấn đề, và anh thấy mình thật sự què quặt, y như một cặp song sinh dính liền bị tách rời nhau ra. Không ai phản hồi những ý tưởng với anh. Không ai phàn nàn hoặc trách móc. Không ai cùng làm việc đến khuya lơ khuya lắc với anh. Tất cả niềm vui đã biến mất khỏi tòa soạn, thậm chí anh còn thấy mình lục lọi trong ngăn kéo bàn làm việc, tìm hồ sơ chào giá mà bọn họ đã nhận được từ vài năm trước về việc mua lại tờ tạp chí này. Lần đầu tiên trong đời, anh cho phép mình cân nhắc đến cái ý tưởng bán nó đi.

“Vây, có chuyện gì thế?” Anh hỏi, cố gắng ép mình quan tâm đến việc trước mắt này.

“Tôi muốn nói chuyện với anh về chúng ta.” Karen nói với vẻ hơi bối rối. “Mối quan hệ của chúng ta.”

Sam ngọ nguậy một cách bất an trên ghế khi những giác quan đàn ông của anh bắt đầu râm ran. Chính xác là cô ấy đang định nói đến chuyện gì đây? Bởi theo anh được biết, bọn họ chả có mối quan hệ nào ngoài mối quan hệ giữa người chủ và nhân viên. Một ý nghĩ bỗng xuất hiện thoáng qua trong đầu anh khiến anh cứng người lại. Chắc Karen không phải là một trong những người phụ nữ ám ảnh và nguy hiểm^[2] đấy chứ, loại phụ nữ mà chột chặn lại những người đàn ông không chút nghi ngờ và săn đuổi họ đến chết mới thôi ấy?

[2] Ghi chú: nguyên văn là bunny-boiling woman, "đun-thỏ" – "bunny-boiler" là một thuật ngữ xấu để chỉ những người bị ám ảnh và nguy hiểm, cụm từ này xuất xứ từ 1 cảnh trong phim "Sự quyến rũ chết người," trong cảnh đó người phụ nữ đã để con thỏ yêu quý của con gái nhân tình cũ vào nồi nước sôi khi anh ta không có ở nhà.

“Ừm, được rồiiiiiiiiiiii. Chính xác là cô đang muốn nói chuyện gì thế...?” Anh thận trọng hỏi, đẩy ghế ra hơi cách xa cô ấy một chút.

Cô ấy cười toe toét. “Anh không cần phải sợ hãi thế đâu, Sam ạ. Tôi có chuẩn bị sẵn chửi anh thậm tệ đâu mà. Tôi chỉ muốn xoa tan không khí nặng nề này thôi, bởi vì Delaney đã rời khỏi đây một thời gian rồi, và anh dường như vẫn gặp rắc rối với việc ngồi cùng tôi lâu hơn năm phút thì phải.”

Sam chớp mắt. “Tôi không nghĩ điều đó đúng đâu.” Anh nói gương gạo.

“Không, nó đúng đấy. Tôi bước vào cuộc họp thì anh lại bước ra. Ngay cả với khách hàng anh cũng tìm lý do gọi điện thoại hay đi pha cà phê, đại loại thế. Vậy, chuyện gì đang xảy ra thế này?” Karen nói.

Cảm thấy như bị dồn vào góc tường, anh đứng dậy và di chuyển ra đằng sau ghế ngồi, hai tay gác lên thành ghế.

“Thấy chưa. Anh lại đang cố gắng tìm lý do để đuổi tôi ra khỏi văn phòng của mình ngay bây giờ, phải không?” Karen sắc sảo đoán trước.

Sam rụt người lại – đúng là anh đã sắp sửa tìm có để đuổi cô ấy ra thật, với lý do là anh có buổi phỏng vấn để thực hiện.

“Tôi biết là anh hẳn phải nhớ cô ấy đến phát điên lên được,” Karen nhẹ nhàng nói. “Nhưng như thế không tốt cho môi trường làm việc chút nào, và cả cho doanh nghiệp nữa. Và tôi cũng chẳng vui thú gì khi cứ phải làm một đứa trẻ bốc mùi hôi thối suốt như vậy.”

Sam nhìn cô ấy chằm chằm một lúc, rồi anh ngồi thụp xuống ghế của mình và đưa tay ôm đầu.

“Tôi xin lỗi. Tôi chỉ là... tôi xin lỗi. Tôi không nhận ra là mình đã cư xử như vậy.”

“Tôi biết. Nhưng dù sao đi nữa, tôi ước gì mình cũng có sức ảnh hưởng đến thế ở nơi làm việc, nhiều như Delaney đã làm ở đây. Tôi thật sự mong rằng mình có cơ hội được làm việc với cô ấy lâu hơn nữa.”

“Đúng vậy. Cô ấy cũng sẽ như thế.” Sam nói, khóe miệng nhếch lên thành một nụ cười. Chúa ạ, anh nhớ cô.

“Nhưng cô ấy đã đi rồi,” Karen nói, giọng cứng rắn nhưng tử tế. “Và chúng ta đều cần phải tiến về phía trước. Anh có đồng ý không?”

Sam gật đầu. “Đúng thế, tất nhiên rồi. Nghe này, tại sao chúng ta không đặt một bữa trưa vào ngày mai, và toàn thể công ty đều ngồi ăn với nhau. Ngồi với nhau như một đội ấy?” Anh đề nghị

“Ý kiến hay lắm. Tôi sẽ nói chuyện với Sukie,” Karen nói.

Đứng lên, cô liếc nhìn Sam đầy tinh nghịch. “Kỷ lục mới – tận mười lăm phút trong cùng một văn phòng với tôi,” cô nói.

Sam cười áy náy. “Tôi xin lỗi.” Anh lặp lại lần nữa.

Cô xoa tay bác bỏ. “Không sao đâu. Đừng bận tâm.”

Nụ cười biến mất trên môi Sam ngay khi bóng cô ấy vừa khuất. Anh không thể tin được rằng mình không ý thức chút nào về cách xử sự của mình như thế. Karen đáng thương, chắc cô ấy đã cảm thấy mình giống như một con hủi trong suốt hai tuần vừa qua trong khi anh đắm chìm trong sự mất mát của mình.

Sự thật là anh đã khá miễn cưỡng trong việc tìm hiểu và ưa thích Karen như một người đồng sự mới của mình, bởi nếu làm thế, anh sẽ cảm thấy như thể anh đã thực sự tìm được người thay thế Delaney rồi. Điều đó giống như bước cuối cùng buông tay để cô ra đi vậy.

Anh đã vô cùng tức giận với cô khi cô rời khỏi anh ngay trong đêm hôm đấy, sau khi đã tiết lộ cho anh biết lý do cô ra đi bởi vì cô không có “khoảng trống” trong cuộc đời mình cho cả anh và một gia đình. Anh cảm thấy như bị phản bội vậy. Bị từ bỏ. Bị vứt đi. Vậy tình bạn bao nhiêu năm của bọn họ thì sao? Tất cả những kỷ niệm, tất cả những lúc vui vẻ bên nhau? Không ai có thể hiểu cô rõ hơn - không bất kỳ ai. Bỗng dưng Delaney không còn quý trọng những chuyện đấy nữa? Nó đã khiến cho máu anh sôi sùng sục mất vài ngày đầu, đã hậm hực đi tới đi lui và cáu kỉnh với nhân viên, rồi lại đi trượt ván hùng hục.

Nhưng dần dần, sự cô đơn đã xâm chiếm và thay thế cho cơn giận dữ. Căn hộ của anh như một cái hộp trống không, và anh đã lệt quệt đi lại trong nhà một cách vô định vào mỗi tối. Ở tầng dưới, anh có thể nghe thấy âm thanh của người chủ mới dọn vào căn hộ của Delaney. Tiếng nhạc văng vẳng vang lên từ cầu thang, hoặc tiếng cửa đóng mở liên tục gợi cho anh nhớ lại Delaney đã ở đấy – nơi cô phải nên ở, cạnh bên anh. Nhưng giờ cô đã ra đi, những âm thanh đó dường như chỉ làm tăng thêm nỗi cô đơn cho anh mà thôi.

Anh nhớ cô. Ngực anh đau nhói lên vì thế. Anh không thể ngủ được, vị thức ăn giờ như bìa các tông vậy, không có gì khiến anh có thể lưu tâm lâu hơn năm hay mười phút nữa. Anh đã hoàn toàn sụp đổ.

Đã rất nhiều lần anh nhắc điện thoại lên định gọi cho cô, hoặc bắt đầu

lái xe đi về hướng nhà mới của cô. Nhưng mỗi lần anh đều tự ngăn mình lại. Anh có thể nói gì với cô đây? Cô đã bày tỏ cảm xúc của mình quá rõ ràng rồi. Cô đã xem trọng việc có một gia đình còn hơn là tình bạn với anh nữa mà. Đơn giản như vậy thôi.

Anh chỉ cần phải làm quen với cái ý tưởng rằng cô không còn là một phần trong thế giới của anh nữa.

-----oOo-----

Tiếng điện thoại reng lên ở phòng ngoài đã lôi Sam ra khỏi cơn mộng tưởng của mình. Đạo gàn đây anh toàn ngồi ỳ ra đấy và rầu rĩ. Anh đã trở thành một gã đáng thương chuyên ăn thức ăn tiện dụng^[3], ngồi há hốc mồm nhìn chai bia vào mỗi tối, hoặc ngơ ngẩn thần thờ ở bàn làm việc vào ban ngày. Phải chấm dứt cuộc giằng co này thôi.

[3] Nguyên văn là pathetic TV dinner man, TV dinner là thức ăn đông lạnh, chỉ cần hâm lại là có thể ăn được. Mình dịch theo chức năng của nó là thức ăn tiện dụng.

Đưa tay với lấy chiếc điện thoại, anh bấm những con số đã thuộc nằm lòng. Charlie luôn là lựa chọn tuyệt hảo cho một buổi chơi bời ban đêm. Cậu ấy trả lời sau tiếng chuông thứ ba và Sam đã thu xếp một cuộc hẹn gặp nhau uống bia sau giờ làm.

Anh cảm thấy một sự hài lòng khá lớ bịch sau khi kết thúc cuộc gọi. Anh lại bắt đầu hòa nhập với thế giới bên ngoài sau hai tuần than khóc. Đây chỉ có thể là một chuyện tốt mà thôi.

Nhưng Sam đã không còn cảm thấy chắc chắn như thế nữa khi bước vào một quán rượu địa phương sau sáu giờ tối hôm ấy. Mùi bia bọt cùng thức ăn nhanh và âm thanh khàn khàn của tiếng cười lẫn tiếng nói chuyện hòa vào với nhau tạo thành một bức tường không thể xuyên thủng được. Anh nhận ra mình không muốn ở gần những người khác. Chuyện này là một sai lầm. Sam đứng bần khoản ngập ngừng nơi lối vào, sẵn sàng rút lui trở về cuộc sống tu sĩ trong căn hộ của mình. Nhưng Charlie đã nhìn ra anh, anh ta đưa tay vẫy gọi sự chú ý của Sam.

Nghiến răng nghiến lợi, Sam đi vòng vèo qua những cái bàn để đến nơi bên cạnh người bạn của mình.

“Kirk!” Charlie vui mừng nói, nửa ôm nửa đấm vào lưng anh theo kiểu bạn cũ ngày xưa.

“Kenner. Thật là dễ chịu khi nhìn thấy cậu cuối cùng cũng cởi cà vạt ra đây.” Sam nói, cố gắng tỏ ra giống như mọi khi. Anh luôn đả kích Charlie về việc trở thành nô lệ cho công việc.

“Nhưng người như bọn mình phải kiếm sống bằng cách ăn mặc đẹp để tạo ấn tượng. Lúc khác mình sẽ giải thích cho cậu sau.” Charlie nói, đẩy một ly bia lạnh về phía Sam.

Sam tự ép mình uống một ngụm.

“Mọi chuyện dạo này thế nào rồi?” Charlie hỏi.

“Tốt. Rất tốt.” Sam nói dối.

“Nhìn như cậu xuống cân một chút đấy. Có muốn chia sẻ bí quyết với mình không?” Charlie nói, tự vỗ vỗ cái bụng bắt đầu hơi phình phính của mình.

Sam nhìn chằm chằm xuống ly bia của mình. “Delaney đã rời khỏi doanh nghiệp rồi.”

Anh không có ý định nói điều này. Buổi tối hôm nay được dành để quên Delaney đi, tiếp tục cuộc sống. Nhưng bỗng dưng anh lại muốn nói về cô đến tuyệt vọng.

“Cô ấy quay lại sau kỳ nghỉ với chị gái của mình, và tuyên bố rằng cô ấy muốn bán lại cho mình một nửa phần tạp chí của cô ấy. Cứ như thế. Chẳng bàn bạc gì, chẳng có gì cả.”

“Wow. Thế là cậu mua phần của cô ấy à?”

“Phải làm thế thôi. Chẳng có lựa chọn nào khác nữa.” Sam nói với giọng cay đắng.

“Và cô ấy chưa bao giờ giải thích vì sao lại bỗng dưng thay đổi như thế à?” Charlie hỏi.

“Cô ấy muốn kiếm một tấm chồng, có con cái. Đại loại kiểu đồng hồ sinh học bắt đầu gõ ròi ấy mà.”

Charlie nhướn đôi lông mày. “Đúng vậy. Không thể phản bác được điều đó đâu.”

“Bán cả căn hộ của cô ấy luôn. Chuyển tới sống ở Camberwell.” Sam giải thích.

Và mình không thể ngừng suy nghĩ về cô ấy, anh đã muốn nói thêm vào. Hằng đêm mình đều mơ về cô ấy. Mình tưởng tượng ra đang ôm Delaney, vượt ve cô, ở bên trong cô. Mình khao khát được nghe giọng nói của cô ấy, mùi thơm của nước hoa cô dùng, cái nhìn trong đôi mắt khi cô sắp sửa trút giận vào mình.

“Thế giờ cậu là ông chủ rồi đấy. Cậu thích điều đó không?” Charlie hỏi, đưa tay bốc nắm bánh pretzels^[4] từ cái bát trên quầy bar.

[4] Ghi chú: bánh pretzel

“Cũng được. Thật sự là cũng không khác mấy đâu.” Sam nói dối. Văn phòng làm việc thiếu cô giờ như hoang mạc. Anh gần như không thể chịu được khi nhìn vào văn phòng của cô, vì giờ anh biết mình sẽ nhìn thấy Karen đang ngồi ở bàn làm việc của Delaney. Điều đó không ổn. Toàn thể thế giới này không ổn.

“Mình nghĩ rằng chúng ta rồi sẽ đến cái tuổi đấy, đúng không nhỉ? Bắt đầu nghĩ về tương lai, ý nghĩa cuộc đời. Chẳng có nghĩa lý gì khi cậu làm việc quần quật như chó nhưng chẳng có ai chờ đợi mình ở nhà để cùng chia sẻ cả.”

“Đúng thế.”

Sam đã nhận ra một cách nhục nhã rằng anh đang có nguy cơ mất kiểm chế rồi. Anh đẩy ly bia ra xa. Không thể có thêm chút cồn nào nữa khi chỉ cần uống có nửa ly là có thể khiến anh trở thành một kẻ lảm nhảm bét nhè như thế này.

“Mình đã hẹn hò với một cô nàng dạo gần đây,” Charlie thú nhận sau một lúc im lặng khá lâu. “Mình có kể cho cậu nghe về Petra chưa nhỉ? Làm việc trong văn phòng ấy?”

Charlie xoay tròn cái ly bia của mình trên mặt quầy bar, nhìn chăm chú vào những vệt nước ướt nó còn lưu lại trên mặt bàn.

“Đã bắt đầu phải nghĩ đến chuyện mua một chiếc nhẫn rồi, cậu biết đấy? Đổi chiếc Porsche để lấy một chiếc xe kiểu gia đình. Và rồi cô ấy chia tay với mình. Cô ấy bảo cô ấy không biết liệu có yêu mình hay không nữa.”

Sam nhăn mặt vì sự oán giận và hoang mang trong giọng nói người bạn mình. Anh biết chính xác Charlie đã cảm thấy như thế nào.

“Cũng giống như Laney vậy. Một phút trước mọi chuyện còn xuôi chèo mát mái, phút tiếp theo cậu còn lại một mình, còn họ thì mất hút.” Anh nói.

“Ồ, không hoàn toàn giống nhau đâu. Ý mình là, cậu với Delaney chưa

bao giờ dây dưa tình cảm với nhau. Hơi khác với mình và Petra.” Charlie bật cười ngượng ngùng. “Đã lâu không cảm thấy mệt mỏi thế này về phụ nữ, từ thời trung học rồi.”

Sam vẫn còn âm ỉ bởi Charlie cho rằng nỗi đau mất Petra của cậu ấy còn lấn át hơn sự buồn đau vì mất Delaney của mình.

“Để mình đoán nào – không ngủ được nhé. Cảm giác giống như giấy nhám ở dưới mí mắt cậu vậy. Mọi thức ăn đều dở tệ. Cậu muốn uống cho mụ mị người đi, nhưng mỗi lần chỉ cần uống một chai thôi là cậu lại gần muốn khóc rồi. Một nửa thời gian là cậu muốn gọi cho cô ấy, còn nửa kia thì lại muốn xóa sổ cô ấy đi và không bao giờ nhớ đến nữa. Mình như thế thì sao?” Sam hỏi với vẻ gầy hần.

Charlie tròn mắt. “Mình không biết cậu và Delaney lại liên quan đến nhau như thế. Mình cứ tưởng hai người là bạn bè thôi.” Anh nói.

“Chúng mình là bạn. Đã từng là. Ý mình là... Bọn mình đã vượt giới hạn lúc gần đây, nếu cậu hiểu ý mình muốn nói. Nhưng đây là do bộc phát thôi.” Sam vụng về giải thích.

Charlie bắn qua cho anh cái nhìn đầy nghi ngờ. “Vậy là cậu với Delaney đã ngủ với nhau rồi, và cô ấy bỏ đi còn cậu ngồi đây trông như một đồng ử ê râu rĩ thế này, và cậu bảo cả hai người chỉ là bạn bè với nhau á?”

“Ừ,” Sam nói không chút chắc chắn nào.

“Và cậu không yêu cô ấy? Cậu không phải là ngồi lì ở nhà mỗi tối, nhìn chăm chăm vào Tivi và ăn bữa tối đông lạnh đấy chứ?”

Sam trở mắt nhìn bạn mình, một sự khó chịu dần hình thành cứ ngổ nguậy trong lòng anh. Anh nhớ Delaney. Anh đã muốn dành tất cả thời gian cho cô ấy. Anh muốn chạm vào cô, ôm cô. Anh muốn làm cô cười, muốn bảo vệ cô khỏi thế giới bên ngoài. Và hơn hết, anh muốn làm người quan trọng nhất của cuộc đời cô, người mà cô sẽ tự động dựa dẫm vào mỗi khi cô cần ai đó giúp đỡ.

Anh đã yêu cô!

Chương cuối

Đôi mắt Sam gần như lồi ra khỏi đầu khi nhận ra sự thật này. Anh đã yêu Delaney. Anh mê thích cô ấy, tôn thờ cô ấy, thèm muốn cô ấy, và bị cô ám ảnh. Anh muốn làm người cha những đứa con của cô. Trở thành chồng và người tương trợ, người bạn đồng hành cho đến tuổi xế chiều của cô. Anh đã muốn tất cả, cũng nhiều như cô sẵn sàng cho anh vậy.

“Minh thật đúng là một kẻ ngu muội.” Sam thốt lên.

Anh đã có cảm giác như thế này bao lâu rồi? Trí óc anh thậm chí trôi ngược về những năm trước đây, nhớ lại cái cách anh luôn tránh né đả động tới đời sống tình cảm của cô, cái cách anh chưa bao giờ dám nghĩ về cô như một người phụ nữ. Đã lâu lắm rồi. Anh đã cảm thấy như thế từ rất lâu rồi.

Lại thêm một thực tế ập tới, và anh gặp người lại trên chiếc ghế quây bar. Anh đã yêu Delaney – mà cô thì đã rời bỏ anh. Cô bỏ anh đi để lập gia đình. Với một người đàn ông nào đó, một người đàn ông vẫn-còn-chưa-xác-định, người sẽ sống suốt đời với một người phụ nữ tuyệt vời, xinh đẹp, gợi cảm, thông minh, hài hước và dũng cảm nhất mà anh từng biết.

“Chết tiệt,” anh nói, đưa tay ra cầm ly bia và ngửa cổ uống một hơi cạn nửa ly còn lại. “Chết tiệt.”

Charlie vỗ lưng anh với vẻ trấn an. “Đừng lo. Sau vài tháng nữa thì nỗi đau này sẽ trở nên dễ chịu hơn một chút.”

“Vài tháng á?” Sam hỏi với vẻ hoài nghi. Anh hẳn là phải mất hàng năm trời mới quên được Delaney ấy chứ.

Nếu như anh còn ngu ngốc đến mức để cô đi như thế. Anh đứng lên, sự hối hả thúc đẩy anh bật dậy. Anh biết mình cần phải làm gì.

“Đây,” anh nói, ném tờ hai mươi đồng lên quầy bar.

Charlie trông có vẻ bối rối. “Cậu định chạy đi đâu hay làm gì à?”

“Ồ. Mình nghĩ là mình sẽ đi. Mình xin lỗi - giải thích với cậu sau nhé.” Sam nói với qua sau vai, anh đã gần đi ra đến cửa rồi.

Chui vào xe và lên đường chạy tới nhà Delaney trong vòng chưa tới ba mươi giây, quai hàm bạnh ra khi anh len lỏi giữa đường phố đông đúc, quyết chạy tới nhà Delaney thật nhanh mà không phí hoài thêm bất cứ giây phút quý giá nào nữa.

Anh không thể sống mà thiếu cô được. Anh cần cô. Anh phải khiến cô quay lại với mình thôi.

Anh đã biết cô cần gì – cô đã nói cho anh nghe chính xác mình muốn gì trong tháng trước. Một gia đình. Những đứa con. Anh chỉ cần phải thuyết phục cô rằng cô có thể có được những điều đó với anh mà thôi.

Xiết chặt tay lái với một ý chí sắt đá. Anh biết mình chưa bao giờ là một ứng cử viên sáng giá cho vai trò là người chồng trong tâm tưởng của cô. Cô chưa bao giờ lộ ra chút bóng gió ám chỉ điều gì về nó cả. Khốn thật, cô quay trở về từ sau chuyến nghỉ mát với bà chị của mình và đã thẳng tay loại trừ anh ra khỏi cuộc đời mình một cách gọn ghẽ - điều đó đã chứng tỏ cô đã

không nghĩ về anh như người bạn đời tương lai của cô. Vì vậy, anh sẽ không làm cô phải sợ hãi với một lời tuyên bố ngay lập tức. Anh có thể tưởng tượng ra phản ứng của cô khi anh thổ lộ tình cảm của mình. Bọn họ đã là bạn bè mười sáu năm qua. Anh không thể cứ bô bô tỏ tình và mong cô đáp lại như thế được. Nhưng anh cũng không ngồi im và nhìn cô lấy người khác. Nếu như anh có thể cưới được cô, anh còn hẳn một cuộc đời để khiến cô có cùng tâm tư tình cảm như mình. Anh đã biết là bọn họ hòa hợp với nhau ở trên giường. Và bọn họ còn là bạn thân của nhau nữa. Tình yêu rồi sẽ đến. Anh dám chắc như thế.

Anh chỉ cần phải thuyết phục Delaney cho anh một cơ hội, chứng minh cho cô thấy rằng tình bạn và hòa hợp tình dục là nền tảng tuyệt vời cho hôn nhân. Nếu cần thiết, anh sẵn sàng dụ dỗ cô vào lễ đường luôn. Bất cứ giá nào.

Bởi vì anh sẽ không chấp nhận bị từ chối.

-----oOo-----

Delaney lùi ra xa khỏi bức tường và nghiêng đầu qua một bên. Nhấn mũi lại, cô phì ra một tiếng ghét bỏ. Lớp sơn màu trắng ngà này cô đã thử đến lần thứ sáu rồi mà vẫn chưa ưng ý. Quay lại bảng màu, Delaney cau mày. Chắc chắn phải có một màu nào đó không khiến cô thấy hoàn toàn khó chịu.

Vấn đề là, dạo này cô bắt đầu cảm thấy rất khó quyết định trong rất nhiều thứ. Tựa như thể cô đã phải dùng hết sức mạnh và ý chí để chia tay với

Sam. Giờ thì cô trôi nổi trong cả một biển do dự. Sẽ sớm thôi, cô đã biết, mình sẽ cần phải đi tìm một công việc mới. Và những người thợ đang còn chờ đợi quyết định cuối cùng của cô về màu tường, nội thất và thảm trải sàn.

Nhưng tất cả những gì cô nghĩ đến chỉ là Sam.

Hai tuần. Chỉ mới hai tuần kể từ khi cô nghỉ việc ở tòa soạn và bán căn hộ của mình. Nó giống như cả một khoảng thời gian bất tận vậy. Cô không thể biết được liệu mình có thể sống sót mà không có anh bên cạnh hay không.

Tiếng chuông cửa vang lên, Delaney lê bước qua sảnh đi tới cửa. Cô không quan tâm rằng mình đang mặc chiếc quần jeans cắt ngắn rách te tua và chiếc áo thun cũ mềm, không áo ngực. Cô thậm chí cũng chẳng quan tâm đến mái tóc được nhuộm cầu kỳ của mình giờ bắt đầu mọc ra trở lại, hoặc cô đã không chải chuốt nó tử tế được một lần kể từ ngày rời khỏi Mirk đến giờ. Chỉ có mỗi một người cô muốn tạo ấn tượng, anh đã nhìn thấy cô lúc đẹp nhất cũng như lúc tệ hại nhất, và anh đều bỏ qua cô.

Đồ khốn, Sam Kirk, cô nghĩ bụng khi vịn tay nắm cửa. Chết tiệt cái đôi mắt đẹp của anh đi.

“Laney.”

Cô nhìn chăm chăm vào Sam, tim cô đập từ số không tới một trăm trong thời gian kỷ lục.

“Sam.”

“Anh vào được không?”

Delaney cầm nín đứng sang một bên, ý thức rõ ràng mình trông như dân tị nạn trong chương trình sửa nhà trên truyền hình với bộ quần áo rộng thùng thình và các vết sơn lấm lem cả cánh tay.

Cảm thấy yếu thế, cô đẩy Sam vào phòng khách. Những chiếc ghế sofa của cô vẫn còn phủ đầy vải phong dính sơn. Cô đưa tay ra hiệu xung quanh với vẻ bất lực.

“Em vẫn chưa thực sự sửa soạn để đón khách đâu.” Cô nói.

Sam điềm nhiên nhìn cô. “Anh không phải là khách.”

Có một điều gì đó rất kiên quyết và nghiêm túc ở anh, một cơn sợ hãi chạy dọc theo xương sống cô. Cô đã muốn tìm ra được một lý do nào đó để liên lạc với anh rất nhiều lần trong hai tuần vừa rồi. Nhưng gặp anh vào lúc

này, cô đã nhận ra vì sao mình không thể làm vậy – đây là một sự tra tấn khi cô ước ao được chạm vào anh mà lại không được phép làm như thế.

“Anh muốn uống cà phê không?” Cô hỏi, cố gắng kéo dài thời gian để bình tâm trở lại.

“Em có còn muốn có con nữa không? Và lập gia đình ấy?”

Một câu đối đáp khiến người ta phải chú tâm ngay lập tức.

“Cái gì? Tại sao?”

“Chỉ cần trả lời anh thôi.”

Cô nhìn anh thăm dò một lúc trước khi gật đầu. “Vẫn còn, câu trả lời cho hai câu hỏi trên của anh.”

“Vậy thì lấy anh đi.” Sam nói thẳng thừng.

Điều đó gần giống như mỗi giấc mơ mà cô đã từng mơ. Trong một

thoáng, cô không thể tin vào tai mình.

“Em – Em không...” Delaney lắp bắp nói, vô cùng hoang mang, niềm hy vọng le lói bắt đầu nhen nhúm trong lòng cô.

Sam bước tới, nắm lấy bàn tay cô. Mặc dù sự thật rằng gần như toàn bộ cơ thể mình vẫn đang quay cuồng, cô vẫn có thể tìm được chút thời gian để kinh ngạc trước sự ham muốn chột bùng lên rần rật trong huyết quản của mình chỉ bởi sự một đụng chạm đơn giản và ngẫu nhiên như thế.

“Đừng có trêu đùa với em, Sam,” cô run rẩy buột miệng.

“Anh không đùa,” anh nói, ngón tay anh vuốt ve bàn tay cô khi anh chăm chú nhìn vào mắt cô. “Anh đã uống bia với Charlie tối nay, bọn anh đã nói chuyện về gia đình và trẻ nhỏ. Anh chợt nhận ra rằng anh không thể tưởng tượng mình sẽ có những thứ ấy mà lại vắng bóng của em được.”

Cô lắc đầu, cố gắng tỉnh táo. “Em không hiểu.”

“Anh hiểu em hơn tất cả ai khác trên thế giới này, đúng không?” Anh hỏi.

Delaney gật đầu.

“Và em cũng hiểu anh còn hơn anh hiểu bản thân mình. Chúng ta làm việc hợp ý nhau, chúng ta tôn trọng lẫn nhau, và chúng ta dường như khá là con mẹ nó hòa hợp ở trên giường. Chúng ta sẽ là một đội tuyệt vời, Laney. Em muốn có con cái. Đây là tất cả nội dung của chuyện này, đúng không? Anh nghĩ chúng ta sẽ là cha mẹ tuyệt vời đấy.”

Delaney nhìn anh trần trời, niềm hy vọng đang dần tàn lụi trong lòng cô lần nữa. Đây là điều cô luôn mong mỏi – gần như vậy. Là một bức tranh hoàn hảo, chỉ với một khiếm khuyết nho nhỏ mà thôi. Sam không nhìn vào mắt cô và nói cho cô nghe anh đã yêu cô nhiều đến dường nào. Anh không nói cho cô biết anh không thể sống thiếu cô được, rằng anh đã phải thức suốt cả đêm chỉ nghĩ về cô và anh đã muốn cùng cô sống suốt cuộc đời này thế nào. Anh đang đưa ra đề nghị cho một mối quan hệ dựa trên sự tương thích lẫn nhau, sự thoải mái, sự quen thuộc. Đúng vậy, có tình cảm ở đây. Luôn luôn có tình cảm hiện hữu. Nhưng không phải Tình Yêu. Không phải cái loại cảm giác rần rật qua từng tế bào trên cơ thể cô mỗi khi Sam chỉ cần liếc về hướng cô mà thôi.

Không thể suy nghĩ thông suốt khi Sam đứng quá gần thế này, Delaney rút tay mình ra và bước về phía cửa sổ, nhìn mông lung ra ngoài. Cô đang run rẩy. Và cô biết lý do tại sao – cô đang bị dụ hoặc. Cô đang bị cám dỗ đến mức không biết liệu mình có đủ sức mạnh ý chí để đuổi Sam đi hay không nữa.

Cô đã yêu anh với tất cả trái tim của mình. Và giờ thì anh đang mời mọc giấc mơ của cô – có anh trong giường, những đứa con với anh để chăm sóc và thương yêu, một gia đình. Chỉ có một điểm trọng yếu bị thiếu sót.

Nhưng cô đã sống dựa vào một lời hứa hẹn yêu thương của Sam quá lâu rồi – mười sáu năm. Liệu có tệ lắm không nếu như cô có tất cả những thứ khác? Liệu có quan trọng hay không khi anh không yêu cô như cái cách mà cô đã yêu anh?

“Laney, anh đã nhớ em rất nhiều. Không có em chẳng còn gì như trước nữa cả.” Sam cất tiếng ở rất gần sau lưng cô, cô cảm nhận được thoáng hơi thở của anh phả lên tóc mình trước khi bờ môi của anh dán xuống nơi làn da nhạy cảm trên cổ cô. Delaney rùng mình, một luồng chất lỏng nóng bỏng ngay lập tức tràn vào tận tâm khảm của cô.

“Chúng ta sẽ hạnh phúc, đúng không?” Sam thì thầm vào tai cô khi anh đưa vòng tay ôm lấy cơ thể cô.

Cô rên rỉ thấp trong cuống họng khi tay anh lần lên cao ôm lấy ngực cô.

“Chúng ta sẽ có những em bé rất đáng yêu, Laney. Một bé gái nhỏ giống như em, một cậu em hay gây rắc rối để cho con bé canh chừng. Chúng ta sẽ sửa chữa lại nơi này, biến nó thành ngôi nhà mơ ước của em. Bất cứ điều gì em muốn. Em chỉ cần nói ra thôi, nó sẽ là của em.” Anh thì thầm vào tai cô.

Cô có thể cảm nhận được anh đã hưng tình đến mức nào, cả chiều dài của vật cương cứng trong quần anh đang ấn vào mông cong cong của cô.

“Nói vâng đi, Laney,” anh nói, những ngón tay anh nhẹ nhàng vôn vê đầu ngực cô.

Delaney không thể nghĩ được gì nữa. Cô cũng không muốn nghĩ. Cô không đủ mạnh mẽ để giữ vững nguyên tắc của mình được nữa. Cô yêu anh. Cô muốn anh. Nếu điều đó có nghĩa là cô sẽ phải chấp nhận sự khiếm khuyết kia, vậy thì cứ thế đi.

“Vâng,” cô nói, xoay người lại trong vòng tay anh. Đưa tay lên ôm lấy khuôn mặt anh, cô nhìn sâu vào mắt anh. “Vâng. Em sẽ lấy anh, Sam.”

Anh cúi người xuống, miệng anh dán vào miệng cô trong một nụ hôn mạnh mẽ, gần như cuồng dã. Và rồi anh khom người xuống, bế cô lên trên tay mình.

“Cái nào là phòng ngủ?” Anh hỏi, đã sai bước ra đến sảnh rồi.

Delaney chỉ vào một cánh cửa, quá bận rộn hôn túi bụi lên cổ anh để có thể trả lời. Sam thả cô xuống giường, nhanh chóng trèo lên áp sát cơ thể mình vào người cô.

“Anh nhớ em quá,” anh thì thầm khi rúc vào cổ áo thun của cô.

“Em cũng thế,” cô thú nhận.

Những giọt nước mắt mấp mé nơi mi mắt của cô khi Sam bắt đầu cởi áo cô xuống. Mọi chuyện gần hoàn hảo rồi, khi được ở cùng anh thế này. Gần như vậy.

Nhưng tay Sam đã luồn qua thắt lưng quần của cô, những ngón tay mau mắn len lỏi vào nơi ẩm ướt giữa hai đùi cô. Cô đã có ngân này rồi. Cô hẳn phải học được cách bằng lòng với những gì mình đang có, tự nhắc nhở mình không để lộ ra quá nhiều cảm xúc.

Còn tốt hơn là chẳng có gì, cô có thể có được anh nhiều hơn hẳn những gì cô nghĩ mình có thể chiếm được.

Xua tan tất cả mọi thứ trừ sự ham muốn của bản thân mình, Delaney buông thả cho ngọn lửa đang hùng hực trong người. Việc này hẳn là sẽ tốt... ngay cả khi nó không phải là tất cả mọi thứ.

-----oO-----

Căn phòng ngủ tràn ngập ánh sáng ban mai khi cô tỉnh giấc. Phải mất một lúc thì ký ức mới quay trở về, và cô sững người lại. Sam đã đến đây. Anh đã đề nghị cô lấy anh, và cô đã đồng ý. Bọn họ vội vã lao vào phòng ngủ và cùng đưa nhau lên đỉnh. Sau đó, Sam đã cuộn người ôm chặt lấy cô

và cô đã tự lằm bằm một vài câu ngu ngốc kiểu như nó không đáng để từ bỏ một thứ vô cùng bức thiết và quý giá.

Delaney cau mày khi cố gắng tìm hiểu liệu mình có còn một mực tin tưởng như thế vào buổi sáng mát mẻ như thế này nữa không. Không còn cơ thể Sam dán chặt vào người, không có hơi thở anh phả vào tai cô quả thật là dễ dàng hơn để suy nghĩ.

Đây không phải là giấc mơ của cô. Một vài người thậm chí còn cho là nó còn chưa đến tầm là giấc mơ của cô nữa. Nhưng cô sẽ không đẩy Sam rời xa mình. Cô yêu anh quá nhiều. Và nếu như điều đó làm cô trở nên yếu đuối... vậy thì cứ mặc kệ thôi.

Lần đầu tiên, Delaney cho phép mình được tưởng tượng về tương lai. Với Sam là chồng mình. Sam là cha của những đứa con của cô. Sam trở về nhà và lên giường cùng cô mỗi tối. Một nụ cười từ từ giãn rộng ra trên khuôn mặt cô. Có rất nhiều thứ để ăn mừng trong tất cả những ý nghĩ này. Mẹ kiếp, rất nhiều đấy.

Hưởng ứng một sự hấp dẫn đặc biệt trong số này, cô lăn người qua, kiên quyết đánh thức Sam dậy theo cách tốt nhất. Rồi khựng người lại khi nhận ra phía giường bên cạnh trống không. Đưa tay ra, Delaney sờ sờ tấm ga trải giường. Chúng lạnh lẽo vô cùng.

Không dám nghĩ nữa, cô tuột khỏi giường và khoác áo vào.

“Sam?” Cô gọi lớn khi bước ra sảnh.

Không có tiếng đáp trả. Tiếng cô vang vọng dội lại trên sàn nhà vừa lộ thảm để lộ lớp gỗ bên dưới. Một sự chắc chắn đến đáng sợ đang dâng lên trong lòng cô, Delaney kiểm tra bếp và phòng tắm, cả ngoài vườn nữa. Nhưng không có gì. Sam đã rời khỏi đây.

Điều đó khiến cô nhận ra rằng chính cô đã chơi trò này trước đây – sau khi cô và Sam ngủ với nhau lần đầu tiên.

Đứng khựng lại giữa bếp, tất cả nỗi lo lắng sợ hãi tràn ngập cơ thể Delaney. Cô có thể nhìn thấy nó như một bộ phim trong đầu mình – Sam thức dậy, nhớ lại lời cầu hôn bốc đồng của mình tối hôm trước và thảm hoảng sợ. Vận dụng tất cả bao nhiêu năm kinh nghiệm của một kẻ chơi-xong-dông, anh trườn ra khỏi giường và lên khỏi nhà. Không nghi ngờ gì rằng bây giờ anh đang ở công viên trượt ván gần nhà, hoặc là đang trên đường đi ra bãi biển lướt ván ở đâu đó để tự hành xác mình.

Bỗng dưng cô cảm thấy thật khó thở. Nắm chặt tay lại, Delaney ấn chúng vào đôi mắt đang bóng rầy của mình. Cô sẽ không khóc. Không phải vì Sam. Không bao giờ nữa. Và, dù sao thì cô cũng đang tức giận chứ không phải buồn bã. Anh đã lôi cuốn cô vào viễn cảnh tương lai của mình, và cô đã cho bản thân mình được phép tin tưởng anh.

Nhưng Delaney cũng đã biết từ lâu rằng mình đang mua lấy một giấc mơ hư ảo. Sam đã không hề cam kết điều gì. Anh ấy cũng chẳng muốn có một gia đình cùng với một ngôi nhà ở ngoại ô. Anh chỉ muốn cô – theo điều

khoản của anh. Cô đã làm anh hoảng sợ khi bất ngờ rút lui, và anh đã tự thuyết phục mình trao tặng cô bất cứ điều gì cô muốn, miễn là có thể khôi phục lại được mối quan hệ trước đây của bọn họ.

Nhưng điều đó sẽ chẳng bao giờ có kết quả cả. Cô đã là một kẻ tự lừa mình khi thậm chí còn muốn thử trong một giây. Anh sẽ móc trái tim của cô ra và từng ngày lại từng ngày nghiền nó nát bét ra bằng sự hững hờ và thiếu hiểu biết của mình. Mỗi lần anh phải đi để “thoáng đặng đầu óc”, cô lại sẽ tự hỏi liệu có phải cuối cùng thì anh cũng đã tỉnh người ra, nhận thấy mình đã phải nhân nhượng quá nhiều và phạm phải một sai lầm nghiêm trọng hay không.

Ôm chặt lấy bụng mình, Delaney há miệng vì nỗi đau đớn trong cơn khóc thảm. Cô yêu anh quá nhiều. Và cô không thể nhận được quá ít từ anh được.

“Này. Em dậy rồi.”

Cô xoay người lại nhìn Sam đang đứng nơi khung cửa, túi tạp hóa móc lủng lẳng nơi ngón tay. “Anh lên ra ngoài để mua ít đồ ăn sáng cho bọn mình. Thịt heo xông khói, trứng, quả bơ. Anh có thể làm ít bánh khoai tây rán nếu như em muốn.”

“Em muốn anh rời khỏi đây,” Delaney nói, giọng thấp và run rẩy.

Sam lắc lắc đầu như thể anh đã nghe nhầm. “Cái gì?”

“Em muốn anh đi khỏi đây. Quên hết mọi chuyện xảy ra đêm qua đi. Quên tất cả đi. Em không muốn anh đến đây nữa.” Cô nói.

Sam tái nhợt, khuôn mặt anh lộ rõ vẻ hoang mang. “Laney. Chuyện gì thế này?” Anh nói, bắt đầu tiến tới. “Có chuyện gì đã xảy ra?”

Delaney lùi lại một bước, đưa tay ra cản lại. “Đừng chạm vào em!”

Cô biết mình sẽ không thể làm thế được nữa nếu như anh chạm một tay vào người cô. Điều đó chứng tỏ cô yếu đuối và ngu ngốc đến dường nào.

“Em chỉ cần anh đi đi thôi, Sam,” cô nói, cố gắng cho giọng nói trở về bình thường.

“Không bao giờ,” Sam đáp lại. “Em đã đồng ý lấy anh tối qua rồi, Delaney. Chúng ta đã giao kèo, và anh sẽ bắt em phải giữ lời.”

“Chúng ta không thể lấy nhau được. Việc đó không có kết quả gì đâu,” cô cứng rắn nói.

“Tại sao lại không? Chúng ta đã là bạn bè của nhau mười sáu năm rồi. Em nghĩ là chúng ta không thể làm cho cuộc hôn nhân của mình tốt đẹp được à?”

Delaney không thể chịu đựng được lâu hơn nữa. Cô đã chôn giấu cảm xúc tận bên trong tâm khảm mình hơn cả một thập kỷ qua rồi. Cô đã khóc, đã chờ đợi và thờ dài vì Sam không biết bao nhiêu lần rồi. Cô đã từ bỏ công việc cùng căn hộ của mình, cả người đàn ông tốt nhất mà cô từng biết. Cô thật sự đã không còn gì để mất nữa.

“Anh không hiểu sao, Sam? Em đã yêu anh từ lúc em mới mười bốn tuổi. Em đã chứng kiến anh quan hệ với cả một đoàn phụ nữ, và em đã phải khóc cho đến khi thiếp đi bởi vì muốn anh. Em đã dâng hiến thân thể mình cho anh dù biết rõ rằng anh không có cảm giác như mình. Em không thể làm như thế được nữa. Và chắc chắn là em không thể lấy anh chỉ vì anh nhớ em hoặc do anh ghét cay ghét đắng sự thay đổi và anh muốn người bạn thân thiết ngày xưa trở lại. Em muốn nhiều hơn thế. Em muốn tất cả của anh, nhưng em biết rằng mình sẽ không bao giờ có được điều đó. Vì vậy, em thà mình không có con mẹ gì cả còn hơn là chấp nhận... cái sự nửa vời này mà cuối cùng cũng sẽ khiến chúng ta đều đáng thương vô cùng.” Delaney nói, tất cả những suy nghĩ và tình cảm của cô đều tuôn ra. Nước mắt ràn rụa trên mặt và cô lau chúng đi không ngót bằng mu bàn tay của mình.

Trông Sam có vẻ choáng váng. Túi tạp hóa tuột khỏi tay anh, rơi xuống sàn nhà. Tiếng những quả trứng bị vỡ vang lên khi anh trở mắt nhìn cô.

“Nói lại lần nữa đi,” anh yêu cầu, tiến về phía cô đầy chủ ý.

Cô chùi mặt mình vài lần nữa và giơ tay lên với vẻ bất lực.

“Em yêu anh. Em yêu anh. Em yêu anh. Luôn yêu, và có lẽ mãi yêu. Hài lòng chưa?” Delaney thốt lên.

Sam đứng lại khi chỉ cách cô vài inches. Đưa tay ra, anh ôm lấy khuôn mặt cô trong tay mình, dùng ngón tay cái vuốt ve lau đi nước mắt trên đôi gò má của cô.

“Em không thể tưởng tượng được anh đã nhẹ nhõm hết cả người như thế nào khi nghe em nói thế.” Anh nói.

Và rồi anh hôn cô. Một nụ hôn dài, chậm chạp và chắc chắn là dịu dàng đã khiến Delaney kinh ngạc. Cô lại cảm giác được niềm hy vọng đáng sợ đến nghẹn thở kia. Lùi lại, Delaney nhìn chăm chú vào mặt anh.

“Sam?”

“Anh là gã ngu ngốc. Laney.... làm thế nào mà lại có kẻ ngu như thế cơ chứ? Anh yêu em. Anh yêu em nhiều đến mức nếu không có em trong đời

thì tim anh sẽ đau đớn lắm.”

Anh nhìn cô, đôi mắt anh rực lên một màu xanh trong trẻo.

“Anh đã phí hoài bao nhiêu năm qua, giữ em lại bên người nhưng lại cách một tầm tay với. Em có thể tha thứ cho anh được không? Anh hứa sẽ cố gắng bù đắp lại cho em mỗi ngày. Anh sẽ là nô lệ của em. Anh sẽ là bất cứ thứ gì của em. Bởi vì anh yêu em. Anh đã luôn yêu, và sẽ mãi yêu. Em là điều đầu tiên anh nghĩ đến mỗi khi thức giấc lúc bình minh, và là điều cuối cùng vào buổi tối. Anh mơ được chạm vào em, làm tình với em. Anh không thể sống mà thiếu em được.”

Delaney run rẩy, đưa tay ra ôm lấy gương mặt thương yêu của anh trong tay mình. Cô không thể tin được chuyện đang xảy ra, nhưng trong thâm tâm, nỗi đau đang quặn lấy tim cô đã dần tan biến.

“Sam. Quá lâu. Em không thể tin được chúng ta đã chờ quá lâu như thế.”

“Có lẽ chúng ta chỉ là những người tồi tệ,” Sam nói. “Anh không thể tin được mình đã suýt đánh mất em.”

Trái tim cô nhói đau khi nhìn thấy thấp thoáng ánh nước nơi lông mi anh. Cô chặn lại một giọt trên ngón tay mình.

“Không thêm giọt nước mắt nào nữa nhé.” Cô nói.

“Không. Ngay cả trong đám cưới của chúng ta.”

Cô mỉm cười và dựa vào người anh, hãnh diện vì tình yêu tỏa sáng rạng ngời từ đôi mắt anh, tự hào với sự thật rằng cuối cùng cô cũng có thể nói tất cả những điều mà mình ấp ủ muốn nói từ lâu.

“Em yêu anh thiết tha.” Cô thì thầm, dán môi mình lên môi anh. “Em yêu anh vô cùng.”

“Cảm giác đây giống nhau đến lạ kỳ.” Sam nói.

Tay anh vòng quanh người cô, kéo cô lại gần. Delaney có thể cảm nhận được trái tim của anh đang đập thành thịch dưới tay mình, một nhịp đập rời rạc hòa điệu cùng với nhịp tim của cô.

Và cô nhận ra – cuối cùng thì trái tim của Sam cũng đã hòa hợp được với tim mình.

“Đưa em vào giường đi,” cô nói khi đang đưa tiến về phía anh. “Đưa em vào giường và chúng ta bắt đầu bù đắp cho thời gian đã mất.”

Sam cúi xuống cười toe toét với cô.

“Bà Kirk, bà có rất nhiều ý tưởng tuyệt vời vào sáng hôm nay đây,” anh nói khi cúi xuống bế cô lên trên đôi cánh tay của mình.

“Bà Kirk á? Có ai bảo là phải từ bỏ tên của mình đâu,” cô trêu anh khi anh sai bước đi ngang qua phòng.

Sam ném cô xuống giường và phủ thân mình lên người cô. “Em là của anh, và mọi người sẽ biết điều đó. Em có vấn đề gì với điều đó sao?”

Delaney nhìn lên khuôn mặt đầy đam mê, đầy quyết tâm và tràn trề tình yêu của anh.

Dường như đôi lúc bạn có thể có được tất cả đấy.

“Không,” cô nói. “Hoàn toàn không có vấn đề gì.”

